

**“ATMA”
U. MUMCU
“DİN KARDEŞİYİZ”!..**

ÖNSÖZ

Bir U. Mumcu eleştirisi yayımlamak çok mu gerekliydi?

Böyle bir zamanda U. Mumcu ile uğraşmak doğru bir tutum mudur?

U. Mumcu mezarında rahat bırakılsa, ölünün arkasından konuşulmasa daha iyi olmaz mıydı?

Kitabın yayımlanması, bu ve benzeri birçok soruyu akla getirebilir. Bütün bu soruların cevabı şu birkaç başlığa sığdırılabilir:

Birincisi: U. Mumcu ile uğraşmak gibi bir derdimiz yok, olamaz.

Bizim kişilerle –o kişiler kişi olarak kaldıkları sürece– hiçbir alıp veremediğimiz olmaz. Ama o kişi, kişi olmaktan çıkıp da bir sınıfın, tabakanın ya da zümrenin sözcüsü, öncüsü oldu mu, İşçi Sınıfı Hareketine düşman cephede yerini aldı mı, işler değişir. Biz o kişiyle (tabii daha doğru bir deyişle, onun özel kişiliği dışında kalan bu sınıf kişiliğiyle), uğraşmayı bir görev biliriz.

Çünkü; onun İşçi Sınıfına düşman düşünce ve davranış-larını gözler önüne sermez, teorik ve pratik olarak mahkum etmezsek, İşçi Sınıfı Davasına zarar vermiş oluruz. Ya da bir başka anlatımla bu yanlış düşünceleri çürütmezsek; bu sapık düşüncelerin İşçi Sınıfına ve onun en yakın müttefiki dev-rimci aydınlara ve özellikle de devrimci gençliğe bulaşma-sına; bu kesimlerin oportünizmden etkilenmesine, hatta oportünizmi devrimcilik sanmasına yol açmış oluruz. Bu nedenden dolayı; bu görevde (oportünizmle mücadelede) bir an bile duraksamamız, ikircikli davranmamız beklenemez. Oportünistin kimliği ya da konumu ne olursa olsun...

Uğur Mumcu eleştirisinde yapılan da budur.

Yani eleştiri bugünün işi değildir. Eleştirinin tarihi Şubat 1986'dır. U. Mumcu daha oportünist tezlerini yeni yeni öne sürerken kulağından yakalanıp teşhir edilmiştir.

Bu yapılırken de yukarıda da değindiğimiz gibi şahsiyata ve hissiyata kaçılmamıştır. Yani U. Mumcu eleştirilirken, onun şahsı (özel kişiliği, özel yaşamı) ile uğraşılmamıştır. Ve eleştiride kendi duygularımız (hissiyatımız) hiç işin içine katılmamıştır. Olaylar ve düşünceler ne ise, hiçbir sübjektivizme düşmeden oldukları gibi aydınlatılmışlardır. Çürütülüp çöpe atılmışlardır.

İkincisi: Bilindiği gibi U. Mumcu, bir “**faili meçhul**” cinayete kurban gitmiştir. “Umut Operasyonu” denen tutuk-lamalara rağmen (cinayetin basit tetikçileri ya da gözcüleri yakalanmış olsa bile); gerçek failer (kuvvetle muhtemeldir ki her Kontrgerilla cinayeti gibi) belirlenemeyecektir.

Bu ölümle ilerici-devrimci ortamda adeta havarileştiril-miştir U. Mumcu.

Söylediği her sözün, dile getirdiği her düşüncenin tartışmasız doğru kabul edilmesi gibi bir durum, bir tehlike söz konusudur. Bu açıdan bakıldığında 1986 Şubatında kale-me alınmış olan bu çalışmanın kamuoyuna sunulduğunda geç bile kalınmıştır denilebilir.

Çünkü tarihte kişiler ne iseler odurlar. Ölüm onları başka biri yapmaz, yapamaz. Onu, bir başka kişiye ya da bir başka kişiliğe dönüştüremez, ölüm.

U. Mumcu da ölmekle U. Mumcu olmaktan çıkamaz. Sağlığındaki düşüncesi ve pratiği ne ise odur.

İşte onun ne olduğunun Şubat 1986'daki tanımlanmasıdır, bu belge.

Üçüncüsü: Kitap bu dönemde yayımlandı. Çünkü: Abdi İpekçi'nin katili M. Ali Ağca'nın yıllar önce Papa, şimdi de İtalya Devleti tarafından affedilmesiyle birlikte, doğal olarak Türkiye'de; **Abdi İpekçi'nin öldürülmesi, Papa suikastı, CIA, Kontrgerilla** konuları, **CIA-Kontrgerilla ilişkileri** (içiçeliği) yeniden tartışmaya açıldı ya da tartışılmaya başlandı. Daha uzun süre de tartışılması beklenir.

“**Hür Basın**” ya da daha geniş bir kapsamla “**Hür Med-ya**” yine öyle bir dumanlı, öyle bir puslu hava yaratacak ki, eğriyi doğrudan ayırmak mümkün olmayacak. Birçok “**güve-nilir kalem**”konuyu aydınlatmak yerine ve aydınlatmak adına, daha da bulandıracak. Ve bu kalemlerin ortalığı bulan-dırma becerileri, onların kamuoyundaki güvenilirlikleriyle doğru orantılı olacaktır.

İşte U. Mumcu, geçmişte “güvenirlilik” bakımından bir numaradır. Ama bütün “güvenirlilik”ine rağmen Papa Suikastı konusunda; **CIA'nın “Papa'yi KGB öldürtmek istedi”** tezinisavunabilmiştir. Güvenirliliği oranında da devrimci-demokrat kesimin kafasını bulandırabilmiştir. İşte bu çalışma 1986 Şubatında hem U. Mumcu'yu, hem de kamuoyunu (ne yazık ki o günün şartlarında çok geniş bir kesime ulaşma olanağı olamamıştır) bu tür hatalardan sakın-dırmak için kaleme alınmıştır. Bugün bu görev daha da önemlidir.

Bu görev; “**rahmetlinin arkasından konuşmamak daha uygun olur**” tarzındaki bir şark tutumuna kurban edile-mezdi.

Gerçekler, ölü ya da diri, kimsenin hatırı için gizlene-mezdi.

Dördüncüsü: 1986 Şubatında kaleme alınan bu metin, elden bizzat U. Mumcu'nun kendisine verilmiştir. Ayrıca bazı gazete yazarlarına da postayla gönderilmiştir. Yani “Rahmetlinin arkasından konuşmak” söz konusu değildir. Eleştiri, sağlığında ve doğrudan yapılmıştır. Kendisi bu eleştiriye susuşa getirmiştir. (Eleştiri kendisine verildikten 2 ay kadar sonra Hikmet Kıvılcımlı hakkında

köşesinde yazdığı birkaç olumlu sözü saymazsak, tam bir susuş uygulamıştır, eleştirilerimize, U. Mumcu)

Beşincisi: U. Mumcu'nun 12 Mart Faşizmi öncesindeki ve 12 Mart Faşizmi dönemindeki tutumu ilerici-devrimci bir tutumdur. Devletin gözünde o, devrimci düşünceleri savun-duğu için cezalandırılması gereken kişidir. Devlet onu; bu düşüncelerinden ve eylemlerinden dolayı Mamak Askeri Cezaevine koymuştur. Hatta hapiste yatırmakla yetinmemiş; hukuk doktoru unvanına rağmen ona yedeksubaylık hakkını vermemiş, er çıkarmıştır. Onu "**Sakıncalı Piyade**" yapmıştır.

Bu U. Mumcu, devrimci U. Mumcu'dur.

O günkü U. Mumcu'ya en yakın tutumdaki gazeteci M. Emin Çölaşan'dır, bildiğimiz gibi...

Fakat 12 Eylül Faşizmi döneminde U. Mumcu aynı tutumda olmamıştır. 12 Eylül Faşizmini onaylamıştır. (De-taylarını kitapta bulacaksınız). Ölümünden sonra tekrar tekrar yayınlanan görüntülerinde; devrimcilere karşı emper-yalizmin dayatması olan **Yokohoma Bildirisi**'ni savunabil-miştir. Hatta daha ileriki yıllarda kendisine Harp Akademi-lerinde konferanslar verdirilmiştir, bildiğimiz gibi.

İşte bu U. Mumcu karşıdevrimci U. Mumcu'dur.

Bugün bu tutuma en yakın gazeteci yine M. Emin Çölaşan'dır...

Altıncısı: Kitap okununca görülecektir ki; bu kitap yalnızca U. Mumcu'nun oportünist tezlerinin eleştirisini yapmaz. Ya da ufku yalnızca bununla sınırlı değildir. U. Mumcu'nun görüşlerinden hareket ederek; **Polonya**'daki karşı-devrimci gidiş, **Afganistan**'daki gerici-şeriatçı karşıdevrim gibi güncel siyasal olaylara, bilimin ışığı düşürülür. Türki-ye'nin en önemli sorunu olan **Kürt Sorunu**'na ve PKK'nin sınıfsal yapısına açıklık getirilir. **Devrimci Şiddet, Proletarya Diktatörlüğü** vb. gibi teorik konuların, bir be-yin cimnastiği olmadığı; tam tersine, devrimciler için bu kav-ramların, olmazsa olmaz, vazgeçilemez (çünkü bu prensip-lerden vazgeçmek devrimden vazgeçmektir) hayati prensip-ler oldukları, günün olayları ışığında bir kez daha ispatlanır.

Kitabın gerçek önemi de buradan gelir.

Derleniş Yayınları

“ATMA”

U. MUMCU

“DİN KARDEŞİYİZ”!..

Bay Mumcu, 10 Eylül 1985 tarihli yazınızı şöyle bitiriyorsunuz:

“Türkiye'de Atatürk'ün laiklik ilkesi “Türk-İslam sentezi” adı verilen bir siyasal ve ideolojik görüş eliyle açıkça kemirilmeye başlanmıştır. Devlet, bu görüşe inananların kadrolaşmasına tanık olmaktadır.

“Şimdi bu süreci yaşıyoruz.

“Dillerden Atatürkçülüğü düşürmeyenler ise bütün bunlar karşısında tek bir söz söyleme cesaretini bile kendilerinde bulamıyorlar.

“Sonra da mangallarda kül bırakmayan bir Atatürkçülük edebiyatı!..

“Kim inanır size, kim?”

Yukarıdaki satırlarınızın son cümlesi hariç tümü doğrudur Bay Mumcu. Biz de bu cümlelere aynen katılıyoruz.

“Faşizm, Finans-Kapitalin en emperyalist, en gerici, en şoven unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür” der Ustalar.

12 Eylül Faşist Darbesiyle iktidarı ele alan sermayenin yukarıda anılan unsurları, devlet makinesinin biçimini değiştirmişlerdir. Başta 27 Mayıs Politik Devriminin halkımıza armağanı olan 1961 Anayasası olmak üzere Ceza Yasasından, Seçim, Partiler ve İş Yasasına varıncaya değin devletin tüm önemli yasaları ve o yasalara göre oluşan ve çalışan kurumları değiştirilmiştir.

İşte bu değişimler de devlet denen aygıtın biçimini değiştirmiştir.

Bu değişikliklerin amacı neydi?

Finans-Kapitalin yukarıda anılan unsurlarının çıkarlarının garanti altına alınmasıydı. Onlar yaptıkları ve yaptırdıkları (ağababaları olan uluslararası Finans-Kapitale yaptırdıkları) hayasızca sömürü ve soygunun hep bu şekilde sürmesini istiyorlardı. Tabii bu acımasız soygunun (ekonomik zulmün) sürekli kılınması için bir başka çeşit zulme daha gerek vardı: Siyasi zulme. Kitlelerin bu can dayanmaz ekonomik zulme katlanabilmesi için siyasi zulümle terörize edilmesi (korkutulup sindirilmesi) gerekliydi. Yoksa halk yığınları tepki gösterirdi. Karşı çıkardı. Hak arama yollarına sapardı. O yüzden çalışan ve ezilen 50 milyon insanımızın süngü zoruyla ağızlarının bağlanması, ayaklarının prangalanması gerekirdi.

Bu nedenden yapılan yasal değişikliklerle halkımız için bütün hak arama yolları tıkandı. Ve buna karşılık parababalarının her türlü sömürü ve vurgunu ise yasal hale getirildi. Daha açığı onlar için Türkiye dikensiz bir gül bahçesine döndürüldü.

Bütün bu değişiklikler, uluslararası sermayenin ağababası olan ABD ve onun casus örgütü CIA'nın emirleri doğrultusunda gerçekleştirilmiştir.

Bundan herhalde kuşkunuz yoktur, Bay Mumcu. Çünkü sizin çok iyi tanıdığımız bir yazar (CIA İdeologu D. Galula) çok iyi bildiğiniz bir kitabında bu konuda şöyle diyordu:

“Adli sistemin bir ayaklanma olayının olağanüstü durumuna hemen uygulanabilmesi bir ihtiyaçtır...” (Aktaran: Emin Değer, CIA-Kontr-Gerilla ve Türkiye, s. 162)

Bu kitabı biz bir kez görebildik. Siz göstermişsiniz, TRT ekranlarından herkese. Ve de bir bölüm okumuştunuz o kitaptan, 12 Eylül öncesi, katıldığımız bir açık oturumda.

Bizim, D. Galula'nın bu kitabı hakkındaki bilgilerimiz ise yazık ki; sizin o açık oturumda okuduklarımız, Milliyet Gazetesinde çıkan bu konudaki bir yazıdan öğrendiklerimiz ve en önemlisi de Emin Değer'in (ki sizin de dostunuz olduğunu yazdığınız önsözden anlıyoruz) yukarıda sözünü ettiğimiz çok kıymetli eserinden öğrendiklerimizle sınırlı kaldı. CIA uzmanı D. Galula'nın insanlık dışı yöntemler tavsiye eden bu kitabını ele geçirip baştan sona okuyamadık. Siz ise okudunuz. O yüzden kitap üzerine bizden çok bilginiz olması gerekir.

Gelelim kadrolaşma meselesine: **“Devlet, bu görüşe inananların** (yani “Türk-İslam sentezi”ne inananların. Bizim notumuz.) **kadrolaşmasına tanık olmaktadır.”** diyorsunuz. Aynen öyledir. Onun nedeni şu:

12 Eylül Faşist Darbesiyle ele geçirilen ve tüm dişlileri, vidaları değiştirilerek yeni bir kılığa sokulan devlet makinesini; o makineyi kullanmaya yapısı (kafa ve ruh yapısı) en uygun kişilerin ellerine vermek istiyor Parababaları. Bunda da kendi açılarından haksız olduklarını hiç kimse iddia edemez herhalde. Çünkü bir aracı veya bir makineyi fizik yapı ve donanım bakımından kullanmaya en elverişli kişilerin eline teslim etmek gerekir. Ancak böyle yapılırsa o araçtan en verimli şekilde faydalanılmış olunur.

Parababaları da **“kadrolaşma”** ile işte bunu yapmaktadırlar. Faşist değişikliklerle tam bir zulüm makinesine döndürülen devlet aygıtını, insan hakkı tanımaz, en gerici, en şovenist sermaye uşaklarının ellerine vermek istiyor. Devlet aracını onlar sürsün istiyor. Bu davranışında mantıklı değil mi?

Şimdi gelelim son cümlenize: Aktardığımız satırlarınızdan bu cümleniz yanlış Bay Mumcu. Doğru olmasını biz de çok isterdik. Ama ne yazık ki yanlış... Yanlışsa doğru dersek, kendimizi kandırmaktan başka ne kazanırız?

12 Eylülcü general ve amiralleri kastederek diyorsunuz ki cümlenizde: **“Kim inanır size, kim?”** Yani, 12 Eylül'ü gerçekleştiren general ve amirallerin “Atatürkçüyüz” iddialarına kimse inanmaz diyorsunuz.

Keşke öyle olsaydı... Ama öyle değil gerçeklik...

Bakın, Bay Mumcu, bunlar, anayasalarını yüzde 92 oyla kabul ettirdiler. Gerçi bu yüzde 92'nin yüzde 20-30 kadarı korku sonucunda verilen oylardır. Biliyoruz, o zamanlar, kırsal bölgelerde (özellikle de Doğuda), karakol komutanları köy köy dolaşmışlar ve muhtarlarla köylerin ileri gelenlerini toplamışlar: **“Bakın sonuç ayna gibi tertemiz olacak, eğer bir tek leke (hayır oyu) görürsem hepinizi kadın-kız ayırmadan karakola çekerim, yatırım falakaya, tamam mı? Anlaşıldı mı?”** diyerek tehditlerde bulunmuşlardır. Ve sindirilen mazlum köylülerimiz, çok iyi bildikleri karakol dayağından kurtulabilmek için **“tamam başefendi, siz hiç tasalanmayın.”** diyerek, başefendilere boyun eğmişlerdir. Yani “evet” oyu vermek zorunda bırakılmışlardır.

Yüzde 92'den geriye kalan yüzde 60-70 oyun da tümü Atatürkçü değildi diyebilir misiniz?

Onların büyük çoğunluğu, generallerin Atatürkçü olmadıklarını bildikleri halde olumlu oy vermişlerdir. Çünkü kendileri de Atatürkçü değildir bu oy sahiplerinin diyebilirsiniz. Ama bu yüzde 60-70 oyun sahiplerinin tümünün Atatürkçü olmadığını söyleyemezsiniz. Bunların içinde, içtenlikle Atatürkçü olanlar vardı. Peki böyleleri neden olumlu oy verdiler anayasaya dersiniz: kandırıldılar deriz. Bu faşist generallerin Atatürkçü olduklarını, iyi niyetli olduklarını sandılar, oyuna getirildiler deriz.

İşin en acıklı tarafı nedir, biliyor musunuz Bay Mumcu? Onları (olumlu oy verenleri) kandıranların içinde siz de vardınız... Çünkü daha düne kadar, siz de, 12 Eylül'ün savunuculuğunu yapıyordunuz. 12 Eylül'e kimse karşı olmamalı, 12 Eylül belli zorunlulukların sonucu olmuştur, gibi cümlelerle, Amerikancı faşist generallerin çizmelerini parlatıyordunuz.

Hele bir yazınızda geçen, bir cümleinizde aynen şöyle diyordunuz: **“Askerlerin (sözünü ettiğiniz 12 Eylülcü generaller ve onların yardımcıları idi) iyi niyetinden hiç kimse şüphe etmemektedir.”** Evet aynen böyleydi cümleiniz... Tabii bu cümleiniz de yanlıştı.

Siyasi yazında, toptancılığı seviyorsunuz Bay Mumcu... “Acele genelleme”ler yapıyorsunuz. Kaçınılmazca da hataya düşüyorsunuz. Bugün, onların Atatürkçülüğüne, kimsenin inanmadığını öne sürmeniz gibi, 2-3 yıl önce de onların “iyi niyetinden hiç kimse”nin “şüphe etme”diğini ileri sürüyordunuz.

Oysa, biraz mantıklı düşünseydiniz bu cümleyi yazarken, yazdığınızın doğru olmadığını hemen anlardınız. O kadar uzağa gitmenize gerek bile yoktu. Sizin gazetede çalışan iş arkadaşlarınıza bir sorsaydınız hiç olmazsa... **İlhan Selçuk'a, Oktay Akbal'a...** Bunların, askerlerin “iyi niyetli” olduklarına kesinlikle inanmadıklarını hemen görürdünüz. Bu konudaki yargımız kesin olmamakla birlikte, sanırız **Nadir Nadi, Yalçın Doğan, Şükran Ketenci** de inanmıyorlardı askerlerin “iyi niyet”ine.

Sonra, Bay Mumcu, O zamanlar yine arkadaşınız **Ali Sirmen**, hiçbir suçu yokken bir alınıp bir bırakılıyordu. Nitekim sonunda faşist Cuntanın mahkemesinde mahkum edildi 8-10 yıla. Ve geçenlerde gönderdiği (H. Cemal'e) mektubundan öğreniyoruz ki üçüncü yılını doldurmuş Cuntanın zindanında. Yine namuslu, yurtsever aydınlarımız **M. Dikerdem'ler, R. İsvan'lar** (Barış Derneği Davası'nda en cesur savunmayı bu iki aydınımız yaptığı için adlarını anıyruz) ve arkadaşları ortada hiçbir suç kanıtı yokken toplanmışlardı. İdam isteğiyle yargılanıyorlardı. Yine Töb-Der yöneticileri, yok yere 10'ar, 12'şer yıl ağır hapis cezalarına çarptırılmışlardı.

Ve bu cezaları isteyen-veren askeri savcılar, yargıçlar kendiliklerinden yapmıyorlardı bu işleri. Sizin o “iyi niyetli” generallerden aldıkları emirleri uyguluyorlardı. İşte daha birkaç gün önce yazdı sizin arkadaşlarınızı; **Nurettin Soyer**'in (Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Savcısı) Cunta üyeleriyle birlikte toplantılar yaptığını. Diğerlerinin durumu farklı mıydı ki? Elbette değil. Diğer bölgelerin sıkıyönetim savcı ve yargıçları da açık veya gizli, Cuntadan aldıkları emirleri uyguluyorlardı hep.

Kaldı ki Cunta lideri **Kenan Evren** il il dolaşarak yaptığı konuşmalarda, açıkça solcuları suçluyor, sol kesimin davalarına bakan mahkemelere emirler veriyordu. Bu, sizlerin çok iyi bildiği gibi, suçtu. Cunta lideri açıkça suç işliyordu.

Ama siz yine de onların “iyi niyetinden” hiç kuşku duymuyordunuz.

O zaman kötü niyetli olan kimdi Bay Mumcu? Yoksa yargılanan solcular mı? Kaldı ki bunların bir kısmı da sizin arkadaşlarınızdı. Bırakalım diğerlerini, **Ali Sirmen, Oktay Akbal** sizin iş arkadaşlarınızdı. Onlar mıydı kötü niyetli olan? 70 yaşlarındaki Oktay Akbal mıydı?

O günlerde, biliyorsunuz, Oktay Akbal, Cuntanın “**Atatürkçülük diye diye**” Atatürkçülüğün canına okumakta olduğunu herkese göstermeye çalışıyordu. Ne olacaksa olsun, ceza yiyeceksem yiyeyim, bu yaşıma geldim, bundan sonra korkacak mıyım? Korkmak bana yakışır mı? Yazmalıyım, anlatmalıyım yapılanların Atatürkçülük değil, Atatürk düşmanlığı olduğunu, diyordu.

Siz ise “askerler iyi niyetlidir” diyordunuz. Böyle söylemekle de arkadaşlarınıza, namuslu aydınlarımıza olduğu gibi demokrasiye de ihanet ediyordunuz Bay Mumcu.

Burada belki şöyle bir savunma getirebilirsiniz: Ben, o zamanlar Cuntanın gerçek niteliğini bilemiyordum. Cuntayı “iyi niyet”li ve Atatürkçü sanıyordum, diyebilirsiniz. Böyle bir savunmaya sığınmak isteyebilirsiniz.

Ancak böyle bir savunma da sizi kurtaramaz Bay Mumcu. İnandırıcı olmaz bu tür bir gerekçe ileri sürmeniz. Çünkü siz D. Galula'nın kitabını TRT ekranlarından millete göstermiş bir kimsesiniz. Orada önerilen provokasyon yöntemleriyle Türkiye'nin 11 Eylül ortamına (günde 20-30 kişinin öldürüldüğü ortama) getirilmiş olduğunu bilmeniz gerekir sizin. Üstelik de o kitabı okumuş biri olarak pek çok insandan iyi bilmeniz gerekir. Orada yazılanları hatırlatalım isterseniz size bir. Unutmuş olabilirsiniz.

“Memleketin muhtelif yerlerinde, halkla en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclisi azası ve öğretmen gibi insanları, öldürerek terörizm sürdürülür.” (D. Galula. Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri.. Aktaran: E. Değer, CIA, Kontr-Gerilla ve Türkiye)

Görürsünüz Bay Mumcu, ABD casus örgütü CIA'nın ideologu nasıl akıl veriyor bizim Amerikanlaşmış, halk düşmanı, gerici generallere. Tabii bizim gibi geri diğer ülkelerdeki türdeşlerine da.

Açıkça masum insanları öldürün; böylece terörizmi sürdürün diyor. Bizimkiler de bu buyruğu derhal yerine getiriyor tabii.

Burada Şu gerçeği hatırlatalım Bay Mumcu, bu kitap Genelkurmay Matbaasında bastırılıp Silahlı Kuvvetler içinde daęıtılmıŐtır, Genelkurmay yetkilileri tarafından. Ve de o ajanın o kitabında önerdiği cinayet, sabotaj eylemlerini gerçekleştiren olan Kontrgerilla adlı örgüt de hemen kurulmuştur. Biliyorsunuz bu örgütün resmi ağızlardaki adı “**Özel Harp Dairesi**”dir. Yine bilirsiniz bu örgüt MİT bünyesi içinde yer alır. Ve Genelkurmaya bağlı alıŐtır.

İŞte bu örgütün başkanlığına getirilen emekli general **M. Cihat Akyol**, Galula'nın kuramını Türkiye koşullarına uyarlayan kitabında Şunları söylüyordu yönettiği örgüt elemanlarına:

“Halkı mukavemetilerden ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuŐ gibi müdahale kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleriyle sahte operasyonlara baŐvurulması tavsiye edilir.” (Aktaran: Emin Değer, a. g. y.)

Hatırladınız değil mi Bay Mumcu? 12 Eylül öncesi ortamının nasıl yaratıldığını? Türkiye'nin o açmaza nasıl getirilip düŐürüldüęünü?

1 Mayıs 1977'de 34 kişinin canına bu örgüt kıymıştır işte. Ve failleri de, o alçakça katliamın, bu güne dek bulanamamıŐtır(!) Bulunabilir mi hiç? Onlara emir verenler devletin tepesinde çünkü.

Sivas, KahramanmaraŐ, Elazığ, Tunceli, orum olaylarını bu örgüt düzenlemiştir.

Atatürk'ün özel yatı **Savarona**'yı bu örgüt kundaklamıŐtır. Anayasa Mahkemesini bu örgüt bombalattırımıŐtır M. Ali Ağca manyağına.

Ve MHP denilen Finans-Kapital örgütünü bu örgüt yönlendirmiŐtir.

Yine bilirsiniz bu örgüt yüzlerce ajanını da sol kesimin içine sokarak, onları da kandırıp kışkırtabilmiŐtir. Sol kesimdeki gençleri (heyecanlı gençleri) de oyununa getirip kullanabilmiŐtir. Tabii onlar farkında bile olmadan... Onlara **Ödakule** kurŐunlatmıŐ, parti, banka binaları bombalatmıŐ, cam-ereve kırdırıp boş teneke gürültüsü ıkarttırmıŐtır.

Böylece ülkemizde kendi deyimiyle “**anarŐi**” denen terör eylemlerini tırmandırarak sürdürmüŐtür yıllarca. 5200 küsur insanın kanına girmiştir bu örgüt.

Sonunda halkımızı canından bezdirmiŐ, sokağa çıkamaz, işine gidemez, gece evinde rahat uyuyamaz duruma düŐürmüŐtür.

Sonra da kendi yarattığı “**anarŐiyi önleme**”, “**huzuru sağlama**” bahanesiyle satılmış generallere 12 Eylül faşist darbesini yaptırtmıŐtır.

Ve ondan sonra, 27 Mayıs'ı öldürtmüŐtür o generallere. Başta Anayasa'sı olmak üzere o devrimin getirdiği tüm hak ve özgürlükleri yok ettirtmiŐtir. Ülkemizi 27 Mayıs öncesinin karanlıklarına geri götürmüştür.

Maksadı nedir ABD'nin ve onun müttefiki diğer Batılı emperyalistlerin?

Demokrasiyi yok ederek hak arama yollarını tıkamak, ülkemizi ABD'ye üs yapmak, halkımızı da köleler olarak uluslararası sermaye emrine sokmak. Tabii bu iŐlerin gönül rahatlığıyla yapılabilmesi için ülkemizde devrimcilerin ezilmesi, asılması, zindanlara

doldurulması gerekmektedir. O yapıldı 12 Eylül sonrası. Ve de gerçek bir devrimci hareketin yeniden filizlenmesine izin verilmemesi gerekmektedir. Onu yapmak istiyorlar şimdi de; dün olduğu gibi.

Galula şöyle diyor:

“Siyasi muhalefetin müsamaha gördüğü bazı memleketlerde, ayaklanma faaliyetleri kanuni ve rahat manada gelişebilir.” (Aktaran: E. Değer, a. g. y., s. 123)

Öyle ise “siyasi muhalefetin müsamaha” görmemesi gerekmektedir. Ezilip yok edilmesi gerekmektedir.

İşte bu emir uygulanmıştır 12 Eylül sonrası. Bugün de sürmektedir uygulanması bu emrin.

Bir de Bay Mumcu demokrat aydınımız **Emin Değer**'in yukarıda adı geçen kitabı var önümüzde. Emin Değer 12 Eylül'den yıllar önce, Nisan 1977'de, ortaya koyuyordu andığımız bu acı gerçekleri:

Emin Değer, o eserinde:

“ABD emperyalizminin az gelişmiş ülkeler için geliştirip doğal olarak CIA kanalıyla uyguladığı bir kuramı ve uygulama alanlarını açıklayacağız.” der. Ve de açıklar:

“ABD emperyalizmi, az gelişmiş ülkelerin sosyal ve ekonomik sorunlarını çözmede, kapitalist çözümden başka bir yola girmelerini önleme amacıyla, bir yandan, o ülkelerin sorunlarına yöntem önermekte ve bu önerilere ters düşen, her düşünce ve davranışı da ayaklanma olarak nitelermektedir.

“Yardım adıyla, az gelişmiş ülkelerin her noktasına giren ABD'nin, bu yardımdan ne anladığını, yani yardımın amacını, ABD kaynaklarına dayanarak açıklamıştık.

“Yardımın gerçek amacı ile ayaklanmayı önleme kuramı arasında ilginç bir bağ bulunduğu için, birkaç belgeye daha eğilme gereğini duyuyoruz.

“Bu belgelerden biri, ABD Meclis Dışişleri Komitesi Başkanı'nın, dış yardımla ilgili sözleridir.

“Dış yardımları eleştiren herkesin karşısına, Brezilya Silahlı Kuvvetlerinin Goulart Hükümetini devirdiği ve bu güçlerin demokrasi ilkeleri ve ABD taraftarı olma yönünde koşullandırılmaları gerçeği dikilmektedir. Bu subayların bir çoğu, AID programı çerçevesinde, Birleşik Devletlerde eğitilmişlerdi.”

“Bu konuda, bir örnek daha verelim, Amerikan Kongresi Kitaplığı Kanun Arşivi Servisinin, Senato Dış İlişkiler Komitesi için hazırladığı raporun son bölümünden bir paragraf okuyalım...

“Birleşik Devletlerin savunulmasında doğrudan doğruya katkıda bulunmaları ya da stratejik bir konuma sahip olmaları... Bir çok ülkeye yaptığımız askeri yardımların asıl sebebi bunlar değildir. Asıl siyasi sebep, general ve amirallerin iktidarı devralmak üzere yetiştirilmeleridir. Bu konuda artık hiçbir şüpheye yer yoktur.”

“Bu sözler, bir gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. ABD, az gelişmiş ülkeleri, gerektiğinde o ülkelerin Amerikan ideolojisine göre yetişmiş askerleri ile yönetir. *“Az gelişmiş ülkeler kendi ordularının işgali altındadır”* sözleri buradan geliyor olmalı!...

“Rapora göre ABD yardımı,

“ABD'nin savunulmasına doğrudan doğruya katkıda bulunan ülkelere,

“Stratejik konumu yardım edilmesini gerektiren ülkelere,

“Yapılır.

“Ama, bir başka ve bunların önüne geçen bir neden, siyasal bir neden daha vardır. Az gelişmiş ülkelerde, *“general ve amirallerin iktidarı devralmak üzere yetiştirilmiştir.”* bu neden!....

“Görülüyor ki, ABD, az gelişmiş ülkelerin iç siyasalarını normal görünen koşullarla düzenleyemediğinde yöneticileri ve yönetimi değiştirmenin yollarını hazırlamaktadır.

“Rapordaki sözlerin uygulanması, 1965'lerde Endonezya'da, 1967'de Yunanistan'da, 1971'de Türkiye'de, 1973'de Şili'de görülmüştür. Uygulamalar bu ülkeler de tahrikçi ajanlar eliyle çıkarılan olaylar sonucu, toplumların patlama noktasına geldikleri izlenimi verilerek ortaya konulmuştur.

“Bugün, Latin Amerika'daki 13 devletten 9'u askerlerce yönetilmektedir. *Halkın istem ve özlemlerinin demokratik doğrultuda gelişmesi sonucu, bu sosyal gelişmeyi (içten değişim ve dönüşümü) sakıncalı gören generaller yönetime el koymuşlardır.*” (E. Değer, a. g. y., s. 114-116)

Yukarıdaki satırlarda, açık bir şekilde görüldüğü gibi Emin Değer “**1965'lerde Endonezya'da, 1967'de Yunanistan'da, 1971'de Türkiye'de, 1973'de Şili'de**” gerçekleştirilen faşist darbelerin, ABD casus örgütü CIA tarafından yönetildiğini dile getirmektedir. Tabii çok doğru söylemektedir.

Emin Değer bugün, 12 Mart'ın her yönden devamı ve tamamlayıcısı olan 12 Eylül'ün de aynı emperyalist casus örgütü eliyle kotarıldığını söyleyecektir elbette. Yukarıdaki satırları yazan bir kişinin, başını yitirmedikçe başka türlü düşünmesi beklenemez.

Evet Bay Mumcu, siz bu kitapta anlatılan bu konuları çok iyi bilirsiniz. Çünkü bu kitabın önsözünü yazan kişisiniz siz. O önsözden de birkaç satır hatırlatalım size. Olur ya, kendi satırlarınız da olsa güç gelebilir size onları hatırlamak... Çünkü bugün bambaşka bir yerdesiniz...

Şöyle diyordunuz o zamanlar:

“İkili anlaşmalarıyla, yargısal ayrıcalıklarıyla, üssü, tesisi, bayrağımızı yırtan çavuşu, küstah elçisiyle, ABD, Kurtuluş Savaşımızın ulusal bağımsızlık bilincine ipotek koymuştur.

“Bu kitapta okuyacağınız satırlar, bu “yediveren bağımsızlık gülü”nün kimlerin çizmeleri altında ezildiğini kanıtlamaktadır. Sömürgenlerin, kendi ülkemizdeki sü-rüngenlerle birlikte, bu “yediveren bağımsızlık gülü”nü dalından koparıp, ezip yok etmek istediklerini okurken, *çağımızın tek ve büyük suçlusunu emperyalizmi, ayak izleriyle yanibaşınızda duyacaksınız.*”(Önsöz, a. g. y., s. 9-10)

Biz, “çağımızın tek ve büyük suçlusunu emperyalizmi, ayak izleriyle, çirkin soluğu ile yanibaşı(m)ızda duyuyoruz bugün de Bay Mumcu... Ama siz, yazık ki artık duymuyorsunuz o “çirkin soluğu” yanibaşınızda. Tersine, o “çirkin soluk” bugün (5 yıldan beri) size, “yediveren bağımsızlık gülü”nün kokusundan daha hoş ve daha çekici geliyor. Ve bu yüzden de siz, o “çirkin soluk”u daha yakından duyabilmek için, 12 Eylül’ün “amerikan ideolojisiyle” beyinleri yıkanarak Amerikanlaştırılmış generallerinin önünde diz çö-küyorsunuz. Çizmelerini yalıyorsunuz. Emperyalizmin tezgahladığı 12 Eylül Faşist Darbesine, kimse karşı olmamalı, diyorsunuz. 12 Eylülcü generallerin “iyi niyetinden hiç kimse şüphe etmemektedir” diyorsunuz. Bu şekilde var gücünüzle arka çıkıyorsunuz faşist darbeye.

Evet Bay Mumcu, şöyle sürdürüyorsunuz satırlarınızı:

“Emin Değer, Milli Savunma Hukuk Müşaviri'yken 12 Mart Balyozuna çarpmış (12 Eylül 1980 de, aynı eller tarafından Türkiye halkının kafasına daha da acımasız bir şekilde indirilen balyozun sapına U. Mumcu da yapışmıştır artık. Yani o balyozu sallayanlar arasındadır. B.n.), Silahlı Kuvvetlerden ayrılmak zorunda kalmıştır. Değer, görev süresi içinde, Türk-Amerikan İlişkilerini, en yetkili koltuklardan izlemiş ve Türk halkının, ABD emperyalizmine nasıl teslim olduğunu (Türk halkı teslim olmamıştır. Senin Amerikancı hain generaller, vatansız generaller, satılmış generaller tarafından alçakça avlanarak tutsak alınmış ve teslim edilmişti ABD emperyalistlerine. B.n.) gözleriyle görmüş-tür.

“Kitapta rastlayacağınız konular, Değer'in yurtsever bir subay olarak, ABD emperyalizmine gösterdiği bilinçli tepkisiyle oluşmuş ve sağlam bir mantık yapısıyla örülmüştür. CIA ve Kontr-gerilla, bir ülkeyi nasıl ele geçiriyor? Kimlerle işbirliği yapıyor, kimler araç oluyor? Bu soruların yanıtı Emin Değer'in satırlarıyla sağlam kanıtlara bağlanmıştır.” (U. Mumcu'nun Önsözü, a. g. y., s. 11-12)

CIA ve Kontrgerilla'nın 12 Mart'ları, 12 Eylül'leri nasıl yaptırdığı, kimlerin araç olarak kullanıldığı bu denli “sağlam kanıtlara bağlanmış” ise Bay Mumcu, nasıl oluyor da siz CIA damgalı 12 Eylül Darbesine arka çıkıyorsunuz? Evet, nasıl oluyor?

Olay, bu denli açık seçik kanıtlarıyla oportada dururken, siz kalkıp böyle bir hareketi destekliyorsunuz. Şöyle devam ediyorsunuz Bay Mumcu:

“Devletimizin temelindeki ilk harç, bağımsızlık bilincidir demiştik. Bu bilinç nasıl yok edilmiş? İşte bunun yanıtlarını veriyor Emin Değer. Bu gerçekler sadece geçmiş olayları değil, ileride yaşayacağımız CIA damgalı siyasi oyunları da sergilemektedir.

“Avukatım Emin Değer'in bu satırları, CIA oyunlarının suçüstü tutanağı gibidir.” (a. g. y., s. 10-11)

Aynen öyledir Bay Mumcu. Emin Değer'in kitabında ortaya konan belgelerde anlatılanlar, **“sadece geçmiş olayları değil, ileride yaşayacağımız CIA damgalı siyasal oyunları da sergilemektedir”**. Ama artık siz o “siyasal oyunları” görebilecek durumda değilsiniz. O “oyunları” görebilmek için yurtsever olmak, namuslu olmak gerekir. Siz ise bu özelliklerinizi son 5 yıl içerisinde kerte kerte yitirdiniz. Sizi, eski dostunuz Mukbil Özyörük'lerin yanına götürecek olan bir yola girdiniz. Ve bu yolda da hayli ilerlediniz.

Emin Değer'in, **“CIA oyunlarının suçüstü tutanağı”** olarak değerlendirdiğiniz (bu görüşünüze biz de aynen katılıyoruz) kitabına yazdığınız önsözden son bir aktarma daha yapalım Bay Mumcu. Şöyle diyordunuz o zamanlar, bundan 8 yıl önce:

“Kitabın yazarı Emin Değer, 12 Mart döneminde bir çok devrimcinin davasını üzerine aldı. Bizim, Emin Değer ile dostluğumuz o günlerden kaynaklanır. Sıkıyönetim mahkemeleri, devrimcileri birbirlerine kenetler. Güç günler, sınav günleridir o günler. Dostluklar, o günlerde sınavdan geçer.” (a. g. y., s. 11)

Meğer bir zamanlar ne güzel yazıyormuşsunuz Bay Mumcu... O güç günlerde, yalnız dostluklar değildir sınavdan geçen. Yürekler, bilinçler, dirençler, inançlar ve namuslar da sınavdan geçer...

12 Mart günlerinden, çok daha **“güç günler”** olan, 12 Eylül günleri, Türkiye Devrimcilerini sınavdan geçirmiştir. 70 yaşlarındaki **Oktay Akbal** bile, hiç “sosyalistim” iddiası taşımadığı halde, namuslu aydın bilinci ve cesaretiyle o sınavdan alınının akıyla çıkmıştır. Cuntaya karşı tavrını açıkça ortaya koymuştur. Yiğitçe göğüslemiştir faşizmin hakkında kestiği cezayı. Ve 70'inden sonra **“sabıkalı”** olmuştur. Tabii öyle bir **“sabıka”** şeref madalyasıdır bizim gözümüzde.

Ama siz Bay Mumcu, ama siz o sınavdan başarıyla geçemediniz. Takıldınız ve düştünüz. Mukbil Özyörük'lerin, Hakkı Öcal'ların yanına doğru tekerlenip gittiniz.

MARKSİZMİN ABC'SİNDEN HABERSİZ

BİR MARKSOLOG

Yazarımız Bay Mumcu Marksist geçinir. Marksist olduğunu açıkça ve mertçe söyleyemez. Silikçe, kıyırıkça, satır aralarından konuşarak dile getirmek ister. Marksist olduğunu açıkça söyleyecek cesareti bile bulamaz kendinde. Örneğin şöyle der:

“Türkiye oldum olası düşünce yasakları içindedir. 1960 ihtilalinden sonra bu düşünce yasaklarının açık kapılarından (kötü bir anlatım. “1960 ihtilalinden sonra bu düşünce yasaklarının” **açılan** ya da **aralanan** “kapılarından” dese daha düzgün bir söyleyiş olurdu. B.n.) **sızan ışıklarla, sosyalizmin temel düşünceleri, ülkemizde de bir ölçüde tartışma olanağı bulmuştu. Yılların yasak rejimlerinin doğurduğu düşünce açlığı nedeniyle sosyalizmin, temel kitapları, belli bir sistem ve düzen içinde okunmamış** (S. Demirel'in

kulakları çınlasın. Bir zamanlar “türlü çeşitli iler yaptık” diyerek hem Türk Diline, hem de Türk mizahına büyük bir katkıda (!) bulunmuştu. U. Mumcu da yukarıdaki cümlesinde “sistem ve düzen” kavramlarını aynı anlamda kullanarak bu konuda Süleyman Demirell'in gerisinde olmadığını kanıtlamaktadır. B.n.); **demokratik sosyalizmin temel kitapları yerine Leninist dnceler daha çok yaygınlık kazanmıştır. Demokratik sosyalizmin evrelerini bir çırpıda atlayıp, doğrudan doğruya Leninist kuram ile karşı karşıya gelinmesi, bir çok geçen beyinde sarsıntılar yaratmış, diyalektik dncenin sağlıklı yöntemleri yerine kavramlarla ve inanç haline dnm kalıplarla oluşan dnce alışkanlıkları yer etmişti.**” (27 Nisan 1984, Cumhuriyet)

Gördüğümüz gibi, Bilgiç Yazar'ımız kimseleri beğenmez. Ona göre “**Leninist kuram ile karşı karşıya gelinmesi, birçok geçen beyinde sarsıntılar yaratmış**”, yani geçenlerin beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuş. Öyleyse tanrı korusun bizleri bu “Leninist kuram”dan. Ve de tanrı bir değil bin kere razı olsun Ŗu 12 Eylülcü generallerden ve onların mahkemelerinden. “Leninist kuram”ı yasak ederek ve “Leninist kuram”ı içeren yüz binlerce kitabı yaktırtarak, yeni yetişen milyonlarca gencimizin beyinlerini kurtarmış oldular “sarsıntıdan”.

Yazarımızın kafası besbelli ki, koçların ya da öküzlerin kafası gibi çok sağlammi. “Leninist kuram”ın darbeleri tesir edememiş onun beynine. Yazarımızın okkası yerinde. Ensesi geçiş, göbeği rahat. Kafasının da kaya gibi sağlam olması gayet doğal. Türkiye, işte bu sayede beyni sarsıntıya uğramamış, “**diyalektik dncenin sağlıklı yöntemleri**” ile dnp taşınabilen bir yazara sahip olabilmemi.

Yazarımız U. Mumcu, yukarıda “diyalektik dncenin sağlıklı yöntemleri” diyor. Bu söyleyiş, doğru bir anlatım biçimi değildir. Yazarımız, daha Marksizmin kavramlarının kullanılmasını bile bilmiyor. Yukarıdaki deyiin doğrusu Ŗyle olmalıdır: Diyalektik yöntemin sağlıklı dnceleri. Çünkü, diyalektik bir mantıktır ya da yöntemdir. Başka türlü söylersek, diyalektik; bir dnce yöntemidir. İnsanlar bildiğimiz gibi belirli mantık kuralları içinde, o kurallara uyararak dnrler. Diyalektik mantık ya da yöntem de, mantıkların en doğrusu, en tutarlısıdır. Ancak bu mantık ile doğayı ve toplumu olduğu gibi, nasılsa öylece, kavrayabiliriz. Ve de değitirebiliriz. Diyalektiğin dışındaki bütün mantıklar, bizim, doğaya ve topluma Ŗaı bakmamıza yol açar. O yüzden, “**sağlıklı dnce**”ler ancak “**diyalektik yöntem**”in kurallarına uyularak üretilir. Yazarımızın, yukarıda aktarılan syleyii bu nedenden yanlıştır. O deyiin doğrusu, söylediğimiz gibi: Diyalektik yöntemin sağlıklı dnceleri, biçiminde olmalıdır. Geçelim...

Yazarımız, yukarıda, diyalektik yönteme sahip çıkar görünmektedir. Bu diyalektik, sanırız Marksist diyalektiktir. Hegelci diyalektik değildir.

İşte bu tür cümlelerinden, biz, U. Mumcu'nun kendisini Marksist saydığını çıkarıyoruz. Belki de yanılıyor bu kanımızda. Ama eğer yanılıyor isek, bunun sorumlusu ve nedeni bizler değiliz. Çünkü yukarıdaki cümleyi kim okusa ve yorumlasa, aşağı yukarı bizim çıkardığımız sonucu çıkarır. Kaldı ki U. Mumcu'nun buna benzer daha başka cümleleri de vardır.

Yazarımız, “**1960 ihtilalinden sonra**”, “**sosyalizmin temel dnceleri, ülkemizde de bir ölçüde tartışma olanağı bulmuştu**” diyor. Ve geenlerimizin, “**Leninist kuram**”ın beyin sarsıcı etkisinden beyinlerini koruyamadıklarını söylüyor. Yazarımıza göre, 1960 sonrası geçenler, bir anda “Leninist kuram” ile karılamılar. O kurama karşı açıları, dolayısıyla da

bağışıklıkları olmadığı için kafalarını koruyamamışlar. Yazarımız ise, meşe odunu gibi sağlam bir kafaya sahip olduğu için “Leninist kuram”ın şerrinden kurtulabilmiştir.

Bilgiç Yazar’ımız, Türkiye’de sosyalist hareketin tarihini kendisiyle başlatıyor. Türkiye’de 1920’lerde başlayan ve her türlü baskılara, yazarımızın deyimiyle “düşünce yasaklarına” davranış yasaklarına rağmen varlığını sürdüren bir devrimci (Marksist-Leninist) hareket vardır. Bütün o yasaklara, burjuvazinin her türlü insanlık dışı saldırılarına meydan okuyarak, Marksizm-Leninizm bayrağı altında dövüşen devrimciler vardır. 1960 öncesi, ömrünün 22 yılını burjuvazinin zindanlarında geçiren **Hikmet Kıvılcımlı** vardır. Sürgünde ölen **Şefik Hüsnü** vardır. Ve daha nice adsız devrimci vardır. Bay U. Mumcu bu gerçekliği bir anda, Genç Osman misali atlayıp geçiveriyor. Çünkü böylesi onun işine geliyor. O böyle davranmakla, Arabistan’ın bütün develerini değil güldürmek, at gibi kişneten uyduruk tezine sözde gerekçe yaratmış oluyor. Eğer Bay Mumcu yazdıklarına bir parçacık değer veren, sosyalizmi azıcık da olsa ciddiye alan bir yazar olsaydı, Türkiye’de sosyalist hareketin tarihini, üstünkörü bir biçimde bile olsa öğrenme zahmetine girerdi. O zaman böyle trajikomik tezler ortaya atmazdı. Leninizme böylesine temelsiz iddialarla saldırmaya kalkışmazdı.

U. Mumcu eğer, Türkiye’de sosyalist hareketin tarihine bir göz atsaydı, o hareketin daha doğarken (1920’lerden itibaren) Marksizm-Leninizmin sağlam temeli üzerine oturduğunu bilirdi.

Marksizm-Leninizm dışında bir sosyalist hareketin Türkiye’de hiçbir dönemde etkili olmadığını bilirdi.

Demek Bay U. Mumcu, Türkiye’de 65 yıldır dövüşenler hep Marksizm-Leninizm adına dövüşmüşler, işkencelere uğratılmışlar, zindanlara ve sürgünlere gönderilmişlerdir. Onlar, senin “**demokratik sosyalizm**” dediğin burjuva uşaklığını, solcu görünerek burjuvaziye hizmet etme madrabazlığını hiçbir dönemde ciddiye almamışlardır. Öyleyse, Türkiye’de “Leninist kuram”ın biricik düşünce ve davranış yordamı olarak benimsenmesi, 1960’tan önceki “yılların yasak rejimlerinin doğurduğu düşünce açlığı”na bağlanamaz.

Bay Üstat (!) aynen şöyle yazıyor:

“Yılların yasak rejimlerinin doğurduğu düşünce açlığı nedeniyle sosyalizmin temel kitapları, belli bir sistem ve düzen içinde okunmamış; demokratik sosyalizmin temel yapıtları yerine Leninist düşünceler çok yaygınlık kazanmıştır.” (a. g. y.)

Şimdi Bay Üstat, izin verirsiniz size şu soruyu yönelteceğiz: Madem “yılların yasak rejimlerinin doğurduğu düşünce açlığı” var, bu “düşünce açlığı” gençleri, neden sizin savunduğunuz “demokratik sosyalizmin temel yapıtları”na yönelmiyor da, “Leninist düşünceler”e yöneliyor? Gençler neden “demokratik sosyalizm” gibi şirin bir sistem varken, gidip “Leninist kuram”a tosluyorlar? Ve beyin sarsıntılarına uğruyorlar? Yoksa bu gençlerin beyinlerine düşmanlıkları mı var? Lütfen cevap verin Üstat, neden Leninizmi seçiyor gençler?

Bu konulardaki yazdığınız her satır ve söylediğiniz her söz, devenin bedeni gibi Bay U. Mumcu: Doğru bir yan bulmak hiç olası değil.

Yukarıda, 1960 sonrası, “düşünce açlığı nedeniyle” gençlerin hızla “demokratik sosyalizmin temel yapıtları yerine Leninist düşünceler”e yöneldiklerini yazdınız. Bu iddianız mantık açısından saçma olduğu gibi tarihsel açıdan da saçmadır. Siz, gençlerin, “demokratik

sosyalizm” dediğiniz maskaralıkla karşılaşmadan, tanışmadan önce “Leninist düşünceler”le karşılaştıklarını iddia ediyorsunuz. Bu yanlıştır.

Bilirsiniz Bay Üstat, **TİP** 1963 yılında (burjuvaziden icazetli olarak) kurulmuştur. Daha doğrusu burjuvazi tarafından kurdurtulmuştur. Burjuvazi gençlerin gerçek sosyalizmi yani Marksizm-Leninizmi tanıyıp benimsemelerini engellemek için, onları, sizin “demokratik sosyalizm” dediğiniz masallarla uyutmak ve iğdişleştirmek istemiştir.

1960 Devrimi (27 Mayıs), sosyalizmi serbest bırakmıştı. Burjuvazi elini çabuk tuttu. Gençler, Marksizm-Leninizmi öğrenmeden, TİP içinde, “**demokratik sosyalizm**” (o zamanki adı “**güleryüzlü sosyalizm**” idi) morfiniyle uyuşsunlar istedi burjuvazi. TİP'in Başkanı, sizin bugünkü düşünce arkadaşınız **M. Ali Aybar**'dı. Yine bildiğiniz gibi, o yıllarda, M. Ali Aybar, Marksizm-Leninizme “**ceberrut sosyalizm**” adını takmıştı. Biz bu düşünceye karşıyız, bizim savunduğumuz “güleryüzlü sosyalizmdir” diyordu M. Ali Aybar.

TİP'in ikinci lideri ise, “**onlar ihtilalci metot kullanıyorlar**” diyerek, gerçek devrimcileri (Marksist-Leninistleri) burjuvaziye ihbar edecek denli “demokratik sosyalizm” yanlısı **Bayan Behice Boran** idi.

TİP'in üçüncü adamı ise yine bildiğimiz gibi **Sadun Aren** idi. Sadun Aren, 12 Mart sonrası aktif siyasetten çekilmiştir.

TİP'in dördüncü kişisi olan **Çetin Altan** ise sonraları işi porno yazarlığına dökmüş, gerici gazetelerde çalışmaya başlamıştır. Çetin Altan şimdi eski Tercüman yazarlarından Güneri Civaoglu'nun yönetimindeki gerici Güneş Gazetesi'nde, “**Biz adam olmayız**” türünden, emeklilerin kahve sohbetleri kadar olsun bilimsel değer taşımayan zırva yazılar yazmaktadır.

İşte böylesine çapsız ve böylesine Marksizme-Leninizme düşman insanları bulup çıkardı burjuvazi. TİP'i onlara kurdurdu. İstedik ki, bu çapsız kişilerin savunduğu “güleryüzlü sosyalizm” adlı burjuva uşaklığı teorisini gerçek sosyalizm sansin gençler. Böylece de, gerçek sosyalizmin Türkiye'de bilinmesi ve yayılması engellenmiş olsun. Yani burjuvazi, gerçek sosyalizmi, sol maskeli bu madrabazları kullanarak yasaklamak istedi. Kanunlarla yasaklayamayınca sosyalizmi, bu yolla (TİP'i öne sürerek) yasaklamak istedi.

Ama çağımız, emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizmin ölüm, sosyalizmin ise doğum çağıdır. Hiçbir güç, hiçbir metot, sosyalizmi sürgit yasaklamaya yetmemektedir. Ve yetmeyecektir de. Bu nedenden TİP ve tepesindeki sosyalizm düşmanları kendilerine verilen (burjuvazi tarafından verilen) görevi başaramadılar. Kitleler, özellikle de gençlik yığınları TİP'in ne olduğunu anlamakta gecikmediler.

1967'den itibaren, gençlik TİP'ten hızla uzaklaşmaya başladı. 1968'lerde ise TİP'in artık Türkiye Solu içinde etkinliği kalmamıştı. Sosyalist hareket TİP dışında geliyordu gayrı.

Gençler, sosyalizm diye önlerine sürülen, “güleryüzlü” veya “demokratik sosyalizm” adlı burjuva ideolojisine kanmamışlardı. Burjuvazinin, kendilerinden gizlemeye çalıştığı Marksizm-Leninizm adındaki yüce ideolojiyi arayıp bulmuşlardı. Ve o gerçek teorinin gücünü tanıyıp öğrenmişlerdi. Tüm ezilen ve sömürülen halklara olduğu gibi Türkiye halkına da kurtuluşun yolunu yalnızca o teori gösterebilirdi. Çünkü biricik doğru teori oydu.

Eğer yukarıda aktardığımız satırlarınızı yazarken, önyargılarınız, bön yargılarınız, Marksizm-Leninizme körü körüne düşmanlığınız, sizi her türlü mantıktan yoksun bırakmasaydı Bay U. Mumcu, siz de 1960 sonrası, sosyalist hareketin izlediği gelişme sürecinin bu şekilde olduğunu hatırlardınız... En azından yakın dostunuz, düşün arkadaşınız, sizin gibi büyük Üstat (!), M. Ali Aybar'ın hayat hikayesini gözünüzün önüne getirseydiniz, yukarıdaki saçma satırları karalama zahmetine girmezsiniz.

Bay U. Mumcu, bir de kalkıp, **“diyalektik düşüncenin sağlıklı yöntemleri yerine kavramlarla ve inanç haline dönüşmüş kalıplarla oluşan düşünce alışkanlıkları”**na sahip olmakla suçluyorsunuz gençleri. Tabii bizleri de. Böyle “düşünce alışkanlıkları”na sahip olan kim acaba? Siz mi, yoksa biz mi?

Diyalektik: Olanı olduğu gibi, nasılsa öylece görmek demektir. Diyalektiğe göre olay uydurulmaz, ilişki uydurulmaz. Doğadaki ve toplumdaki olaylar, ilişki ve çelişkiler oldukları gibi kavranır. Kavranmalıdır. Olaylar ve ilişkiler, bizim sübjektif niyet ve isteklerimize uysunlar diye çarpıtılamaz, oluş sıraları değiştirilemez.

Siz ise, 25 yıl öncesinin siyasi olaylarını bile, içinde yaşamış olmanıza rağmen, oldukları gibi görüp kavrayamıyorsunuz. Tabii aktaramıyorsunuz da. Kör inançlarınız, herkesin bildiği bu apaçık olayları görmenizi engelliyor. “İnanç haline dönüşmüş kalıplarla” düşünen siz değilseniz, kim acaba?

Bilgiç Yazar'ımız U. Mumcu şöyle sürdürür yazısını:

“Örneğin Lenin'in Kautsky için neler söylediği ezbere bilinmiş ama Lenin'in “Dönek Kautsky” olarak nitelediği bu önemli düşünürün kuramları gözardı edilmiştir.” (a. g. y.)

Oldu mu ya Üstat (!)? Tamamen saçmaladınız yine. Sizin hastalığınız; hiçbir şey bilmediğiniz bir konuda, kendinizi allâme saymanız. Megalomani yani. O yüzden bir ruh hekimine ihtiyacınız var her şeyden önce.

Siz hasta bir küçükburjuvasınız Bay U. Mumcu. Kendi küçükburjuva dünyanın penceresinden bakıyorsunuz topluma. Ve herkesi de bu nedenden kendiniz gibi sanıyorsunuz. Siz Marksizm-Leninizme, kulaktan dolma, saçma sapan, hiçbir bilimsel değer taşımayan sözde bilgilerle sataşıyorsunuz. Herkesi kendiniz gibi sandığınızdan, Lenin'in ve biz Leninistlerin de, hain Kautsky'ye, sizin gibi saldırdığımızı sanıyorsunuz. Çok yanılıyorsunuz. Yukarıda aktarılan cümleleriniz, sizin, Marksist-Leninistlerin **Teorik Savaş** (ideolojik mücadele) dedikleri konuda zırcahlı olduğunuzun çok açık ve kesin bir kanıtıdır. Marksist-Leninistler herkese olduğu gibi, siyasi hasımlarına karşı da son derece adil ve dürüsttüler. Onlara saldırırken, onların temel düşüncelerini önce aktarırlar, o düşüncelerin neler olduğunu açık seçik ortaya koyarlar. Gözler önüne sererler. Ancak ondan sonra bu düşünceleri eleştirip yargırlar ve mahkum ederler. Yani yanlışlığını, tutarsızlığını ya da saçmalığını kesin bir biçimde gösterirler. O nedenden, Marksist-Leninistlerin, bir sapık akım üzerine, yaptıkları eleştiriyi okuyan bir kişi, yalnızca, Marksist-Leninistlerin, o sapık akım hakkında ne dediklerini öğrenmekle kalmaz, aynı zamanda o sapık akımın ana düşüncelerinin neler olduğunu da öğrenmiş olur. Buna en yeni ve en canlı örnek, bizim bu eleştirimizdir. Bu eleştiriyi okuyan bir kişi, bizim, sizin üzerinize neler söylediğimizi öğrendiği gibi, sizin ana düşüncelerinizi de kaçınılmazca öğrenir. Biz sizin siyasi konularda neler dediğinizi en açık biçimde ortaya koymalıyız ki, o düşüncelerin saçmalığını, bilimsellikten uzak ve yakından ilgisi olmadığını gösterebilelim. Demek Marksist-Leninistçe bir eleştirinin amacına

ulaşabilmesi için, zorunlu olarak, eleştirilen düşüncenin olduğu gibi (bozulmadan, çarpıtılmadan, nasılsa öylece) aktarılması gerekir. Bu devrimci “diyalektik” metodun ve devrimci namusun bir gereğidir.

Siz Bay U. Mumcu, devrimci eleştirinin böyle bir yöntemle yapıldığının farkında bile değilsiniz. **“Lenin'in, Kautsky için neler söylediği ezbere bilinmiş, ama Lenin'in “Dönek Kautsky” olarak nitelediği bu önemli düşünürün kuramları gözardı edilmiştir”** diyorsunuz. Böylece de bir kez daha zıvalıyorsunuz.

Lenin'in **“Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky”** adlı yüce eserini okuyan bir kişi, eğer önyargılı değilse, eğer sizin gibi kafasından zoru olan biri değilse, Kautsky'nin onu bir dönek, bir hain, bir sokak kadını durumuna düşüren düşüncelerini de; Lenin'in o düşünceler üzerine neler dediği kadar açık bir biçimde görür ve öğrenir. Örneklerle kanıtlayalım gerçekliğin böyle olduğunu. Lenin adı geçen anıt eserinde şöyle yazar:

“Plekhanov'un ham şovenizmi, Kautsky'nin daha kurnaz ve oynak şovenizminin oturduğu teorik temel üzerindedir. Kautsky, bütün ülkelerin sosyalistlerinin “kendi” kapitalistlerinin yanına sığınması için dua ederken, aşağıdaki iddiaları kullanıyor:

“Vatanını savunmak herkesin hakkı ve görevidir. Gerçek enternasyonalizm, benim ulusumla savaş halinde olanlarla birlikte, bütün ülkelerin sosyalistleri için tanınan bu haktan meydana gelir...” (Bak: Die Neue Zeit, 2 Ekim 1914 ve aynı yazarın öteki eserleri)

“Bu eşsiz yargılama sosyalizmin öylesine tarifsiz bir karikatürüdür ki, buna verilecek en iyi cevap, bir yanda Wilhelm II ile Nikola II'nin, öte yanda Plekhanov ile Kautsky'nin portrelerinin bulunduğu bir madalya yapmak olabilir. Onların söylediği gerçek enternasyonalizmin anlamı, “vatanın savunulması” adına Alman işçilerinin Fransız işçilerine, Fransız işçilerinin Alman işçilerine ateş etmesinin zorunlu olarak haklı gösterilmesidir.

“Bununla birlikte, Kautsky'nin yargısındaki teorik önermeler yakından incelenince, Clausewitz'in seksen yıl kadar önce alay ettiği; yani savaş çıkınca, uluslar ve sınıflar arasında meydana gelen bütün tarihi politik ilişkilerin kesildiği ve yepyeni bir durumun ortaya çıktığı yollu garip bir düşünce kendini gösterecektir. “Yalnızca” saldırganlık ilişkileriyle, kendini savunma, “yalnızca” “vatanın düşmanlarını” ortadan kaldırma ilişkileri vardır. Yeryüzündeki insanların yarısını meydana getiren birçok ulusun başlıca emperyalist uluslar tarafından ezilmesi, bu ülkelerin burjuvazisinin yağmayı paylaşma konusundaki yarışı; kapitalistlerin işçi sınıfı hareketini parçalama ve bastırma isteği, Plekhanov ile Kautsky'nin görüş alanından ansızın tamamen kaybolmuştur. Oysa onların kendileri, savaştan önce yıllarca bunları asıl “politika” olarak niteliyorlardı.

“Bununla ilgili olarak, sosyal şovenizmin bu iki sergerdesinin asıl büyük iddiası, Marks ve Engels'e yapılan yanlış atıflardadır. Plekhanov Prusya'nın 1813 milli savaşını ve Almanya'nın 1870 millî savaşını hatırlatıyor. Kautsky ise büyük bir bilgiçlikle, 1854-55, 1859 ve 1870-71 savaşlarında kimin başarısının (yani hangi burjuvazinin başarısının) daha çok arzu edildiğini Marks'ın incelediğini, Marksistlerin 1876-77 ve 1897 savaşlarında aynı şeyi yaptığını iddia ediyor. Sofistler her devirde, değişik durumlarla ilgili örnekleri ilke olarak belirtme alışkanlığındadırlar. Onların değindikleri geçmişteki savaşlar, burjuvazinin uzun yıllardır süren milli

hareketlerindeki “politikanın bir devamı”dır. Bu hareketler düşman boyunduruğuna ve mutlakiyete (Türkiye’de ve Rusya’da) karşı ortaya çıkmıştır. O zamanlar önemli olan tek bir şey, burjuvazinin tercih edilecek başarısıydı. Marksistler, halkın kinini büyütmek için başlangıçta bu tip savaşlar yolunda halkı teşvik etmişlerdir. Marks 1848’de ve sonraları Rusya’ya karşı savaş isterken, Engels 1859’da Almanları ezen Napolyon III’e ve Rus Çarlığına karşı Almanya’nın millî kinini harekete getirirken böyle yapmıştır.

“Feodalizm ve mutlakiyetle mücadele “politikasının devamı” -özgürlük için mücadelede burjuvazinin politikası- ile bir bitkinlik “politikasını”, yani emperyalist burjuva, yani bütün dünyayı yağma etmiş bir burjuva, feodal toprak sahipleriyle ittifak halinde proletaryayı yıkmaya girişen gerici bir burjuva politikasını karşılaştırmak, tebeşirle peyniri karşılaştırmaya benzer. “Burjuvazinin temsilcilerini”; Robespierre, Garibaldi ve Zhelyabov’u, burjuvazinin Millerand, Salandra ve Guchkov gibi temsilcileri ile karşılaştırmaya benzer. Kendi burjuva “vatanı” için konuşmaya tarihî bir hakkı bulunan ve feodalizme karşı mücadelede yeni ülkelerde milyonlarca insanı uygar bir hayata götüren büyük burjuva ihtilallerine derin bir saygı gösteremeyen insan Marksist olamaz. Bir insan, Alman emperyalistleri tarafından Belçika’nın boğazlanması, ya da Avusturya ve Türkiye’yi yağma için İngiltere, Fransa, Rusya ve İtalya emperyalistleri arasında imzalanan pakt ile ilgili olarak “vatanın savunması”ndan söz eden Plekhanov ve Kautsky’nin ikiyüzlülüğüne karşı nefret duymayınca da Marksist olamaz.” (Lenin, a. g. y., s. 23-26)

Gördünüz mü Bay U. Mumcu, sizin “önemli düşünür” Kautsky’nin düşüncelerinin neler olduğunu?..

Birinci Emperyalist Evren Savaşında, emperyalist devletler, aralarında Türkiye’nin de bulunduğu dünyanın geri ülkelerini yağmalamak, talan etmek için ve bu yağmadan kimin daha çok pay alacağını belirlemek için bütün dünyayı kan ve ateşe boğarlarken, sizin “önemli düşünür” (!) Kautsky, bu yağmacı emperyalist devletlerin proleterlerini, “vatanın savunulması” adına kendi emperyalist burjuvalarının yanında yer almaya ve onları desteklemeye çağırıyor. Emperyalist burjuvazinin çıkarları için proleterlerin birbirlerini ve ezilen sömürülen dünya halklarını boğazlamasını istiyor. Ve işin bir diğer acıklı yönü de Bay U. Mumcu, o yağmalanan ve insanları katledilen geri ülkeler arasında, Lenin’in de işaret ettiği gibi Türkiye de vardı. Yani senin ülken de o emperyalist haydutlar tarafından talan ediliyordu. Kautsky “vatan savunması” yaftası altında, proleterlerin kendi emperyalist burjuvalarının peşlerine takılarak, diğer geri ülkeleri olduğu gibi Türkiye’yi de işgal etmelerini, Türkiye insanlarını da boğazlamalarını savunuyor. Ve sen de şimdi Bay U. Mumcu, aradan 70 yıl geçmesine rağmen bu gerçekliği göremiyorsun. Utanmadan, sıkılmadan dönek, hain Kautsky’i savunuyorsun. Hem de Lenin’e karşı.

Bir de sen bizim Birinci Milli Kurtuluş Savaşına sahip çıkar görürsün. Sonra da yarım milyon masum insanımızı katlederek ülkemizi yağmalayan emperyalist haydutların yarıdakçılığını yapan Kautsky gibi bir döneği savunmaya kalkışırın. Onu “önemli bir düşünür” diye yutturmaya kalkarsın. Düşüğün acıklı durumu bir düşün...

Senin, sosyalizm konusunda olduğu gibi Klasik Tarih konusunda da hiçbir bilgin yok Bay U. Mumcu.

Lenin aynı eserinde yine bu konuda şunları yazar:

“... Kautsky bütün eski safsatalarını özetliyor ve sosyal şovenizmi savunurken aşağıdaki yeni safsatayı ileri sürüyor:

“Savaşın salt bir emperyalist savaş olduğunu, savaşın çıktığı anda emperyalizm ya da sosyalizm alternatiflerinden birinin bulunduğunu, Almanya, Fransa ve bazı yönlerden İngiltere'nin proleter yığınlarının düşünmeden ve sırf bir avuç parlamenterin çağrısı üzerine kendilerini emperyalizmin kollarına attıklarını, sosyalizme ihanet ettiklerini ve bunun da tarihte eşi olmayan bir çöküntüye sebep olduğunu söylemek gerçeğe açıkça aykırıdır.”

“Yeni bir safsata ve işçilerin yeniden caydırılması: bağışlarsanız, savaş “salt” emperyalist bir şey değildir!

“Kautsky, şimdiki savaşın karakteri ve önemi sorusu üzerinde şaşılacak bir tereddüt gösteriyor. Bu parti lideri, bir hırsızın hırsızlık yaptığı yerden uzak kalmaya çalışması gibi, Basel ve Chemnitz kongrelerinin açık ve kesin bildirimlerinden kaçınıyor. 1915 Şubatında yazılan *The National State, etc.* adlı broşüründe Kautsky, “*en son tahlile göre*” savaşın “*emperyalist bir savaş*” olduğunu kabul ediyordu (s. 64). Şimdi ise taze bir çekingenlikle, *saltemperyalist* bir savaş değildir bu, diyor. Acaba başka ne olabilir?

“Bunun aynı zamanda milli bir savaş olduğu beliriyor. Kautsky bu müthiş sonuca aşağıdaki “Plekhanovist” sözde diyalektiği ile ulaşıyor:

*“Şimdiki savaş, yalnız emperyalizmin değil, aynı zamanda Rus ihtilalinin bir çocuğudur.”*Kautsky, daha 1904'de, Rus ihtilalinin panislavizmi yeni bir biçimde canlandıracağını, “*demokratik Rusya'nın kaçınılmaz olarak Avusturya ve Türk Slavlarının millî bağımsızlık isteği duymasını büyük ölçüde sağlayacağını*” ileri sürüyordu... “*Sonra da Polonya sorunu su yüzüne çıkacaktı... Çarlığın çökmesiyle birlikte, şimdi merkezî unsurları birleştiren demir bağ kopacağı için, Avusturya parçalanacaktı*” (Kautsky bu sözleri de 1904 tarihli makalesinden aktarıyor). “*Rus ihtilali, Asya'nın problemlerini Avrupa'ninkilere katarak, Doğu'nun millî emellerine yeni ve güçlü bir hız verdi. Bütün bu problemler, bugünkü savaşta kendisini çok güçlü olarak duyurmakta, egemen sınıflar arasında emperyalist eğilimler üstün gelmekle birlikte, proleter yığınlarla birlikte bütün halk yığınlarının hiddeti bakımından çok önemli bir özellik kazanmaktadır.*” (s. 273).

“Bu Marksizmin kötüye kullanılmasının başka bir örneğidir. Bir “demokratik Rusya” Doğu Avrupa uluslarında özgürlük yönünde bir çaba uyandırıyor (söz götürmez bir gerçektir), tek bir ulusu bile özgürlüğe kavuşturmayıp, sonucu ne olursa olsun, birçok ulusu köleleştirecek olan şimdiki savaş, “salt” emperyalist bir savaş değildir. “Çarlığın yıkılışı” Avusturya'nın çözülmesi olacağına göre, demokratik olmayan millî yapısı yüzünden, Avusturya'yı yağma eden ve buradaki uluslara gittikçe daha büyük baskı getiren, geçici olarak güçlenmiş ve karşı-devrimci Çarlık “bugünkü savaşa” salt emperyalist bir karakter değil, belli bir ölçüde, milli bir karakter veriyormuş. “Egemen sınıflar”, akılsız küçükburjuvayı ve yığın köylüleri emperyalist savaşın millî eğilimlerinden söz eden masallarla kandırdıklarına göre, bir bilim adamı, “Marksizm” konusunda bir otorite ve İkinci Enternasyonalin temsilcisi, “halk” ve proleter yığınlar “millî” emellerini ortaya koyarlarken, egemen sınıfların emperyalist eğilimler gösterdiğini iddia eden bir “formül” yoluyla yığınları bu aldanışa yöneltmeye yetkilidir.

“Diyalektik, en bayağı ve en aşağılık bir safsataya dönüyor.

“Şimdiki savaşta millî unsur yalnızca Sırbistan'ın Avusturya'ya karşı yaptığı savaşla temsil ediliyor (bu, partimizin Bern Konferansı kararında belirtilmiştir). Geçerli olan, milyonları, “halk yığınlarını” içine alan millî kurtuluş hareketini ancak Sırbistan'da, Sırp-İtalyan arasında bulabiliriz. Bu yığın hareketi, Sırbistan'ın Avusturya'ya karşı savaşı, bir “sürekliliktir”. Eğer savaş tecrit edilmiş olsaydı, yani genel Avrupa savaşıyla, İngiltere'nin, Rusya'nın, v.b. ile bencil ve yağmacı hedefleriyle ilişkili bulunmasaydı, Sırbistan burjuvazisinin başarısını dilemek bütün sosyalistlerin görevi olurdu. Şimdiki savaşta millî unsurdan çıkarılabilecek doğru ve tamamen kaçınılmaz sonuç ancak bu olabilir. Bununla birlikte, şimdi Avusturya burjuvazisinin, din adamlarının ve militaristlerinin hizmetinde bulunan safsatacı Kautsky'nin çıkarmayı başaramadığı sonuç da budur.

“Ayrıca Marksist diyalektik, bilimsel evrimci metotta son söz olarak, bir konunun tek başına incelenmesini, yani tek yanlı ve adamakıllı tahrif edilmesini kabul etmez. Sırp-Avusturya savaşındaki millî unsur, genel Avrupa savaşında ciddi bir önem taşımaz ve taşıyamaz. Eğer Almanya kazanırsa Belçika'yı, Polonya'nın bir parçasını daha, belki de Fransa'nın bir kısmını v.b. yutacaktır. Rusya kazanırsa, Polonya'nın bir parçasını, Ermenistan'ı, Galiciya'yı, v.b. yutacaktır. Savaş “berabere” biterse, eski millî ezilme sürüp gidecektir. Sırbistan için, yani bu savaşa katılanların belki de yüzde biri için, savaş, burjuva kurtuluş hareketi “politikasının bir devamıdır”. Geri kalan yüzde doksan dokuz içinse, emperyalizmin, yani can çekişen burjuvazinin politikasının bir devamıdır. Bu politika, ulusları kurtarmaya değil, soymaya yarar. Sırbistan'ı “kurtarmakta olan” üçlü antant, Sırbistan'ın özgürlüğünü, Avusturya'nın yağma edilmesinde yaptığı yardıma karşılık, İtalyan emperyalizmine satıyor.

“Herkesçe bilinen bütün bu şeyler, oportünistleri haklı çıkarmak için, Kautsky tarafından hayasızca tahrif edilmiştir. Ne doğada, ne de toplumda “saf” bir görünüş vardır, olamaz da. Marksist diyalektiğin bize öğrettiği budur. Çünkü diyalektik gösterir ki, saflık kavramı, belli bir darlık, bir konuyu tüm olarak, bütün ayrıntılarıyla kavrayamayan insan idrakinin tekyanlılığıdır. Dünyada “saf” kapitalizm yoktur, olamaz da... Her zaman karşılaştığımız, feodalizm ile, yobazlıkla, ya da daha başka bir şeyle karışmış olan bir kapitalizmdir. Bundan dolayı, eğer birisi, biz “millî” edebiyatla su katılmamış soygunculuk amaçlarını bilerek gizleyen emperyalistler tarafından “halk yığınlarının” çirkin şekilde aldatılışını tartışırken, savaşın “saf” emperyalist bir şey olmadığını hatırlatırsa, bu kişi ya alabildiğine ahmak bir bilgiç, ya da bir simsar ve hilebazdır. Bütün mesele, Kautsky'nin, egemen sınıflar için önemli faktörlerin “emperyalist eğilimler” (s. 273) olmasına karşılık, “proleter yığınlarla birlikte halk yığınları” için millî kurtuluş problemlerinin “önem taşıdığını” söylerken, bunu diyalektiği sözde “gerçeğin her türlüsüne” uygulayarak “pekiştirirken” (s. 273), halkın emperyalistler tarafından aldatılmasını desteklemesidir. Şüphesiz gerçek alabildiğine çok yanlıdır. Bu tamamen doğrudur. Ama, aynı ölçüde kesindir ki, bu sonsuz çok yanlılık içinde iki temel ve asıl özellik vardır: savaşın objektif muhtevası, emperyalizm “politikasının bir devamı”ndan ibarettir; yani “büyük devletlerin” yıpranmış burjuvazisi (ve hükümetleri) tarafından başka ulusların soyulmasıdır. Buna karşılık, önde olan “sübjektif” ideoloji, yığınları aldatmak için yayılan “milliyetçilik” edebiyatından meydana gelir.” (Lenin, a. g. y., s. 42-46)

Lenin Usta'nın yukarıdaki satırlarını bilmem anlayabiliyor musunuz Bay U. Mumcu. Hani kafanız çok sağlam (yani kalın) da sizin... Ama kendinizi biraz zorlarsanız, göreceksiniz ki, döneK Kautsky, bin dereden su getirerek emperyalist savaşı savunma çabasıdır. Emperyalist yağmacıları sevimli göstermeye çalışmaktadır. Proleterleri devrimden vazgeçirmeye, kendi emperyalist burjuvalarının saflarına katılmaları için kandırmaya çabalamaktadır.

Lenin ise 1914-18 savaşının bir yağma savaşı olduğunu göstermeye ve o savaşta savaşı çıkaran emperyalist haydutları destekleyen Kautsky'nin bir döneK, bir hain, bir burjuva uşağı olduğunu sergilemeye çalışmaktadır yukarıdaki satırlarda.

Ve yazık ki Bay U. Mumcu, siz Kautsky'nin safında yer almaktasınız. Ne acınacak bir durum... Tanrı kimseyi sizin durumunuza düşürmesin...

Kendisini çok akıllı ve bilgili sanan benim zavallı yazarım; senin teoriye hiç kafan basmıyor. Kafan göbeğinden daha da kalın senin. Sana Marksist-Leninist teorinin eşsiz gücünü gösterebilmek çok zor. Kautsky'nin savunduğu düşüncelerin bir ihanet sosyalizmi olduğunu gösterebilmek de öyle... Ama Kautsky'nin savunduğu aşağılık düşünceleri, iğrenç düşünceleri, yine bizim Milli Kurtuluş Savaşımızla ilgili olan bir pratik sonucunu daha göze batırarak belki gösterebiliriz. Tabii görmek istersen... Aşağıdaki satırları dikkatlice oku!

“KAUTSKY, kendisinin bir enternasyonalist olduğuna kesinlikle inanmıştır ve kendisini böyle nitelemektedir. O, Scheidemann'ları da “hükümet sosyalistleri” olarak adlandırıyor. Menşevikleri savunurken (onlarla olan dayanışmasını açıkça söylemiyor, ama onların görüşlerine sıkı sıkıya bağlı kalıyor), kendisinin ne cinsten bir “enternasyonalizmden” yana olduğunu tam bir açıklıkla göstermiştir. Kendisi yalnız olmadığı, İkinci Enternasyonalin ortamı içinde zorunlu olarak gelişen bir akımın sözcüsü olduğu için (Fransa'da Longuet, İtalya'da Turati, İsviçre'de Nobs ve Grimm, Graber ve Naine, İngiltere'de Ramsay Macdonalt, v.b.), Kautsky'nin “enternasyonalizmi” üzerinde durmak bazı şeyler öğretecektir.

“Kautsky, Menşeviklerin de Zimmerwald Konferansına katıldıklarını belirttikten sonra (şüphesiz bu da bir not, ama ...olumsuz yönde), onların kendisinin de benimsediği görüşlerini şöyle ortaya koyuyor:

“... Menşevikler genel bir barış istiyorlardı. Bütün savaşçı devletlerin, “toprak almak yok, tazminat yok” formülünü kabul etmelerini istiyorlardı. Söz konusu görüş gereğince, böyle bir şeye ulaşıncaya kadar Rus ordusu savaşa hazır halde bekleyecekti. Öte yandan, Bolşevikler, her şeye rağmen, derhal bir barış yapılmasını istiyorlardı. Eğer gerekirse, ayrı bir barış yapmaya hazırdılar. Esasen kötü durumda bulunan ordunun perişanlığını arttırarak bunun için zora başvurmaya çalışıyorlardı.” (s. 27). Kautsky'e göre, Bolşevikler iktidarı almamalı, Kurucu Meclisle yetinmeliydiler.

“Böylece Kautsky'nin ve Menşeviklerin enternasyonalizmi, emperyalist burjuva hükümetten reformlar istemeye, bir yandan da onu desteklemeye, “toprak almak yok, tazminat yok” formülünü savaşta herkes kabul edinceye kadar, bu hükümetin yaptığı savaşı desteklemeye götürüyordu. Bu görüş, Turati ve Kautsky destekçilerinin (Haase ve başkaları), vatan savunmasından yana olduklarını açıklayan Longuet ve ortakları tarafından sık sık ileri sürülüyordu.

“Teorik bakımdan, bir kimsenin sosyal şovenizmden kopmada tam yetersizliğini ve vatan savunması konusunda tam bir şaşkınlığı gösterir bu. Politik bakımdansa, enternasyonalizm yerine küçükburjuva nasyonalizmini koyma, reformistlerin safına katılma ve devrimi reddetme anlamına gelir.

“Proletaryanın görüş açısından, “vatan savunması”nın kabul edilmesi bugünkü savaşı haklı görmek ve onun meşruluğuna inanmak demektir. Bu bir emperyalist savaş olduğundan (monarşi rejiminde de, cumhuriyette de), belli bir zamanda düşman askerlerinin girdiği bir ülke, benim ya da başka birisinin ülkesi olmuş, buna bakmadan denebilir ki, vatan savunmasını kabul etmek, gerçekte emperyalist, yağmacı burjuvaziye destekleme, sosyalizme tam bir ihanet anlamına gelir. Rusya’da, Kerensky ya da burjuva demokratik cumhuriyet zamanında bile savaş emperyalist nitelikteydi; çünkü egemen bir sınıf olan burjuvazi tarafından yürütülüyordu (ve savaş “politikanın bir devamıdır”). Savaşın emperyalist karakterini gösteren başlıca belirtilerden biri, dünyanın bölüşülmesi ve öteki ülkelerin yağma edilmesi konusunda, Çarın o günlerde, İngiliz ve Fransız kapitalistleriyle yaptığı gizli anlaşmalardı. (O gizli anlaşmalarda emperyalistler, Türkiye'nin paylaşılması konusunda da bir karara varmışlardı. B.n.)

“Menşevikler, bu savaşın bir savunma ya da devrimci bir savaş olduğunu söyleyerek, halkı en çirkin biçimde kandırıyorlardı. Kautsky de, Menşeviklerin politikasını onaylamakla, halkın kandırılmasını, işçilerin oyuna getirilmesinde ve emperyalistlerin savaş arabasına koşulmasında sermayeye yardım bakımından küçükburjuvazinin oynadığı rolü onaylamış oluyordu. Durumu değiştiren bir slogan ortaya atıyormuş gibi yaparak (halkı saçma bir düşünceye inandırmaya çalışarak) karakteristik bir küçükburjuva, bayağı bir burjuva politikası güdüyordu. Bu hayali, burjuva demokrasisi tarihinin tümü yalanlamaktadır. Burjuva demokratlar, halkı aldatmak için, her zaman, her türlü “sloganlar” ortaya atmışlardır. Önemli olan, onların içtenliğini bir sınavdan geçirmek, sözleriyle eylemlerini karşılaştırmaktır, idealist ya da şarlatan deyimleri bir yana atıp, *sınıf gerçeğine* inmektir. Emperyalist bir savaş, şarlatanların, laf ebelerinin, küçükburjuvaların duygusal “sloganlar” ortaya atmasıyla değil, ancak emperyalist savaşı yürüten sınıfın, milyonlarca ekonomik iplikçiklerle (ve hatta halatlarla) ona bağlı bulunan sınıfın gerçekten yıkılması ve devlet dümeninde gerçekten devrimci bir sınıfın (proletaryanın) onun yerini almasıyla emperyalist olmaktan çıkar. Gerek emperyalist bir savaştan, gerekse emperyalist yağmacı bir barıştan kurtulmanın başka yolu yoktur.

“Kautsky, Menşeviklerin dış politikasını onaylamak ve bunun enternasyonalist ve Zimmerwaldist olduğunu ilan etmek suretiyle, önce oportünist Zimmerwald çoğunluğunun tümünden çürümüşlüğüne yansıtılmış oluyor (Biz sol Zimmerwaldistlerin böyle bir çoğunluktan derhal ayrılışımıza şaşmamalı); sonradan -asıl önemlisi budur- proletaryanın tutumundan küçükburjuvanın tutumuna, devrimci tutumdan reformcu tutuma geçiyor.

“Proletarya, emperyalist burjuvayı yıkmak için ihtilalci bir yoldan mücadele ediyor. Küçükburjuvazi, emperyalizmin reformcu yoldan “düzeltilmesi”, kabul edilmesi için savaşıyor; bir yandan ona teslim oluyor. Kautsky, *İktidar Yolu* kitabını yazdığı 1909’da hâlâ bir Marksistti. O zaman savaşın mutlaka devrime götüreceği görüşünü savunuyordu. *İhtilaller döneminin* yaklaştığından söz ediyordu. 1912 tarihli Basel Manifestosu, Alman ve İngiliz grupları arasında yaklaşmakta olan ve gerçekten 1914’te kopan emperyalist savaşla ilgili bir *proleter ihtilallerden* açıkça ve kesinlikle söz eder. Ama 1918’de, savaşla ilgili olarak ihtilaller başlayınca, Kautsky, bunların kaçınılmaz

olduğunu açıklayacağı yerde, ihtilalci taktikler, ihtilali hazırlayacak yollar ve araçlar üzerinde düşünceği ve bunları bulup ortaya çıkaracağı yerde, Menşeviklerin reformcu taktiklerini enternasyonalizm olarak tanımlamaya başladı. Bu dönemlik değil midir?

“Kautsky, ordunun savaş gücünün korunmasında ısrar ettikleri için Menşevikleri övüyor, esasen yeteri kadar bozuk olan ordunun “bozukluğunu” arttırdıkları için de Bolşevikleri yeriyor. Bu, reformculuğu övmek ve emperyalist burjuvaya teslim olmak, ihtilali yermek ve reddetmektir. Çünkü, ordunun savaş gücünü Kerensky yönetiminde korumak, onun burjuva (ama cumhuriyetçi) kumanda altında kalması demektir. Herkes bilir ki ve olayların gelişmesi açıkça doğrulamıştır ki, bu cumhuriyetçi ordu Kornilov ruhunu korumuştur. Çünkü subayları Kornilov'un adamlarıydı. Burjuva subaylar, Kornilov'un adamları olmaktan başka türlü yapamazlardı. Emperyalizme ve proletaryanın şiddetle ezilmesine kendilerini kaptırmadan edemezlerdi. Menşevik taktiklerinin uygulamada vardığı nokta, emperyalist savaşın ve burjuva diktatörlüğünün bütün kurumlarını olduğu gibi bırakmak, ayrıntıları onarmak ve birkaç önemsiz süslemede (“reformlar”) bulunmaktı.

“Öte yanda, bir tek büyük ihtilal bile yapılamadı; ya da ordu “çözülmeden” yapılamazdı. Çünkü bu ordu, eski rejimi desteklemek için en katı alet, burjuva disiplininin en metin siperi, sermaye egemenliğinin payandası, çalışan insanlar arasında sermayeye teslimiyet ve itaat ile ilgili uşaklık ruhunun koruyucusu ve teşvikçisiydi. Karşı-devrim, silahlı işçilerin ordu ile yan yana olmasını asla hoş görmemiştir ve göremez. Fransa'da işçiler her ihtilalden silahlı olarak çıktılar, diye yazıyordu Engels: “bundan dolayı, devlet dümenini elinde tutan burjuvazinin ilk kumandası, işçilerin silahsız hale getirilmesiydi.” Silahlı işçiler yeni bir ordunun çekirdeğiydi, yeni bir sosyal düzenin örgütlenmiş özüyü.

“Burjuvazinin ilk kumandası, bu çekirdeği ezmek ve büyümesini önlemektir. Marks ve Engels'in sık sık belirttiği gibi, zafere ulaşan her ihtilalin ilk kumandası eski orduyu ortadan kaldırmak, dağıtmak ve yerine bir yenisini koymaktır. Yeni bir sınıf iktidara gelirken, eski orduyu tamamen dağıtmadan iktidara ulaşamaz ve onu yerleştiremez (gerici ve iyice korkak burjuvalar “çözülme” sözüne çok kızarlar). Ancak çok güç ve acılı bir dönemin ordusuz aşılması (büyük Fransız ihtilali de böyle acılı bir dönemden geçmişti), çetin bir iç savaşın ortasında yeni bir ordunun, yeni bir disiplinin, yeni bir sınıfın yeni bir askeri örgütünün yavaş yavaş kurulması, bunun dışındadır. Tarihiçi Kautsky eskiden bunu anlıyordu. Ama şimdiki Dönek Kautsky bunu da unuttu.

“Kautsky, Rus ihtilalinde Menşeviklerin taktiklerini onaylıyorsa, Scheidemann'lara “hükümet sosyalistleri” demeye ne hakkı var? Kerensky'yi desteklerken ve onun yönetimine katılırken Menşevikler de hükümet sosyalistleriydiler. Kautsky, soruyu emperyalist savaşı yürüten egemen sınıf konusunda ortaya atıyorsa, bu sonuca varmaktan kaçınmaz. Ama Kautsky, egemen sınıfla ilgili soruyu, böyle bir sorunun sorulması bile o kimsenin dönemliğini ele vereceği için, bir Marksist bakımından zorunlu olan bu soruyu ortaya atmaktan kaçınıyor.

“Almanya'da Kautsky'nin destekçileri, Fransa'da Longuet destekçileri, İtalya'da Turati ve ortakları da böyle iddialarda bulunuyorlar: Sosyalizm ulusların eşitliğini ve özgürlüğünü, kendi kaderlerini bizzat tayin etmelerini şart koşar; bundan dolayı ülkemiz saldırıya uğrarsa, düşman birlikleri topraklarımızı işgal ederse, yurtlarını savunmak sosyalistlerin hakkı ve görevidir. Teorik yönden böyle bir iddia sosyalizmle

açıkça alay etmektir, ya da bayağı bir yalandır. Öte yandan, pratik politika açısından bakınca, savaşın sosyal ve sınıfsal karakteri konusunda, gerici bir savaşta devrimci bir partinin ödevleri konusunda bilgisi olmayan cahillerin iddiasına uygun düşer.

“Sosyalizm, uluslara karşı şiddet kullanılmasını kabul etmez. Buna diyecek yok. Ama sosyalizm, genel olarak insana karşı şiddet kullanılmasına karşıdır. Hıristiyan anarşistler ve Tolstoy'cular bir yana, hiç kimse bundan, sosyalizmin devrimci şiddete karşı olduğu sonucunu çıkarmamıştır. O halde, devrimci şiddeti gerici şiddetten ayıran şartları incelemeyen, genel olarak “şiddet”ten söz etmek, devrimi reddeden bir burjuva olmak, ya da insanın kendini ve başkalarını safsatayla kandırması demektir.

“Aynı şey, uluslara karşı şiddet kullanılması için de doğrudur. Her savaş, uluslara karşı kullanılan bir şiddettir; ama bu, sosyalistlerin devrimci bir savaşta yana olmasını önlemez. Bir sosyalistin (eğer tabii döneğe değilse) karşılaştığı temel sorun budur. 1914-18 emperyalist savaşı, dünyanın ve ganimetlerin bölüşülmesi, küçük ve zayıf ulusların soyulması ve boğulması uğrunda, emperyalist burjuvanın iki grubu arasında bir savaştır. 1912'de Basel Manifestosunda, yaklaşan savaşın değerlendirilmesi böyle yapılmıştı; gerçekler bunu doğruladı. Bu görüşten ayrılan insan sosyalist değildir.

“Wilhelm zamanında bir Alman, Clemenceau zamanında bir Fransız, “düşman tarafından işgal edildiği takdirde, bir sosyalist olarak yurdunu savunmak benim hakkım ve görevimdir” derse, bir sosyalist gibi değil, bir enternasyonalist, bir devrimci proleter gibi değil, küçükburjuva milliyetçisi gibi davranıyor demektir. Çünkü bu iddia, sermayeye karşı devrimci sınıf mücadelesini, dünya burjuvazisinin ve dünya proletaryasının görüş açısından savaşın bir tüm olarak değerlendirilmesini, yani enternasyonalizmi hesaba katmıyor. Geriye zavallı bir dar milliyetçilikten başka bir şey kalmıyor. Benim yurdum zulüm görüyor, ben yalnız buna bakarım. İşte iddianın vardığı nokta burasıdır, küçükburjuvanın milliyetçi dar kafalılığının vardığı nokta burasıdır. Bir kimsenin, bireysel şiddet konusunda, bireye karşı şiddet kullanma konusunda, sosyalizmin şiddete karşı olduğunu ve bu yüzden hapse girmektense ihanet edeceğini iddia etmesi de aynı şeydir.

“Sosyalizm uluslara karşı şiddeti kabul etmez, bu yüzden yurdum işgal edilirse ben kendimi savunurum,” diyen bir Fransız, bir Alman ve İtalyan sosyalizme ve enternasyonalizme ihanet eder; çünkü bu insan, yalnız kendi “ülkesini” görür “kendi” burjuvazisini her şeyin üstüne çıkarır ve savaşı emperyalist yapan, onun burjuvazisini emperyalist soygun zincirinde bir halka haline getiren uluslararası ilişkileri hiç aklına getirmez.

“Bütün cahiller, bütün ahmaklar ve bilgisiz kimseler, döneğe Kautsky destekçileri gibi, Longuet destekçileri, Turati ve ortakları gibi iddia ederler: “düşman yurdumu işgal etti, başka hiçbir şey beni ilgilendirmez.”

“Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü iddia eder. Der ki: “Savaşın karakteri” (ister gerici, ister devrimci olsun), saldırganın kim olduğuna, ya da “düşmanın” kimin yurduna yerleştiğine değil, savaşı hangi sınıfın yaptığına ve bu savaşın hangi politikanın devamı olduğuna bağlıdır. Eğer savaş gerici ve emperyalistse, yani emperyalist, açgözlü soyguncu, gerici burjuvanın iki grubu arasında yapıyorsa, her burjuvazi (en küçük ülkedeki bile) yağmaya katılır. O zaman, devrimci proletaryanın bir temsilcisi olarak benim görevim, bir dünya kasaplığının dehşetinden

korunmanın tek yolu olduğu için, dünya proleter ihtilalini hazırlamaktır. Benim iddiam “ülkemin” açısından değil (çünkü bu, emperyalist burjuvazinin elinde oyuncaktan başka bir şey olmadığını düşünmeyen zavallı, ahmak, küçükburjuva milliyetçisinin iddiasıdır,) dünya proleter ihtilalinin hazırlanmasında, propagandasında ve çabuklaştırılmasında olan payım açınsındandır.”

“Enternasyonalizmin anlamı budur; enternasyonalistin, devrimci işçinin, gerçek sosyalistin görevi budur. Dönek Kautsky'nin “unuttuğu” alfabe budur.” (Lenin, a. g. y., s. 160-169)

Yukarıda Lenin Usta'nın açıkça gösterdiği gibi, “Kautsky, ordunun savaş gücünün korunmasında ısrar ettikleri için Menşevikleri övüyor, esasen yeteri kadar bozuk olan ordunun “bozukluğunu” artırdıkları için de Bolşevikleri yeriyor”.

Kautsky'nin, savaş gücünün korunmasını istediği ordu Çar ordusudur. Ve o günlerde, o ordu Anadolu'da Sivas'a kadar gelip dayanmıştır. Yani Doğu Anadolu'nun Sivas'a kadar olan kısmını işgal etmiştir. Çünkü Lenin'in de yukarıda işaret ettiği gibi; **“dünyanın paylaşılması konusunda Çar'ın o günlerde İngiliz ve Fransız kapitalistleriyle yaptığı gizli anlaşmalar”** vardı. O anlaşmalar bunu gerektiriyordu. Paylaşılacak ülkeler arasında yine Lenin'in de dile getirdiği gibi, Türkiye de bulunuyordu.

Lenin'in önderliğindeki Bolşevikler, Kautsky gibi hainlerin, burjuvazinin safına geçenlerin bütün engelleme çabalarına rağmen, yollarına devam ettiler. Ve sonunda **1917 Ekim Devrimini** gerçekleştirdiler. Ve iktidara geldiler. Çar ordusunu parçalayıp dağıttılar. Ve çözülüp dağılan bu ordunun unsurlarını ülke sınırları içine geri çektiler. Tabii bu arada Çar'ın İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle yaptığı gizli anlaşmaları tüm dünya halklarına açıkladılar. Böylece Bolşeviklerin parçalayıp dağıttığı ve ülke sınırları içine çektiği Çar ordusunun boşalttığı yerleri (Erzurum, Erzincan ve Kars'ı) bizim ordu tıpkı gazların boş mekanı doldurması gibi gidip doldurdu. Böylece de Doğu Anadolu, Bolşeviklerin yardımıyla kurtarılmış daha doğrusu kurtulmuş oldu.

Eğer Rusya'da Ekim Devrimi patlak vermeseydi, Kautsky ve Menşeviklerin dedikleri olsaydı; biz, Kurtuluş savaşında İngiliz, Fransız, İtalyan emperyalistleri ile onların maşası olan Yunan orduları yanında bir de Çar ordusuyla savaşmak zorunda kalacaktık.

Bu gerçekliği, çok iyi bilen Mustafa Kemal, Ekim Devrimi sonrasında 1917 ve 21 yılları arasında Rusya'da yaşanan İç Savaşta, İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistleriyle birlik olan Menşeviklere karşı, Bolşevikleri tutmuştur. Yani bir antiemperyalist hareketin, burjuva ulusal kurtuluş hareketinin lideri olan ve hiç de sosyalistlik iddiasında bulunmayan Mustafa Kemal bile Kautsky'nin ve yandaşı Menşeviklerin düşmanıdır. Onlara karşıdır. Lenin'in liderliğindeki Bolşevik'lerden yanadır. Çünkü Mustafa Kemal bir burjuva devrimcisi olmakla birlikte, sonuçta bir devrimcidir. Ve her başarılı devrimci lider gibi gerçekçidir. İyi bir kurmaydır. Önderlik ettiği Kurtuluş hareketinin Ekim Devrimiyle yandaş olmak zorunda olduğunu çok iyi görmektedir, bilmektedir. Tarih, onun bu hareketinde ne kadar haklı olduğunu hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak biçimde kanıtlamıştır.

Bugün aradan ortalama 65 yıl geçmiştir. Ve sosyalizm üzerine hemen her hafta bir iki yazı döktüren bizim zavallı akıldane yazarımız U. Mumcu ise, Mustafa Kemal'in 65 yıl önce görüp kavradığı gerçekliği hâlâ bir türlü görememektedir. Gidip, Kurtuluş Savaşımızın düşmanı dönek, hain ve yağmacı emperyalistlerin uşağı olan Kautsky'e sarılmaktadır. O alçağın, o

burjuva uşasının kusmuklarında ideolojik besi aramaktadır. Şöyle diyerek savunmasına devam etmektedir Kautsky'yi:

“Kautsky'nin siyasette şiddet yollarına başvurmayı reddeden ve şiddeti “azınlığın yeterince benimsenmemiş ve kabul edilmemiş olanın yöntemi” olarak nitelemesi yaşadığımız toplumda daha da derin anlamlar kazanmıştır.” (U. Mumcu, 27 Nisan 1984, Cumhuriyet) (cümledeki gramer yanlışını geçelim,) Niye “yaşadığımız toplumda daha da derin anlamlar kazanmaktadır” Kautsky'nin namussuzca zırvalamaları? Sayın Bilgiç Yazar'ımız U. Mumcu “yaşadığımız toplumda” yaşamaktadır da ondan...

Oysa Kautsky'nin düşünceleri için, yukarıdaki yargının tam tersidir doğru olan. Yani o sözlerin ne denli saçma, ne denli karşıdevrimci düşünceler olduğu, daha da açık konuşursak tam anlamıyla burjuva uşaklığının teorisi olduğu, bugün “yaşadığımız toplumda” daha da bir açıklık ve kesinlik kazanmıştır. Çünkü o sözlerin yazıldığı günden bu yana, geçen 65 yılda yaşanan olaylar, gerçekleşen devrimler hep o sözlerin saçmalığını, bayağılığını ve bir ihanet belgesinden başka hiçbir anlam taşımadığını tekrar tekrar ortaya koymuştur.

Bugün, Güney Afrika'lı rahip Desmond Tutu bile, Martin Luther King'in resmi bayram ilan edilen doğum yıldönümünde, dini giysiler içinde yaptığı bir konuşmada (hem de uluslararası emperyalizmin ağababası olan Amerika'da), Güney Afrika'daki sömürgecileri (“İrkçı beyaz azınlığı”), ırk ayrımı politikasından vazgeçemedikleri takdirde, “siyah çoğunluğu” “şiddet yollarına başvurmay”a çağıracağım”, diyerek tehdit etmektedir. Bugün rahipler bile, “şiddet yollarına başvurma”dan bir devrimin başarısının olanaksızlığını kabul ve itiraf etmektedir. Ama bizim odun kafalı yazarımız U. Mumcu, en kör gözlere bile batan bu katı gerçekliği görememektedir.

TRT ekranlarında yayımlanan (sanırım adı “**İmparatorluğun Çöküşü**” olacak) İngiliz dizisinde bile emperyalist sömürgeciler, “şiddet”ten başka hiçbir dilden anlamadıklarını açıkça, tüm dünyaya ilan etmektedirler. İzleyenlerin de bildiği gibi, İngiliz emperyalizminin pençesinden kurtulmayı başaran ülkelerin tümü, bu başarılarını ancak “şiddet yollarına başvur”arak elde edebilmişlerdir.

Sanırsız o dizinin hiç değilse birkaç bölümünü bizim Bilgiç Yazar'ımız da “**seyretmiştir**”. Ama o gördüğünü anlamaz, anlayamaz ki... Sonra o hain Kautsky'ye inanmış iman etmiştir bir kez. Siyasette “şiddet”e, şiddetle karşıdır.

Yeryüzünde sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte, yani sınıflı toplumla birlikte, sınıf mücadelesi ya da diğer adıyla sınıflar savaşı başlamıştır. Çünkü sınıf egemenliğine (dikta-törlüğüne) dayanan bir toplumda, kaçınılmazca sınıf mücadelesi olacaktır. Bu mücadele ya da savaş, bazen içten içe, bazen de açıktan açığa sürüp gidecektir. Politika veya siyaset denilen şey de zaten “**sınıflar arasında savaş demektir**”. Siyaset, sınıflarla birlikte ortaya çıkmıştır (başlamıştır). Bir gün yine sınıflarla birlikte (sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte) yok olacaktır. Politika bazen üstü örtülü, bazen de açık biçimde sınıfların birbirlerine karşı şiddet kullanmasıdır.

Devlet de yine bilindiği gibi sınıflarla birlikte ortaya çıkan ve sınıf egemenliğinin bir aracından başka bir şey olmayan bir makinedir. Egemen sınıfın elinde bulunan ve diğer sınıfları ve tabakaları baskı altında tutmaya yarayan bir baskı, bir zor, bir şiddet aracıdır. Demek nerede devlet var ise orada mutlaka bir **politik şiddet** de vardır.

Devlet bir anlamda da, cezaevleri ve silahlı adamlar (düzenli ordu, polis, v.b.) demektir. Çünkü egemen sınıf siyasi baskısını, şiddetini bu kurumlar vasıtasıyla uygular. Diğer sınıf ve tabakaları, bu kurumları kullanarak baskı altında tutar.

Ezilen sınıflar ne zaman baş kaldırsalar, karşılarında bu kurumları bulurlar. Bu, ilk çağın Köleci Toplumlarda olduğu gibi bugünkü Modern Kapitalist Toplumda da böyledir. Köleci toplumlarda ayaklanan kölelerin üzerine hemen düzenli ordu birlikleri gönderilirdi. Bu birlikler, kölelerin bir kısmını kılıçtan geçirir, bir kısmını da tutuklayarak zindanlara gönderirdi. Bugün de grev yapan işçilerin, toprak isteyen köylülerin, hak arayan memur ve öğrencilerin üzerlerine hep polis ve jandarma birlikleri gönderilmektedir. Sonuç yine aynıdır: Hak arayanların kimi öldürülmekte, kimi de zindanlara doldurulmaktadır. Bu, bizim gibi geri ülkelerde böyle olduğu gibi, “gelişkin, ileri” kapitalist ülkelerde de aşağı yukarı böyledir. “Demokrasinin beşiği” denilen, burjuva demokrasisinin en iyisinin uygulandığı söylenen İngiltere’de bile; geçtiğimiz yıllarda greve giden kömür madeni işçilerinin polis mermileriyle katledildiğini, acımasız işkencelere uğratıldığını gördük. Demek burjuva demokrasisinin günümüzde en iyisinin uygulandığı iddia edilen bir kapitalist ülkede bile, çalışan ve ezilen yığınların payına düşen sömürülmek, zulüm görmektir. Yani ücretli köleliktir. O en “ileri” kapitalist ülkelerde bile çalışan ve ezilen yığınlar hak arama yollarına başvurdukları anda, burjuva devletinın sırtlan dışlarıyla karşılaşılır. Burjuva devleti silahlı kurumlarını, şiddet aracı olan kurumlarını hemen harekete geçirir. Ve kitleler zulümden (şiddetten) paylarına düşeni alırlar.

Hele bizim gibi, “**Babil artığı**” geri ülkelerde, kitleler üzerinde sürekli bir şekilde şiddet yani zulüm uygulanır. Kırsal bölgelerde jandarma korkusu, Allah korkusundan önde gelir. Jandarma, bir avcının bir kuşu vuramayacağı bir soğukkanlılıkla gepegenç insanları çekip vurur. Bununla da yetinmez, öldürdüğü gencin bütün akrabalarını da toplayıp götürür. Polis işkencede öldürdüğü insanların cesetlerini “müdüriyet”in üst katlarından aşağıya atar. Sonra da bunalıma düşerek intihar etti der. Böylece de işin içinde sıyrılır. Bazen de “ölüm nedeni gribal enfeksiyondur” gibi sahte doktor raporları alarak sorumluluktan kurtulur. Daha doğrusu kurtarılır. Velhasıl her gün, Türkiye’nin hemen her karakolunda insanlarımızı işkence uygulanmaktadır. Bu gerçekliği Türkiye’de herkes bilir. Mehmet Barlas uşağı bile, bir yazısında bu gerçekliği üstü örtülü bir biçimde de olsa itiraf etmekten geri duramamıştır. (Polis devleti yasasının hazırlandığı günlerde yazdığı yazılardan birinde yapmıştı bu itirafı.)

Hiçbir suçu, günahı olmayan insanlar, uyduruk iddialarla ve uyduruk delillerle ağır cezalara mahkum edilir. Yıllarca, on yıllarca zindanlarda tutulur. Askeri savcılar, apaçık bir şekilde mahkeme salonlarında “**Doktor Hikmet için delil arayacak kadar saafdil değilim!**” diye bağılmaktan çekinmez. Ve 15 yıllık ağır cezayı hiç duraksamadan verir mahkeme Doktor Hikmet’e. (1939 Donanma davasında)

Devlet Başkanına dilekçe vermek bile suç sayılır.

İdam cezası insancıl değildir diye açıklamada bulunan namuslu hekimlerimiz bile, Adalet Bakanı tarafından “suç işlemişlerdir” diye ihbar edilir ve mahkemelerde yargılanır. Yani bu en basit, en haklı insancıl istekler bile suç sayılmaktadır, Türkiye’de. Devlet Başkanı açıkça “konuşan bir Türkiye değil, susan bir Türkiye istiyoruz” diye meydanlarda, kürsülerde nutuklar atmaktadır. Ve değerli çizer **Tan Oral**’ın bir karikatüründe çok güzel bir biçimde ortaya koyduğu gibi, “benim gibi düşünmeyen suçludur” diye il il, kasaba kasaba dolaşım nutuklar atmaktadır. Halkımıza bu şekilde gözdağı vermektedir.

Ve Türkçe sözlükte, siyasetin anlamı “ADAM ASMAK”tır.

Devlet Bakanları yine açıkça, **“amacımız halkı depolitize etmektir”** diye konuşmalar yapmaktadır.

Sermaye örgütlerinin liderleri, **“Türkiye'de iş sahibi olanlar (iş bulup çalışabilen işçiler) mutlu bir azınlıktır”** diye basına açıklamalar yapmaktadır.

Başbakan, yabancı parababaları önünde, **“Türkiye'de işçilik ucuzdur. Gelin yatırım yapın, çok kârlı çıkarsınız”** diye konuşmalar yaparak insanlarımızı yabancı parababalarına peşkeş çekmektedir.

Ve yabancı basın, Türkiye'yi, **“düşük ücret cenneti”** olarak tanımlamaktadır.

Tüm bunların sonucu da halkımız, yerli-yabancı parababalarının yarattıkları işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanıp yakılmaktadır.

Binlerce yıl öncesinin Antika Firavunları gibi, bugün Türkiye'de iktidarda bulunan Çağdaş Firavunlar da, uyguladıkları ekonomik ve siyasi zulüm-şiddet yöntemleriyle; halkımızı, ağzı olan ama dili olmayan sağmal bir sürü durumuna düşürmüşlerdir. Parababalarının bütün amaçları da bu durumun sürüp gitmesidir. Onların bütün ekonomik ve siyasi kanunlarının amacı budur.

Tüm bu yapılanlar zulüm, dolayısıyla da şiddet değil midir Bay U. Mumcu? Bal gibi ya da zehir gibi şiddettir değil mi? Öyleyse egemen sömürücü sınıfların uyguladıkları bu acımasız şiddete karşı; ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların başkaldırması, şiddet kullanarak sömürgeci zulüm düzenini yıkmak istemesi onların hakkı değil midir? Onları bu haktan yasaklayanlar kimlerdir Bay U. Mumcu? Ceza yasasındaki 141-142, 146, 168, 169'uncu maddeleri koyanlar ve acımasızca uygulayanlar kimlerdir Bay U. Mumcu? Parababalarının kendileridir. Bir de onların yordakçılarıdır değil mi? Düzene karşı çıkmayın, böyle bir şey yaparsanız, hatta bırakın yapmayı, düşünürseniz bile sizi yakalar ceza yasalarımızla yargılayız, zindanlara tıklarız diyenler kimlerdir? Demirel'lerdir, Türkeş'lerdir, K. Evren'lerdir, T. Özal'lardır ve benzerleridir. İşte şimdi bunların yanına, bu parababaları uşakları yanına bir de siz katılıyorsunuz Bay U. Mumcu. Ve biz o yüzden size dönecek diyoruz. Sermayenin safına geçtiniz diyoruz. Mukbil Özyörük'lerin, Rauf Tamer'lerin yanlarına doğru kayıp gidiyorsunuz, diyoruz.

Yukarıda anlattığımız, egemen sınıflar tarafından, alt sınıfları baskı altında tutmak için uygulanan şiddet (zor), şiddetin tarihte oynadığı gerici rolü oluşturur. Egemenler, mevcut olan sömürü düzenlerini korumak ve sürdürmek için durmadan, gizli ya da açık şiddet uygularlar halka. O yüzden onların uyguladığı şiddete gerici şiddet denir. Demek gerici şiddetin amacı mevcut sömürü düzenini korumak ve sürdürmekmiş.

Fakat tarihte şiddet (zor) bir başka rol daha oynamıştır. Bu rol ilerici, devrimci bir roldür. Şiddet bu kez alt sınıflar tarafından, ezilen ve sömürülen sınıflar tarafından, varolan sömürü düzenini yıkmak ve daha ileri bir sosyal düzen kurmak için kullanılmıştır. Bu nedenden alt, ezilen ve sömürülen sınıflar tarafından kullanılan şiddete, Devrimci Şiddet adı verilir. Ve devrimcilik iddiasında bulunan bir kişi eğer iddiasında samimi ise Devrimci Şiddete karşı olamaz.

Çünkü Devrimci Şiddete karşı olmak, devrimden vazgeçmek anlamına gelir. Yedi bin yıldan beri, tarihte görülen bütün Tarihsel ve Sosyal Devrimler; devrimci şiddetin yerinde ve zamanında kullanılması sayesinde gerçekleştirilebilmiştir. Zor veya şiddet, Marks-Engels-Lenin adlı devrim Ustalarının dediği gibi; yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesidir.

Eğer Devrimci Şiddet kullanılmasaydı, insanlık Firavunlar ve Nemrutlar çağına çakılıp kalır, ileriye doğru bir tek adım bile atamazdı. Demek Devrimci Şiddete karşı olmak, tarihsel ilerlemeye de karşı olmaktır.

Bırakalım Fransız Ulu Devrimi gibi Burjuva ya da 1917 Ekim Devrimi gibi Sosyalist Devrimleri, ve o devrimlerin insanlığa kazandırdıklarını, kendi tarihimize bakalım: 1908 Hürriyet, 1923 Cumhuriyet, ve en son da 27 Mayıs Devrimlerine bakalım bir... Bu devrimlerin hepsi de, Devrimci Şiddet denen ebenin eliyle gerçekleştirilmemiş midir? Cevap verin Bay U. Mumcu!

Bu devrimler olmasaydı Türkiye: bunak padişahların-kızıl sultanların, emperyalist işgalcilerin (İngiliz, Fransız ve İtalyan emperyalistlerinin, onların kuklası Yunan Ordularının) ve yerli-yabancı Finans-Kapitalin sadık uşağı Bayar-Menderes çetesinin elinden kurtulabilir miydi? Bu devrimleri gerçekleştiren devrimcileri, Devrimci Şiddet kullandılar diye kim suçlayabilir? Yerli-yabancı sermayenin sözcülüğünü yapan (görüşlerini yayan) Tercüman gazetesi yazarlarının ve onların yandaşlarının (Evren-Özal-Demirelğillerin) dışında hiç kimse... Yani sermayenin her türden hizmetkârının dışında hiç kimse...

Öyleyse Bay U. Mumcu, sermayeye hizmetkârlığına soyunmayan ya da kafasını yitirmeyen hiç kimse; Devrimci Şiddet kullandılar diye devrimcileri suçlayamaz. Tabî Devrimci Şiddete de karşı olamaz.

Bütün gerçek devrimler gibi, bugün dünyamızın üçte birini sınıfsal sömürüden kurtaran Sosyalist Devrimler de kaçınılmazca şiddet (zor) ebesinin yardımıyla gerçekleşmiştir.

1917 Ekim Devrimi'nden sonra, onu takip eden tüm Sosyalist Devrimler Marksizm-Leninizm denen yüce ideolojisinin kılavuzluğunda başarıya ulaşmıştır. Gerçekleşen her devrim o ideolojinin evrensel prensiplerinin doğruluğunu ve geçerliliğini, insanlığı içinde bulunduğu hayvanlık konağından kesince kurtarıp, insancıl bir konağa (dünyaya) götürecektir (ulaştıracak) olan biricik eylem kılavuzu olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Tarihten (tarihi oluşturan olaylardan) ders çıkarmasını bilen insanlar için ve devrime gönül verenler için bu gerçeklik iki artı iki eşittir dört ederce kesindir.

1917 sonrası, yaşanan tüm olaylar ve başarıya ulaşan sosyalist devrimler, Marksizm-Leninizmi haklı çıkarmışken, onun doğruluğunu en kesin bir biçimde tekrar tekrar kanıtlamışken; bugün 1985 Türkiye'sinde, Marksizm-Leninizme karşı, hain Kautsky'yi savunmaya yeltenen birine (eğer o kişi sermayenin para ile tuttuğu satılık bir uşak değilse) verilecek en doğru cevap, sadece bir deli gömleği hediye etmek olabilir. Bunun dışında başka bir eleştiriye gerek yoktur aslında.

Bizi bu satırları yazmaya iten neden ise Bay U. Mumcu, sizin Cumhuriyet gibi, Türkiye solunun yoğun bir biçimde okuduğu bir gazetede bir köşe ele geçirmiş bulunmanızdır.

Bay U. Mumcu, döneK Kautsky'yi savunduğu yazısında, yalnızca onu savunmakla kalmaz, Antimarksist Bernstein'ı da savunur. Şöyle der:

“Bernstein'in terör yollarına başvurmayı öngören “Blankist” görüşlere verdiği yanıtlar bugün her zamankinden daha çok geçerlidir.” (27 Nisan 1984, Cumhuriyet)

Oportünist Bernstein, bildiğimiz gibi devrimci şiddeti savunduğu için Marks'ı da Blankicilikle suçlar. Yazarımız U. Mumcu ise yine bildiğimiz gibi, silikçe de olsa Marksist olduğunu söyler. Ama burjuva uşağı oportünist Bernstein'ı savunmaktan da geri durmaz.

Şimdi, zavallı Bilgiç Yazar'ımızın “önemli düşünür” saydığı Bernstein'ın bir namussuzdan, bir sahtekârdan, bir alçaktan başka bir şey olmadığını, Lenin Usta'nın aşağıdaki satırlarıyla ortaya koyalım:

“Bernstein, onu Erostrat biçimi ünlüleştirten *sosyalizmin öncülleri* adlı kitabında, Marksizmi “Blankicilik” ile suçlar. (O zamandan buyana, Rusya'daki oportünistler ve liberal burjuvalar tarafından, Marksizmin devrimci temsilcilerine, Bolşeviklere karşı bin kez ileri sürülen suçlamadır bu.) Adı geçen kitabında, Bernstein, Marks'ın *Fransa'da İç Savaş*'ı üzerinde özellikle durur; gördüğümüz gibi, Marks'ın Komün'den çıkan dersler üzerine görüşünü, Proudhon'un görüşüyle boş yere birleştirmeye, özdeşleştirmeye çalışır. Bernstein'ın özellikle dikkatini çeken şey, *Komünist Manifesto*'nun 1872 önsözünde Marks'ın altını çizmiş olduğu sonuçtur. Marks bu önsözde şöyle der: “İşçi Sınıfı, devlet makinesini olduğu gibi ele geçirmek ve onu kendi hesabına kullanmakla yetinemez.”

“Bu formül, Bernstein'ın o kadar “hoşuna gider” ki, bunu tamamen çarpıtılmış oportünist bir anlamda yorumlayarak, kitabında en az üç kez yineler.

“Oysa görmüş olduğumuz gibi, Marks, işçi sınıfı, tüm devlet makinesini *parçalamak, yıkmak, berhava etmek (Sprengung, patlama, -deyim Engels'indir)* zorundadır demek ister. Oysa, Bernstein'a göre Marks bu sözcüklerle, işçi sınıfını, iktidarı ele geçişi sırasında, çok devrimci bir etkinliği *karşı* sözde uyarılmış oluyordu.

“Marks'ın düşüncesinin bundan daha bayağı, daha utanç verici bir çarpıtılması düşünülemezdi.” (Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 139-140)

Bay U. Mumcu'nun, Leninizme bıçak çekmeye yeltenirken, sarıldığı kişilerin kalitesi işte budur. Eleştirdiği kişinin görüşünü, olduğu gibi ortaya koyma cesaret ve dürüstlüğünden yoksun olan Bernstein gibi bir ahlâksıza sarılmaktadır Bay U. Mumcu. Demek **Hayyam**'ın dediği gibi “eşek eşeği beğenir”miş.

Marksist-Leninistler, zamansız yapılan bireycil teröre karşıdır. Ama zamanı geldiğinde (devrim anı gelip çatığında), proletarya Devrimci Şiddet kullanarak burjuvazinin devlet makinesini parçalamak ve iktidarı ele geçirmek zorundadır. İktidara gelebilmenin başka türlü bir yolu yoktur. Ayrıca proletarya iktidarda kalabilmek ve programını uygulayabilmek için de Devrimci Şiddet kullanmak zorundadır. Burjuvazinin direnci (son direnme noktaları) Devrimci Şiddet kullanmadan kırılmaz, yok edilemez. Proletarya bu amaçla yani düşmanına kesince baş eğdirmek ve onun karşıdevrim hayallerini yok etmek için Kızıl Terör denilen Devrimci Şiddet uygulamak zorundadır. Bunu unutmak ya da inkar etmek, devrimden vazgeçmek ve burjuvazinin saflarına katılmak anlamına gelir.

Bu konuda Lenin Usta'dan yapacağımız bir aktarma konuyu çok daha iyi anlamamıza neden olacaktır:

“Proletaryanın devlete gereksinimi vardır -bütün oportünistler, bütün sosyal-şovenler ve bütün Kautskistler, Marks'ın öğretisinin böyle olduğunu söyleyerek, bunu yinelerler; ama eklemeyi “*unuturlar*” ki, Marks'a göre ilkin, proletaryaya, ancak “*sönme*” yolunda, yani hemen sönmeye başlamış ve sönmeden edemeyecek biçimde kurulmuş bir devlet gerekir. İkinci olarak, emekçilerin, “egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya” olan bir “devlet”e gereksinimleri vardır.

“Devlet özel bir iktidar örgütüdür: belirli bir sınıfın sırtını yere getirmeye yönelik bir zor örgütü. Peki, proletaryanın yenmek zorunda olduğu sınıf hangisidir? Elbette yalnızca sömürücüler sınıfı, yani burjuvazi. Emekçilerin yalnızca sömürücülerin direncini bastırmak için devlete gereksinimleri vardır: oysa, bu baskıyı yönetme, onu pratik olarak gerçekleştirme işini, sonuna dek devrimci tek sınıf olarak, burjuvaziyi iktidardan tamamen kovmak için, ona karşı savaşımında bütün emekçileri ve bütün sömürülenleri birleştirmeye yetenekli tek sınıf olarak, yalnızca ve yalnızca proletarya yapabilir.

“Sömürücü sınıfların siyasi egemenliğe olan gereksinimleri sömürüyü sürdürmek, yani halkın büyük çoğunluğuna karşı, çok küçük bir azınlığın bencil çıkarlarını savunmak içindir. Sömürülen sınıfların siyasi egemenliğe olan gereksinimleri ise, her türlü sömürüyü büsbütün ortadan kaldırmak, yani modern köleciler olan büyük toprak sahipleriyle kapitalistler azınlığına karşı halkın büyük çoğunluğunun çıkarlarını savunmak içindir.

“Küçükburjuva demokratlar, sınıflar savaşımı yerine, sınıflar arası uyuşma üzerindeki düşlerini geçiren şu sözde sosyalistler, sosyalist dönüşümü de sömürücü sınıf egemenliğinin alaşağı edilmesi biçiminde değil, azınlığın, görevlerinin bilincine sahip çoğunluğa barışçıl bir boyun eğmesi biçiminde, bir tür düş olarak tasarlıyorlardı. Sınıflar üzerinde yer alan bir devlet kavramına sıkı sıkıya bağlı bu küçükburjuva ütopya, örneğin 1848 ve 1871 Fransız devrimleri tarihinin gösterdiği gibi, örneğin 19'uncu Yüzyıl sonu ve 20'nci Yüzyıl başında, İngiltere'de, Fransa'da, İtalya'da ve başka ülkelerde burjuva hükümetlere “sosyalist” katılma deneyinin gösterdiği gibi, pratik olarak, emekçi sınıfların çıkarlarına ihanet sonucunu verdi.

“Rusya'da Devrimci-Sosyalist ve Menşevik partiler tarafından günümüzde yeniden canlandırılmış bulunan bu küçükburjuva sosyalizmine karşı ömrü boyunca savaşan Marks, siyasal iktidar öğretisine devlet öğretisine ulaşmak için, sınıflar savaşımı öğretisini tutarlı bir biçimde geliştirmiştir.

“Burjuva egemenliği ancak proletarya tarafından alaşağı edilebilir; Proletarya, ekonomik varlık koşulları bu alaşağı etme işini hazırlayan ve ona bu işi başarma olanağını ve gücünü veren tek sınıftır. Burjuvazi, köylülük ve bütün küçükburjuva katmanları böler ve dağıtırken, proletaryayı bir araya getirir, birleştirir ve örgütler. Büyük üretimde oynadığı ekonomik rol nedeniyle, proletarya, burjuvazinin çoğunlukla proleterlerden daha çok sömürüp ezdiği ve kurtuluşları için *bağımsız* bir savaşıma yeteneksiz bulunan *bütün* çalışan ve sömürülen yığınların yolgöstericisi olmaya yetenekli tek sınıftır.

“Marks tarafından devlete ve sosyalist devrime uygulanmış bulunan sınıflar savaşımı öğretisi, zorunlu bir biçimde proletaryanın *siyasal egemenliğinin*, diktatorasının, yani onun kimseyle paylaşmadığı ve doğrudan doğruya yığınların silahlı gücüne dayanan bir iktidarın kabul edilmesine götürür. Burjuvazi ancak, eğer proletarya burjuvazinin kaçınılmaz ve umutsuz direncini bastırmaya, ve *bütün* emekçi ve sömürülen yığınları yeni bir ekonomik rejim için örgütlemeye yetenekli *egemen sınıf* durumuna dönüşürse, alaşağı edilebilir.

“Proletaryanın, sömürücülerin direncini bastırmak için olduğu kadar, nüfusun büyük yığını -köylülük, küçükburjuvazi, yarı-proleterler- sosyalist ekonominin “kurulması” işinde *yönetmek* için de devlet iktidarına, merkezi bir güç örgütüne, bir zor örgütüne gereksinimi vardır.

“Marksizm, işçi partisini eğiterek, iktidarı almaya ve *bütün halkı* sosyalizme *götürmeye*, yeni bir rejimi yönetip örgütlemeye, burjuvazi olmaksızın ve burjuvaziye karşı kendi toplumsal yaşamlarının düzenlenmesi için, bütün emekçi ve sömürülenlerin eğiticisi, yol göstericisi ve önderi olmaya yetenekli bir proletarya öncüsünü eğitir. Yürürlükte bulunan oportünizm ise, tersine, işçi partisi içinde, yığından kopmuş, kapitalist rejime kendini oldukça iyi bir biçimde “uydurmuş” ve bir tabak mercimek için kardeşlerinin davasını satan, yani burjuvaziye karşı savaşında halkın devrimci önderleri rollerinden cayan yüksek ücretli emekçilerin temsilcilerini eğitir.

“Devlet, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya”, -Marks'ın bu teorisi, proletaryanın tarihteki devrimci rolü üzerindeki tüm öğretisine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu rolün vardığı sonuç, proletarya diktatorası, proletaryanın siyasal egemenliğidir.

“Ama, eğer proletaryanın, burjuvaziye karşı, devlete *özel zor* örgütü olarak gereksinimi varsa, o zaman ortaya bir sorun çıkar: böyle bir örgüt, daha önce burjuvazinin *kendisi* için oluşturduğu devlet makinesi kırılmış, parçalanmış olmadan düşünülebilir mi? *Komünist Manifesto* bizi işte bu soruna götürür; ve Marks 1848-1851 devrim deneyini özetlerken, işte bu sorundan söz eder.” (Devlet ve İhtilal, s. 37-40)

Lenin Usta'nın yukarıdaki satırları, sanırız meseleyi görmek isteyen herkes için yeterlidir. Devrimci şiddetin, hem proletaryanın iktidara gelebilmesi hem de iktidarda kalabilmesi için ne denli gerekli olduğu artık hepimizin bilincine duruca çıkmıştır.

Şimdi yeniden U. Mumcu'ya dönelim ve onun başka safsatalarını incelemeye devam edelim. Şöyle sürdürüyor U. Mumcu satırlarını:

“Cem'in (kastettiği İsmail Cem'dir. B.n.), Bernstein ve Kautsky gibi yıllarca Leninist edebiyat tarafından topa tutulmuş sosyalist düşünürlerin bu düşüncelerini Türk okurlarının tartışmasına açması, sloganlarla düşünüp, düşünce fetişizmleriyle yaşayıp, kavram şehveti ile konuşmaya alışanları belki tedirgin eder, ama ileriye doğru sağlam tabanlı ve barışçı ideolojik çerçeveler arayanlara çok yardımcı olur.” (27 Nisan 1984, Cumhuriyet)

Şundan hiç kuşkun olmasın Bay U. Mumcu: Senin gibi faşizm yarıdakçılarının dışında hiç kimse, hiçbir samimi gerçek devrimci, bu sermaye uşaklarının, bu emperyalist savaş kışkırtıcılarının, bu hainlerin yüzlerine bile tükürmeye tenezzül etmez.

Marksizm-Leninizm gibi yüce-şaşmaz bir düşünce ve davranış bilimi ortada dururken, hayat bu bilimin dediklerini her geçen gün tekrar tekrar doğrularken, Bernstein gibi Kautsky gibi sözde sosyalist ama özde yani davranışlarında burjuvaziye hizmetten başka bir şey bilmeyen ve yapmayan bu oportünistlerin yüzlerine kim bakar? Söyledikleri zırvaları kim ciddiye alır?

Yeryüzünden akıl ve mantık yok olmadıkça, sosyalizmi, senin gibi soytarıllık olsun diye değil de, ciddi bir inanç olarak benimsemiş gerçek devrimciler, her zaman, yalnızca tiksinti ile söz edeceklerdir, Kautsky gibi, Bernstein gibi alçaklardan... Bunu adın gibi bilesin...

Senin “düşünce” dediğin, Kautsky'lerin karaladığı o bayağı satırlar, sadece birer ihanet belgesi, sermaye uşaklığının açık ve kesin kanıtları olmaktan öte, bir anlam taşımayacaktır, gerçek devrimciler için. O yüzden o tür kitapların piyasaya sürülmesi ve senin gibi faşizm şakşakçılarının onlara, pislik böceklerinin pisliğe sarılışları gibi sarılması bizleri hiç mi hiç “tedirgin” etmez.

Senin genel tarih konusunda olduğu gibi, uluslararası sosyalist hareketin tarihi konusunda da hiçbir bilgin yok Bay U. Mumcu. Eğer olsaydı, Kautsky'ler gibi dönemlerin “düşünce”lerinin Türkiye'de yayınlanmasının sizin gibilere siyasi bir yarar sağlayacağı konusunda, böyle boş umutlara kapılmazdınız.

Bak Lenin Usta, “Devlet ve İhtilal” adlı anıt eserinde bu konuda neler yazıyor:

“Kautsky'nin yapıtları, Rusça'ya, başka hiçbir dile olmadığı kadar, çok çevrilmiştir. Bazı Alman sosyal-demokratlarının, şaka yollu, Kautsky'nin Rusya'da Almanya'dan daha çok okunduğunu söylemeleri boşuna değildir.” (a. g. y., s. 138)

Kautsky'nin Rusya'da böylesine çok okunması ve tanınması, Leninizmin zafer kazanmasını ve Ekim Devriminin başarısını engelleyememiştir. Tersine onun (Kautsky'nin), 1914-18 emperyalist yağma savaşıyla birlikte, çark ederek burjuvazinin safına geçtiğini, Marksizme açıkça ihanet ettiğini ve artık azılı bir devrim düşmanı haline dönüştüğünü pek güzel ve pek kesin bir biçimde ortaya koymuştur. Kitlelerin onu çabucak tanınmasına yardım etmiştir.

Çünkü Kautsky, bir dönem olmadan önce, 1910'lara kadar, bir Marksistti. O zamanlar yazdıkları genel olarak doğrudu. Marksist olduğu o günlerde şöyle yazılar yazıyordu:

“Kautsky'nin bir dönem değil de henüz bir Marksist olduğu o çok gerilerde kalan zamanlarda, o, soruna tarihçi gözüyle bakabiliyor ve Rus proletaryasının devrimci ruhunun, Batı Avrupa için örnek olabileceği bir durumun gerçekleşmesi olasılığını önceden görebiliyordu. Bu, 1902'deydi. Kautsky, devrimci İskra'da “Slavlar ve Devrim” başlıklı bir yazı yazmıştı. Bu yazılar şöyle diyordu:

“Bugün (1848'den farklı olarak) Slavların yalnızca devrimci halklar safına katıldıklarını değil, aynı zamanda, devrimci fikir ve eylemin ağırlık merkezinin gittikçe Slavlara doğru yer değiştirdiğini düşünebiliriz. Devrimin merkezi, Batıdan Doğuya doğru kaymaktadır. 19'uncu Yüzyılın ilk yarısında bu merkez, Fransa'da ve zaman zaman da İngiltere'de idi. 1848'de Almanya, devrimci uluslar safına katıldı... Yeni yüzyıl öyle olaylarla başladı ki, bunlar, devrim merkezinin yeniden bir yer değiştirmesiyle, Rusya'ya doğru yer değiştirmesiyle karşı karşıya olduğunu bize düşündürmektedir. ... Batıdan bunca devrimci girişkenlik edinmiş olan Rusya, belki

şimdi, artık bu Batı için bir devrimci enerji kaynağı olmak yolundadır. Alev alev yanan Rus devrimci hareketi, belki de saflarımıza yayılmaya başlayan o küçükburjuva uyuşukluğunu ve küçük siyasetçiliği defetmek için yararlanabileceğimiz en güçlü araç olacaktır; bu devrimci hareket, savaşa susamışlığımızı ve büyük ülkelerimize tutkulu bağlılığımızı yeniden alevlendirecektir. Rusya, Batı Avrupa için gericiliğin ve mutlakiyetin bir kalesi olmaktan çoktan çıkmıştır. Bugün, sanırım, bunun tam tersi doğrudur. Rusya için gericiliğin ve mutlakiyetin kalesi, artık Batı Avrupa olmaktadır. ... Eğer Rus devrimcileri, hem Çar'a karşı, hem de onun müttefiki Avrupa sermayesine karşı aynı zamanda savaşmak zorunda kalmasalardı, Çar'ın hakkından gelirlerdi. Umalım ki, Rus devrimcileri, bu kez, her iki düşmanı da yenebilsinler ve yeni "Kutsal İttifak" daha öncekilerden çabuk yıkılsın; bugün Rusya'da girilmiş olan savaşımın sonucu ne olursa olsun, ne yazık ki, neden olduğu haddinden fazla kurbanların kan ve acıları boşuna olmayacaktır. Bu kan ve acılar, bütün uygar dünyada toplumsal devrimin filizlerini besleyecek ve onların daha çabuk ve daha güzel çiçek açmalarını sağlayacaktır. 1848'de Slavlar, halkların baharının çiçeklerini öldüren dondurucu rüzgar görevini yerine getirmişlerdi. Belki de şimdi gericiliğin buzlarını tuz buz eden ve halklara yeni ve pırıl pırıl bir baharı getiren fırtına olmak onların yazgısındadır." (Karl Kautsky, "Slavlar ve Devrim", İskra, 10 Mart 1902, No: 18, Rus Sosyal Demokratlarının devrimci gazetesi.)

"On sekiz yıl önce, Karl Kautsky, ne güzel de yazarmış!" (Lenin. Sol Komünizm..., s: 9-10)

Görüyorsunuz Bay U. Mumcu, bu Kautsky sizin bildiğiniz ve savunduğunuz Kautsky'den ne kadar değişik... Siz bu Kautsky'ye de düşmansınız değil mi? Çünkü bu Marksist Kautsky'dir. Sizin savunduğunuz Kautsky ise döneke ve hain Kautsky'dir.

Sizin, Marksist Kautsky'yi değil de, döneke Kautsky'yi savunmanız rastlantı değildir. Çünkü siz de bir döneksiniz Bay U. Mumcu.

Siz de henüz bir döneke değil de, namuslu bir aydın iken, 12 Mart Faşizmi üzerine güzel yazılar (önsözler) yazmıştınız...

Ama 12 Eylül Faşist Darbesiyle birlikte siz de çark ederek geriye döndünüz. Ve CIA patentli 12 Eylül Darbesinin savunuculuğuna soyundunuz. Faşist 12 Eylül Cuntasına, "en önemli güvence" diyerek sarıldınız. 14 Aralık 1983 tarihli yazınızda aynen şunları yazıyorsunuz:

"İç savaş eşliğinden dönmüş bir ülkede en önemli güvence, Silahlı Kuvvetlerin emir-komuta zincirini korumuş olmasıdır. Emir komuta zincirinin bozulmasıyla ortaya çıkacak sorunları algılamak çok güçtür." (a. g. y.)

Demek, sizin için en "önemli güvence" 12 Eylül Faşist Darbesi ve o darbeyi gerçekleştiren, Amerikanlaşmış halk ve vatan düşmanı Faşist Cunta öyle mi? Bir de kalkıp utanmadan arlanmadan, hiç yüzün kızarmadan, elin ayağın titremeden, "solcuyum, sosyalistim" falan diye yazabiliyorsun değil mi?.. Senin gibi "solcu" nun yüzüne tükürülebilir ancak...

Gazetecilik hayatının 20-30 yılını, (belki de meslek hayatının en büyük kısmını) Hürriyet Gazetesi gibi bir zamanların biricik magazin gazetesinde (aşağı yukarı şimdi de öyledir),

sosyete kadınların hoşça vakit geçirmek için okuduğu bir gazetede geçiren Cüneyt Arcayürek bile, “solcuyum” ya da “sosyalistim” gibi iddiaları olmayan bir yazar bile, 12 Eylül Darbesi için, “faşizm” diyor. Sen ise “en önemli güvence” diyorsun... Ne acıklı bir durum seninki...

“Silahlı Kuvvetlerin emir-komuta zincirinin” bozulması hiç de öyle korkulacak bir şey değildir. Birinci Kuvayı Milliye'de de, son 27 Mayıs Politik Devriminde de, o “emir-komuta zinciri” bozulmuştur. İyi mi olmuştur, kötü mü olmuştur? Herhalde, bırakalım devrimcileri sıradan bir vatandaş bile kötü olmuştur diyemez. Kaldı ki her gerçek devrim o “emir-komuta zincirinin” bozulmasını zorunlu kılar. Çünkü “emir-komuta zinciri” içinde hareket eden düzenli ordu, sadece egemen güçlerin “en önemli güvence”sidir. En önemli dayanağı ve koruyucusudur.

Gelelim “iç savaş” konusuna: Bu konuda Kıvılcımlı Usta'dan yapacağımız bir aktarma sanırız sorunu açıkça gözler önüne serecektir:

“Türkiye'de “Sosyal Devrim Stratejisi” hiç değilse aydın gençlik arasında epey popülerize edildi. Çünkü, *objektif sosyal durum*, iki düşünce ve davranış cephesi yarattı:

“1- Devrimcilerin tuttıkları *Halk Cephesi*,

“2- Tutucuların kışkırttıkları *Karşıt Cephe*.”

“Tutucular iktidarda oldukları için, Devrimcileri kolayca suçlandırıp cezalandırabiliyorlar. Öne sürülen “Suç”: yıllar yıldır hep “*Kanlı İhtilal*” çıkartma iddiasıdır.

“Şimdiye dek hiçbir gerçek “Devrimci”: tek insanın burnunu kanatmadı. Değil ki kanlı kargaşahkları özlesin. Silahlı iktidar ihtilali yapan 27 Mayıs Devrimcileri bile, “Kansız” olmakta övünç buldular.

“Buna karşılık, “Tutucular” Cephesi her gün kan içerek sarhoş oluyor. Eli bıçaklı, gözü dönmüş gericiler her gün, her yerde, herkese saldırıyorlar. Karagöz perdesindeki Osmanlı Yahudisi gibi: hem vuruyorlar, hem “Ne vuruyorsun, be!” yollu bağılıyorlar. İktidarın zabıta kuvvetleri: gericilerin öldürdüklerini suçlu çıkarmaya çabalıyorlar.

“Öyleyse, olayların adını koymak gerekiyor. Olaylar, açık seçik bir “*Sınıflar Savaşı*”dır. Bu savaşın biçimini Tutucular belirlediler. Devrimciler *Demokratik güreş* diyorlar. Tutucular, Demokrasiye dayanamadıkları için, Anayasa'yı da çiğneyerek, zorbalığın her biçimine girişiyorlar. Sınıflar dövüşünü *kanlı Sınıflar savaşı*na çeviriyorlar. Hem de 6'ncı Filo önünde namaz kılarak, uluslararası Finans-Kapital adına Amerikan (CIA), İngiliz (Entelicans Servis) casuslarının planladıkları kanlı savaşı Türkiye'de uyguluyorlar.

“Kim bunu görmezlikten gelebilir? Görülünce de, açık *Sınıflar Savaşı*'nda hangi güçlerin, ne rolü oynadıklarını doğru görmek ve bilmek çok görülemez.” (H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, s. 243-244)

Demek “iç savaş”ı ya da Sınıflar Savaşını çıkartan da, kışkırtan da devrimciler değilmiş. Egemen sömürücüleriymiş. Biz devrimcilerin yaptığı ise (tabii bundan sonra yapacağı da), egemen güçlerin bize zorla dayattığı bu sınıflar savaşının koşullarına göre hazırlanmak,

önlemlerimizi almak ve davranışa geçmek olmuştur. Yani bize zorla dayatılan bu savaştan galip çıkabilmek için nasıl davranmamız, nasıl örgütlenmemiz gerekiyorsa onları yapmışızdır biz...

Sonra, Türkiye 12 Eylülle, “iç savaş eşliğinden dön”memiştir. Tersine 12 Eylül darbesiyle Parababaları, devrimcilerin ve tüm halkımızın üzerine en azgın, en acımasız bir biçimde saldırmışlardır. Devrimcilerin hemen bütün Anayasal, yasal haklarını yok etmişler, örgütlerini kapatmışlar, özetçe bütün mücadele olanaklarını “tabii legal mücadele olanaklarını”, bütün hak arama yollarını ortadan kaldırmışlardır. 27 Mayıs Devrimin getirdiği demokrasiyi yok ederek halkımızı sağmal sürü durumuna getirmişlerdir.

Parababalarının bu ezici üstünlüğünden dolayı, azgınlaşan bu faşist zulüm ve baskılardan dolayı halkımız kıpırdayamaz, ses çıkaramaz hale getirilmiştir. Yani halkımızın eli kolu ve dili bağlanmıştır. Halkımızın savunucusu olan devrimciler ise askeri mahkemelerde yargılanıp zindanlara tıkmıştır. O nedenden, “iç savaş”ın ya da Sınıflar Savaşının biçimi 12 Eylül öncesine göre değişmiştir. Çünkü parababaları devletin biçimi değişmiştir artık. Karşımızda bir faşist devlet vardır şimdi. Bu durumu övmek, bu duruma olumludur demek; (ki siz öyle diyorsunuz Bay U. Mumcu) K. Evren’lerle, T. Özal’larla, Ali Koçman’larla, H. Narin’lerle, Ahmet Kabaklı’larla, Yıldırım Akbulut’larla ve Saffet Arıkan Bedük’lerle, aynı safta buluşmak demektir. İyice gördünüz mü bulunduğunuz safı ve o saftaki arkadaşlarınızı Bay U. Mumcu?..

Burada, yeri gelmişken 12 Eylül üzerine yapılan tanımlardan birini daha aktarmadan geçmeyelim. Üstelik bu tanımları yapan kişi, 12 Eylül’ün hazırlayıcılarından (tezgâhlayıcılarından), MİT’in dolayısıyla da CIA’nın önemli adamlarındandır. Bu kişi, Coşkun Kırca’dır. Coşkun Kırca, “**henüz Eylül 1979’da**”, yani faşist darbeden tam bir yıl önce, Cüneyt Arcayürek’e, şu şekilde tanımlıyor 12 Eylül’ü:

“Her köşe başına bir tank, komünistlerden arınma.”

Cüneyt Arcayürek şöyle tepki gösteriyor bu tanımları yapan Finans-Kapital ajanına:

“Bu -faşist diyemedim yüzüne- kapalı rejim olur.”

Sermaye uşağı Coşkun Kırca haini bu tepkiye şöyle karşılık veriyor:

“Başka çare var mı?” (Cüneyt Arcayürek, Müdahalenin Ayak Sesleri, 19 Kasım 1985, Cumhuriyet)

12 Eylül, budur işte. Yerli-yabancı Parababalarının casus örgütleri tarafından hazırlanmış bir faşist darbedir. Bu konuda en küçük bir kuşku taşıyan insanı solcu saymak, demokrat saymak bile mümkün değildir. Marksist saymak elbette hiç mümkün değildir. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, solculuk iddiasında bulunmayan Cüneyt Arcayürek bile 12 Eylül’ün faşist bir darbe olduğunu, gördüğümüz gibi açık bir şekilde dile getiriyor.

Cüneyt Arcayürek bile 12 Eylül Darbesinin faşist bir darbe olduğunu böyle açık bir şekilde ortaya koyarken, sizin Faşist Cuntaya “en önemli güvence” diye sarılmanız ve 12 Eylül’e arka çıkmanız neyi gösterir Bay U. Mumcu? Sizin bir döneğe olduğunuzu değil mi?

Bir d6nek olduğunuz için de 1910 6ncesinin Marksist Kautsky'sine değil, 1910 sonrasının d6nek Kautsky'sine sahip ıkıyorsunuz. Bu hiç Őaşırtıcı değildir. Sizin d6nekliliğinizi kanıtlayan yukarıda aktardığımız yazılarımız gibi, d6nek Kautsky'nin ihanetini belgeleyen yazıları da ve o yazıların T6rke'de yayınlanması da, biz İŞçi Sınıfı Devrimcilerini hiç “tedirgin” etmez. Tersine, Kautsky'nin ve ona bug6n arka çıkmaya yeltenen sizlerin d6nekliliğini, ihanetini ortaya çıkaracağı, sergileyeceği için bizlerin işini kolaylaŐtırır. Sizin ihanetinizi ve bizlerin haklılığını, teorimizin ve eylemlerimizin doğruluğunu kanıtlar yalnızca.

Lenin, 30 Ekim 1918'de (Ekim Devriminden bir yıl sonra) Şunları yazıyordu:

“Bundan birkaç g6n 6nce (bug6n 30 Ekim) iyi haber alan bir arkadaŐım, Berlin'den bana “Kautsky'nin kitabından (ihanetini belgeleyen kitabından B.n.) burada hiç kimsenin haberi yok,” diye yazıyordu. Bu “Avrupalı” emperyalist ve “oktandır 6l6s6 kokmuŐ” reformcu sosyal demokrasinin çamurda ezilmesi için bu kitaptan binlerce satın alarak, sınıf bilincine varmıŐ işçiler arasında parasız dağıtmaktan ekinmemelerini Almanya ve İŐvire'deki elçilerimize salık vermek isterim.” (Proletarya İhtilali ve D6nek Kautsky, s. 158)

Biz Marksist-Leninistler b6yleyiz işte Bay U. Mumcu... Siyasi hasımlarımızın ne mal olduklarının iyice açığa çıkması için, onların d6Ő6ncelerinin herkesçe g6r6lmesini-bilinmesini isteriz. 6nk6 biz kitlelere g6veniriz ve inanırız. Yani kitlelerin sonunda mutlaka bizim haklılığımızı, doğruluğumuzu g6receğini ve etrafımızda ordulaŐacađını biliyoruz. Bizim kendimize de (teorimize de), halkımıza da inancımız tamdır.

6zete, Kautsky'lerin T6rke'de yayınlanması, bizleri “tedirgin” etmez. Tersine iŐimizi kolaylaŐtırır. 6nk6 sizlerin gerçek kimliliğini ortaya çıkarır...

Sen d6neklikte, dolayısıyla da burjuva hizmetk6rlılığında daha çok yenisin ve tecr6besizsin Bay U. Mumcu. O y6zden hain Kautsky'yi bile savunma toyluğuna d6Ő6yorsun. Bak bu işte eski ve deneyimli olan kafadarım M. Ali Aybar'a! O, Kautsky gibi **“6l6s6 kokmuŐ”** hainlerin adını hiç ağzına alıyor mu? O çok iyi bilir, Kautsky'leri açıktan savunmanın, kendi siyasi sonunu hazırlayacağını. Bu nedenden o, hiç b6yle hatalara d6Ő6mez.

U. Mumcu, yukarıda aktarılan yazısında, bizleri **“sloganlarla d6Ő6n6p, d6Ő6nce fetiŐizleriyle yaşayıp, kavram Őehvetiyle konuşmaya alıŐanlar”** diyerek suçluyor. Burjuvazi ve onun her t6rden uşakları, sosyalizmi; ciddi bir inanç olarak, uğruna 6l6m bile seve seve g6đ6slenebilecek kutsal bir dava olarak, hatta yery6z6n6n en meşru, en haklı ve en insancıl davası olarak g6ren ve kabullenen biz devrimcileri (Marksist-Leninistleri) her zaman b6yle demagoji ve iftiralarla suçlamıŐtır. U. Mumcu gibiler için, dalga ne taraftan vurursa 6b6r tarafa kaykılıp yan gelmek ve d6mene bakmak varken, gerektiğinde faşizme bile yardakılık ederek “bey gibi yaŐamak” varken, sosyete dergilerinde, **“Gerçeği Arayan Gazeteci”** olarak afiŐe edilmek varken; bizlerin, kutsal bildiğimiz dava uğruna, halkımızın kurtuluş davası uğruna, en insanlık dışı iŐkenceleri, zindanı ve ipi hiçe sayarak, durmak, silah bırakmak nedir bilmeksizin kavgayı s6rd6rmemiz, d6ped6z deliliktir. En azından enayiliktir onların g6z6nde.

Ne yapalım, bizim yapımız b6yle. Bir davayı doğru ve haklı bildi mi mantığımız, o davayı artık en kutsal inanç bilip, 6l6p 6lesiye savunmak bizim karakterimizdir. Bunu deđiŐtirmek elimizde değil. Bırakalım Bay U. Mumcu gibiler sulasınlar bizi...

Bakın Bay U. Mumcu: Lenin, 1969 UNESCO istatistiklerine göre, dünyada en çok okunan yazardır. Demek, dünya insanlığı, parababalarının bunca yasaklarına rağmen, burjuvazinin her türden hizmetkârlarının demagojik saldırılarına rağmen, Lenin'i bulabiliyor. Ve okuyor. Her geçen gün de bu okuyucuların sayısı artmaktadır. Çünkü Lenin, yüzyılımızın en büyük insanı ve devrimcisidir. O'na ipe sapa gelmez, yalan yanlış ve kulaktan dolma bilgilerle önyargılarla saldırılarda bulunacağınıza, önce bir okuyup anlamaya çalışın... Önce bir öğrenin, Lenin ne söylemiş ve ne yapmış. Unutmayın, bilmemek hiç kimseye bir yarar sağlamamıştır.

DEVLET SORUNU

ve

U. MUMCU'NUN ZIRVALAMALARI

28 Eylül 1985 tarihli Cumhuriyet'teki, “**Ajan Savaşı**” başlığını taşıyan yazısında Bay Bilgiç şu cevherleri döktürür. Şöyle der:

“Dünyamızda artık “*egemen devlet*” kavramı yavaş yavaş kayboluyor.”

Ne büyük laf... Doğrusu Bay Bilgiç kimse büyük laf etmekte sizinle yarışamaz. Devam ediyor Bilgiç Yazar:

“Klasik Kamu Hukuku teorileri birer birer eskiyor.”

Bay Bilgiç, hukukun ne olduğunu bilmediğinden böyle saçma laflar ediyor. Hukukun, egemen sınıfın (bu sınıf günümüzde burjuvazidir) çıkarlarına kutsal bir dokunulmazlık kazandırmayı amaçlayan yasalar bütünü olduğunu bilmiyor. Ve o yasalara uymaya zorlananın ezilen, sömürülen halk yığınları olduğunu bilmiyor. Burjuvazinin, her zaman, her türlü kanunsuzluğu yapmakta özgür olduğunu bilmiyor. Kendisine okullarda öğretilen burjuva hukuk teorilerini doğru sanıyor. O teorilerin tümünün, burjuvazinin ücretli hizmetkârları olan sözde bilim adamları tarafından uydurulmuş, halkı kandırmayı amaçlayan masallar olduğunu kavrayamıyor.

Şimdi de, yaşanan olayların, o teorilere uygun düşmediğini görünce şaşırıyor. Ve o teorilerin eskimiş olduğu sonucuna varıyor. Burjuvazinin kendisinin hiçbir zaman o teorileri ciddiye almadığını ve o teorilere uygun davranmadığını nereden bilsin bizim zavallı Bilgiç'imiz...

Sonra şöyle devam ediyor Bay Bilgiç:

“..Yerleşik ideolojiler, yaşanan olayları tümüyle açıklamakta yetersiz kalıyor.” (a. g. y.)

İşte yine kallâvi bir laf. Ee bir Üstada da, elbette böyle manda tezeğinden iri laflar etmek yaraşır. Ama yazık ki, bu iri lafların, manda tezeği kadar olsun değerleri yok. Üstadımız böyle iri laf etmek için harcadığı zamanını, Marksizm-Leninizmi okuyup anlayabilmek için harcasaydı, daha akıllıca davranmış olurdu. Ve böyle saçmalamalar yapmazdı. Marksizm-Leninizmin “yaşanan olayları açıklamakta”, değil “yetersiz kal”ması, tersine o olayların, öyle olacağını önceden haber verdiğini, görüp gösterdiğini öğrenmiş olurdu. Ama Bilgiç Yazar’ımızın niyeti **“okumadan alim”** olmaktadır.

Şimdi Bilgiç’imizi okumayı sürdürüelim:

“Dünyamız bugün birbirinin içine girmiş iki ayrı boyutta dev gücün egemenliğindedir. Bu güçlerden biri çokuluslu şirketler, ikincisi de istihbarat örgütleridir. Bu iki güç, “egemen devlet tüzel kişiliği”ni aşan geniş olanaklara ve yetkilere sahiptir.” (a. g. y.)

Bilgiç dostumuz, tüm alık küçükburjuvalar gibi, devleti toplumsal sınıflardan bağımsız, sınıflarüstü bir “Zümrüdüanka” sanıyor. O yüzden de kendisini gülünç duruma düşüren satırlar karalamaktan kurtaramıyor.

“Çokuluslu şirketler”i, “istihbarat örgütleri”ni ve “egemen devlet tüzel kişiliği”ni birbirinden bağımsız, birbiriyle ilişkisi olmayan kurumlar (örgütler) sanıyor. Ne yapsın, zavallı Bilgiç’imize yüksek mekteplerde öyle öğretmişler. Mekteplerde kendisine öğretilen o “teori”lerin doğruluğundan kuşkuya düşse de, bizler gibi “aşırı uçlar”a mı katılsaydı Üstadımız... “Büyüklerimiz”in, doğrusu buna gönülleri hiç razı olmazdı. O zaman 12 Eylül Faşizmini kim destekleyecekti?

Yazık ki, Bay Bilgiç’imiz, Marksizmin devlet anlayışı üzerine, lise öğrencilerinin bile bildiği bir gerçeği bilmiyor. Selman Erdem’in, lise Sosyoloji kitabında bu konuda şunlar yazılıdır:

“Siyasi rejim temsilcileri de devleti kendi anlayış ve tutumlarına göre tanımlamışlardır. Nitekim monarşinin tipik bir temsilcisi olan Fransız Kralı XIV. Louis “devlet benim” demiştir. Faşizme göre “devlet her şeydir, Komünizme göre ise “burjuvazinin çıkarlarını koruyan bir yürütme komitesi”dir. (a. g. y., s: 72)

Lise kitaplarında yazan bu gerçekliği, Marksizmin devlet üzerine olan bu görüşünü bilseydi Bay Bilgiç’imiz, kuşkusuz yukarıdaki saçma satırları karalamazdı.

Demek ki, devlet, “burjuvazinin çıkarlarını koruyan bir yürütme komitesi”ymiş. Demek ki, devletin görevi, bugün, çokuluslu şirketler kılığına girmiş bulunan burjuvaziye hizmet etmek, onun çıkarlarını “korumak ve kollamak”mış. Öyle olunca da, “çokuluslu şirketler”, “egemen devlet tüzel kişiliği”ni aşan “olanaklara ve yetkilere sahiptir” diye şaşkınlığa düşmek, devleti “çok uluslu şirketler”den bağımsız olabilirmiş gibi tasavvur etmek, açıkça saçmalamaktır. Bu konular üzerine olan derin ve korkunç bir bilgisizliği açığa vurmaktır.

Gelelim, Bay Bilgiç'imizin, "istihbarat örgütleri" dediği sermayenin casus örgütleriyle devlet arasındaki ilişkiler üzerine olan zırvalamasına:

Yukarıda, Bilgiç Yazar'ımız, "istihbarat örgütleri", "egemen devlet"ten "daha geniş olanaklara ve yetkilere sahiptir" diye feryat ediyor.

Bu iki kavramı yine sanki birbirinden ayrı, birbirinin dışında şeylermiş gibi koyuyor. Devletin, "**özel silahlı adam müfrezeleri, hapishaneler**" (Lenin, Devlet ve İhtilal. s. 17) demek olduğunu bilmiyor. O yalnızca Marksizm-Leninizme bayağı önyargılarla saldırmayı biliyor. O yüzden de böyle zavallı durumlara düşüyor.

Bilgiç'imiz, korkunç bilgisizliğinden habersiz olduğundan şöyle cevahirler yumurtlamaya devam ediyor:

"Dünyamızda olaylar çok karmaşık niteliklere bürünmüştür. Çokuluslu şirketler ve istihbarat örgütlerinin, egemen devlet karşısında yetkileri kısılmadıkça bu kargaşa böylece sürüp duracaktır."

Kerameti kendinden menkul ulu şih hazretleri, dünyamızı kötülüklerden kurtaracak fetvayı verdi işte... Ne mutlu bizlere ki, böylesine keramet sahibi bir ulu şih hazretlerine sahibiz... Ya olmasaydı ne ederdik?.. Bütün "yerleşik ideolojiler yaşanan olayları tümüyle açıklamakta yetersiz kalıyorlar"mış.. Ne gam... Kalsınlar... "**Kul daralmayınca hızır yetişmez**" diye boşuna denmemiş demek. İşte bütün "yerleşik ideolojiler"ın iflas ettiği anda Bilgiç Yazar'ımız çıkıyor ortaya. Besbelli ki Ulu Tanrımız, dünyamızı karanlıktan ve kötülüklerden kurtarması için gönderdi onu. O da gecikmeden fetvasını verdi:

"Çokuluslu şirketlerin ve istihbarat örgütlerinin egemen devlet karşısında etkileri kısılma"lıdır!..

Tanrı senin gibi bir ermişi gönderdiğine göre, senin derin anlamlar taşıyan sözlerini dinleyecek ve uygulayacak devlet adamlarını da gönderir herhalde... Dünyamız da böylece kötülüklerden, senin deyimimle "kargaşadan" kurtulur.

Burada, Marksizm-Leninizmin devlet konusundaki görüşünü bir iki aktarmayla gösterelim:

"EZİLEN SINIFIN SÖMÜRÜLMESİ ALETİ OLARAK DEVLET

"Toplumun üstünde yer alan özel bir kamu gücünü beslemek için, vergiler ve devlet borçları gerekli hale gelir.

"Engels şöyle yazar:

"Kamu gücünü ve vergileri ödetme hakkını kullanan memurlar, toplumun organları olarak, toplumun üstünde yer alırlar. *Gentilice* örgütlenme organlarına gösterilen içten gelme saygı, memurlara karşı da bu saygının gösterildiğini varsaysak bile, onlara yetmez... Onların yetkisini, onlara bir kutsallık ve özel bir dokunulmazlık kazandıran olağanüstü yasalarla sağlama bağlamak gerekir... En değersiz polis memuru, *gentilice* toplumdaki bütün organların bir arada sahip olduklarından çok "yetke" sahibidir; ama en güçlü prens, en büyük devlet adamı, ya da uygarlığın en

büyük askerî şefi, en küçük *gentilice* şefin mazhar olduğu içten gelme ve söz götürmez saygıyı kıskanabilir...”

“Devlet iktidarı organları olarak memurların ayrıcalıklı durumu sorunu, böylece konmuş bulunuyor. Aslolan, onları toplum *üstüne* koyan şeyin ne olduğunu bilmektir. Pratikte bu teori sorununun, Paris Komünü tarafından 1871'de nasıl çözülmüş ve Kautsky tarafından 1912'de gerici bir anlayış içinde nasıl gürültüye getirilmiş olduğunu göreceğiz.

“Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenleme gereksiniminden doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan ve bunun sayesinde siyasal bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir...” Antik devletle feodal devlet, kölelerle serflerin sömürülmesi organı oldular; ama yalnızca onlar değil, “Modern temsilî devlet de, ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesi aletidir.”(Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 21-22)

Demek ki devlet, egemen sınıfın (günümüzde çokuluslu şirketlerin), alt sınıfları sömürmesini sağlayan bir araçtır. Öyleyse devlet, “çokuluslu şirketlerden” bağımsız veya onlardan “güç”lü olamaz. Devlet şirketler biçimine dönüşmüş bulunan egemen sınıfın sömürü ve baskı aletinden başka bir şey değildir.

Lenin, yine **Devlet ve İhtilal** adlı eserinde şunları yazar:

“ÖZEL SİLAHLI ADAM MÜFREZELERİ, HAPİSHANELER v.b.

“.... Devlet, eski *gentilice* örgütlenmeye göre, ilkin uyruklarının *toprağa* göredağıtılmasıyla belirlenir...” diye devam eder Engels.

“Bu dağılım bize “doğal” görünür, ama aşiretler ya da klanlar biçimindeki eski örgütlenmeye karşı uzun soluklu bir savaşı gerektirmiştir.

“...İkinci olarak, bizzat silahlı güç halinde örgütlenen halkla artık doğrudan doğruya aynı şey olmayan bir *kamu gücünün* kuruluşu gelir. Bu özel kamu gücü zorunludur; çünkü, sınıflara bölünmeden sonra, halkın özerk bir silahlı örgütlenmesi olanaksız duruma gelmiştir... Bu kamu gücü her devlette vardır, yalnızca silahlı adamlardan değil, ama maddî eklentilerinden de, *gentilice* toplumun bilmediği hapishaneler ve her türlü ceza kurumlarından da bileşir...”

“Engels, toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve gitgide ona yabancılaşan ve devlet denilen bu “güç” kavramını geliştirir. Bu güç başlıca neye dayanır? Elleri altında hapishaneler v.b. bulunan özel silahlı adam müfrezelerine.

“Özel silahlı adam müfrezelerinden söz etme hakkına sahibiz; çünkü her devlete özgü kamu gücü, silahlı halkla, “halkın özerkli silahlı örgütlenmesi” ile, “artık doğrudan doğruya aynı şey değildir”.

“Bütün büyük devrimci düşünürler gibi, Engels de, bilinçli işçilerin dikkatini egemen hamkafalığa en az dikkate değer ve en alışılmış görünen, yalnızca katı değil, taşlaşmış

denebilecek önyargılar tarafından onaylanmış bulunan şey üzerine çekmeye çalışır. Sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir; ama başka türlü nasıl olabilirdi?”(Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 17-18)

Devlet denilen güç, “elleri altında hapisaneler v.b. bulunan özel silahlı adam müfrezelerine” dayanmaktaymış. Yani devlet gücü, denilen gücün dayandığı temel buymuş.

“Sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleri” imiş. Devlet iktidarı denilen güç, bu aletlerin gücünden başka bir şey değilmiş.

Lenin aynı eserinde, burjuva devlet üzerine şu önemli açıklamayı yapar:

“Burjuva topluma özgü merkezî devlet iktidarı, mutlakîyetin çöküş döneminde ortaya çıkmıştır. Bu devlet makinesinin en ayırt edici iki kurumu: bürokrasi ve sürekli ordudur. Marks ve Engels, yapıtlarında birçok kez, bu kurumları burjuvaziye bağlayan binlerce bağın sözünü ederler. Her işçinin deneyi, bu bağlılığı açıklıkla ve göze çarpar bir biçimde gösterir. İşçi sınıfı, kazık yiye yiye bu bağı tanımayı öğrenir. Bu nedenle işçi sınıfı, bu bağın kaçınılmazlığını açıklayan bilimi, küçükburjuva demokratların, ondan pratik sonuçlar çıkarmayı unutarak, onu “genel olarak” kabul etmek gibi daha da büyük bir hafifliğe düşmedikçe, bilisizlik ve hafiflik yüzünden yadsıdıkları bu bilimi, büyük bir kolaylıkla kavrar ve iyice sindirir.

“Bürokrasi ve sürekli ordu, burjuva toplum gövdesi üzerindeki “asalak”lar, bu toplumu bölen iç çelişkilerin doğurduğu, ama onun canalcı gözeneklerini “tıkayan” asalaklardır. Bugün resmî sosyal-demokrasi akımı içinde ağır basan Kautskist oportünizm, *asalak bir organ* olarak düşünülen bu devlet teorisinin, salt anarşizme özgü bir şey olduğunu kabul eder. Marksizmin bu çarpıtılması, sosyalizmi, “yurt savunması” kavramına sarılarak emperyalist savaşı haklı göstermek gibi görülmemiş bir ayıbın içine atan küçükburjuvalar için elbette son derece elverişlidir; ama, onlar için elverişli olmakla, söz götürmez bir çarpıtılma olmaktan da geri kalmaz.” (a. g. y., s. 43)

Burjuva devlet makinesi, genel olarak, “bürokrasi ve sürekli ordu”dan oluşuyormuş demek ki. Casus örgütleri de, bir anlamda bu sürekli ordunun bir parçası sayılır. Çünkü, casus örgütleri büyük ölçüde ordu kurumu içinde yer alır. Yani Bilgiç Yazar’ımızın, “istihbarat örgütleri” dediği casus örgütleri devletten ayrı, devletin dışında yer alan güçler değildir. Tersine onlar devletin bir parçasıdır. Devlet denen makinenin, bir kısım çark ya da dişlileridir.

Bay Bilgiç'in dediği gibi “istihbarat örgütleri”, egemen devletin karşısında değil, onun içindedir. O bakımdan, “istihbarat örgütlerinin” gücünün, devletin gücünü aşmasından veya “istihbarat örgütlerinin devlet karşısında yetkileri”nin “kısılma”sından söz etmek, bir aptallığı, koyu bir cehaleti açığa vurmaktan başka hiçbir anlam ifade etmez.

Yukarıdaki incelemelerimizde, açıkça görüldüğü gibi, Bay Bilgiç'in, Marksizm-Leninizm üzerine, lise öğrencileri kadar bile bilgisi bulunmamaktadır. O nedenle de onun bu konularda öne sürdüğü her düşünce saçmadır.

U. MUMCU'NUN
SOVYETLER BİRLİĞİ'NE
ADİCE KARA ÇALIŞI

Bay Bilgiç, yine aynı yazısında şöyle der:

“Çokuluslu şirketlerle büyük istihbarat örgütleri de ülkesine ve bu ülkede yaşanan koşullara göre işbirliği de yapıyorlar.

“Şili'de Sosyalist Devlet Başkan Allende'nin bir askeri darbe ile düşürülmesinde ITT şirketi ile CIA'nın yaptığı işbirliğini bütün dünya bilmektedir.” (28 Eylül 1985, Cumhuriyet)

“İşbirliği” sözcüğü söz konusu ilişkiyi tam olarak dile getiremez, Bay Bilgiç. İşbirliği, birbirinden bağımsız iki ayrı gücün belli bir yerde ve belli bir zamanda birlikteliğini anlatır. Buradaki ilişkinin özelliği ise şudur: ABD devletinin bir parçası olan CIA, çokuluslu ABD şirketlerinin emrinde çalışmaktadır. Onun görevi, o çokuluslu şirketlerin çıkarlarına hizmet etmektir. Yani buradaki ilişki efendi ile hizmetkâr arasındaki bir ilişkidir. Çokuluslu şirketler ile devlet arasında (tabî casus örgütleri de devletin bir parçasıdır) ayrılık gayrılık yoktur. Bunlar birbiriyle iç içedir.

Bay Bilgiç, sonra şöyle sürdürür yazısını:

“CIA'nın olduğu her yerde KGB; KGB'nin olduğu her yerde de CIA hemen hemen aynı yöntemlerle çalışmaktadır.” (a. g. y.)

U. Mumcu, burada, gördüğümüz gibi aşağılık bir yöneme başvurmuştur. ITT ve diğer Amerikan şirketlerinin çıkarlarını kollamak için, ABD Devletinin emri üzerine, Allende'yi deviren CIA'dan söz ettikten sonra, hemen KGB'den bahis açmakta ve KGB ile CIA, “hemen hemen aynı yöntemlerle çalışmaktadır” demektedir. Böylece de KGB'yi, CIA gibi komplolar düzenleyen, hükümetler deviren bir kanlı cinayet örgütü ile aynı kefeye koymuş olmaktadır. Böyle bir suçlamada bulunmak; bırakalım devrimciliği, namuslu bir aydının bile yapacağı bir davranış olamaz. Bu suçlama daha doğrusu karalama, sosyalizm ve emperyalizm kavramları üzerine acınacak bir bilgisizliği olduğu kadar, ahlâki bir sefaleti, her türlü insancıl değerlerden yoksunluğu da ortaya koyar.

Emperyalizm, tekelci kapitalizm demektir. Tekelci kapitalizm döneminde, **“dünya ülkeleri ekonomice enternasyonal tekelci kuruluşlar tarafından** (yani çokuluslu şirketler tarafından B.n.) **nüfuz bölgeleri halinde paylaşılır** ve yağmalanır. Emperyalist devletlerin ve onların casus örgütlerinin görevi, o yağmalama işini silah gücüyle güvence altına almaktan ibarettir. O yüzden, tekelci kapitalizmin emrindeki devletlerin ve casus örgütlerinin hiçbir zaman yapmaktan geri duramayacakları bir görevdir bu. Her emperyalist devlet, gücü oranında bu görevini başarmaya çalışır.

Sosyalizm ise, insanın insanı sömürmesini (sınıfsal sömürüyü) ortadan kaldıran bir toplumsal sistemdir. Kendi ülkesi içinde, sömürüyü ve soygunu ortadan kaldıran bir sosyalist

devlet, başka ülkelerin insanlarını sömürmeyi de elbette düşünmez, düşünemez. Çünkü sosyalizm, insanın insan tarafından sömürülmesine karşıdır.

Böyle olunca da sosyalist ülkelerde ne soygun vardır ne de o soygunu yapacak çokuluslu şirketler. Uzaklara gitmeye hiç gerek yok. Sovyetler Birliği ile Türkiye arasındaki ilişkilere bakmamız bile bu gerçekliği aydınlatmaya ve gözler önüne sermeye yeter de artar bile.

Bildiğimiz gibi Sovyetler Birliği, Kurtuluş Savaşında, bize ilk yardım elini uzatan (para, silah ve cephane yardımıyla bulunan) ve bizi ilk tanıyan ülke olmuştur. Sovyetler Birliği, zaferden sonra da, Türkiye'nin ağır sanayii tesislerini, tek kuruluş almadan kuran ülke olmuştur. Türkiye bu tesislerin karşılığını, uzun vadede malla ödemiştir.

Emperyalistler, bugün bizi, işlediği hammaddeden en küçük dışisine varıncaya kadar kendilerine bağımlı, uyduruk montaj sanayiler kurdurarak sömürüp soymaktadırlar. Bu yetmezmiş gibi, bizi bir de gırtlığımızı dek borçlandırmaktadırlar. Sovyetler Birliği ise (yine mal karşılığında) Türkiye'nin, Aliğa Petrokimya, Seydişehir Alüminyum, İskenderun Demir Çelik gibi en önemli ağır sanayii tesislerini kurmaktadır. Sovyetler Birliği'nin bu tesisleri kurarken, sömürü amacı gütmeyişini dost düşman herkes bilmektedir.

Durum böylesine açıkken, laf cambazlığı yaparak, dünya ülkelerini yağmalayan emperyalist devletler ve o devletlerin bir parçası olan casus örgütleri ile, sosyalist bir ülkenin “istihbarat örgütü”nü aynı kefeye koymak ahlâk ve mantık sahibi bir insanın yapacağı iş olamaz.

CIA doğası gereği sömürücü şirketlerin çıkarlarını koruyacaktır. CIA'nın tüm çalışmaları o amaca yönelik olacaktır. Allende'leri o yüzden devirecektir. Daha doğrusu devirmiştir. 12 Mart, 12 Eylül gibi faşist hükümet darbelerini o yüzden tertiplemiştir. Milyonlarca masum insanın o yüzden canına kıymıştır.

Peki, KGB neyi savunur? Hangi amaçla çalışma yapar? Arkasında, koruyacağı bir sömürücü şirket yoktur KGB'nin. Öyleyse kim vardır? İnsanın insanı sömürmesine karşı olan Sovyet Proletaryası vardır. O proletaryanın önderliğinde örgütlenmiş bulunan Sovyet Halkları vardır. Öyleyse Sovyet Devletinin ve KGB'nin görevi, Sovyet Halklarını, Sosyalist Ülkeler Halklarını, uluslararası emperyalistlerin saldırılarına karşı korumaktır. Durum böyle olduğu için KGB, değil hükümet darbeleri düzenlemek (zaten bu tür işler Marksizm-Leninizm ile çelişir) tek masum insanın canını bile acıtmaz.

Bu nedenden, CIA ile KGB'yi aynı kefeye koymak, ikisi de “hemen hemen aynı yöntemlerle çalışmaktadır” demek hayasızca yapılmış bir demagoji ve iftira olur yalnızca. KGB'ye yöneltmiş alçakça bir saldırı olur.

Geçen İlbaharda (1985 İlbaharında) Yalçın Doğan, Cumhuriyet'te, “**Hükümet Devirme Tekniği**” (sanırım başlık böyleydi) başlıklı bir yazı yazdı. Eski CIA yöneticilerinin, CIA'nın eylemleri üzerine olan bir açık oturumunu özetledi. Orada, CIA yöneticileri, CIA'nın o güne dek bin civarında askeri müdahale tertiplemiş ve bu hareketlerde ortalama 3 milyon insanın öldürüldüğünü kendi ağızlarıyla itiraf etmişlerdir. Sonra bu üç milyon insanın çoğunun komünist bile olmadığını yine aynı kişiler (eski CIA yöneticileri) dile getirmişlerdir. CIA böyle bir örgüttür işte.

Şimdi soralım Bay U. Mumcu'ya: KGB hangi hükümet darbesini düzenlemiştir. Ve kaç insan öldürmüştür. Bir tek örnek gösterebilir misin? Elbette gösteremezsin.

O zaman ne diye adice yöntemlerle, K. Evren'lerin ve Tercüman yazarlarının ağzıyla konuşuyorsun? KGB'ye ve Sovyetler Birliği'ne çamurlar atıyorsun?

U. MUMCU'NUN,

SOVYETLER BİRLİĞİ'NE PİSLİK ATMAKTA,

M. ALİ AĞCA'YLA YARIŞIŞI

Bay Bilgiç'in 13 Ekim 1985 tarihli, “İşler Karışık” başlıklı yazısı, şu satırlarla başlar:

“Başkan Reagan, İtalyan yolcu gemisini kaçıran Filistinli gerillaları Tunus'a götüren uçağın kaçırılması için emir vermiş. Uçak İtalya'da bir NATO üssüne indirilmiş.

“Hiç şaşırmanın, uluslararası terör, CIA-KGB, öteki istihbarat servisleri, kaçakçılık; şu, bu, hep iç içe girmiştir. Onun için bu işlere akıl erdirmek büsbütün güçleşmiştir. Kimin eli kimin cebinde, belli değildir.” (a. g. y.)

Bay Bilgiç, böylece KGB'yi CIA ile eş tutarak “uluslararası terör”ün içine soktuktan sonra, **“Ben size, bu pazar günü, keyfinizi kaçırarak bir öykü anlatayım”** diyerek şu satırları yazar:

“Efendim şu “Sarı Avni” adını duymayanınız yoktur. Şu ünlü kaçakçı canım, hani bir zamanlar İsviçre'de iş yapan Avni Karadurmuş..” (a. g. y.)

Bay Bilgiç, hikayeye bu şekilde girer. Sonra da İsviçre, Yunanistan gibi kapitalist ülkelerde geçen bir kaçakçılık öyküsü anlatır. Öyküyü bitirdikten sonra yazısını şu satırlarla bağlar:

“Hiç şüphem yok. Sizin de olmasın, bu Abuzer Uğurlu'nun, bu Abdullah Çatlı'nın, bu Oral Çelik'in ve Ağca'nın ilişkilerini şöyle bir araştırın, hepsinden “istihbarat” örgütü kokusu çıkacaktır..” (a. g. y.)

Bay Bilgiç, gördüğümüz gibi, yine aynı iğrenç yöntemini kullanarak, KGB'ye dolayısıyla da Sovyetler Birliği'ne karasını çalmıştır.

M. Ali Ağca, bildiğimiz gibi, bir zamanlar Türkiye'de MİT'in dolayısıyla da CIA'nın güdümündeki Kontrgerillanın emrinde cinayetler işleyen, kundaklamalar yapan (yine biliyoruz, Ağca Anayasa Mahkemesini bombaladığını itiraf etmiştir.) bir zavallı kiralık katildi. Ve bu işlerde kullanılan katillerin çoğu gibi, dul kalıp kötü yollara düşmüş bir kadının çocuklarından biriydi Ağca. Bu anormal aile yapısı onu dengesizleştirmiş, insanlara düşman

etmiş, para ve ünden başka hiçbir şeye değer vermeyen (insan suratlı, ama insanlıkla ilişkisi bulunmayan) bir yaratık haline getirmişti.

Uluslararası sermaye ve onun casus örgütleri, Ağca'yı 12 Eylül'ün tezgahlanabilmesi için, yapılmasını zorunlu gördükleri eylemlerde kullanmış, sonra da yurt dışına kaçırmıştı. Ağca ve Ağca gibiler uluslararası sermayeye yurt dışında da gerekliydi. Sermayenin oralarda da yaptıracağı işler vardı...

Uluslararası emperyalistler, Polonya'da 1960'lardan beri bir karşıdevrim hazırlamakta idiler. Bu hazırlık 1970'lerde ilk meyvelerini vermeye başlamıştı. O yıllarda ülkede birtakım karşıdevrimci eylemler ortaya çıkmıştı. Ancak bu eylemler fazla güçlü olmadığından kısa sürede bastırılmıştı. Fakat uluslararası emperyalistler bu gerici eylemleri kışkırtmaktan geri durmamışlardı. Çalışmalarını sessiz bir biçimde sürdürmüşlerdi. 1980'lerde birden bire gerici eylemler patlak verdi. Ve bu eylemler sonucunda “**Dayanışma Sendikası**” adlı bir karşıdevrim örgütü kuruldu.

Bu arada emperyalistler bir başka alanda da çalışmalarını sürdürüyorlardı. O yıllarda Papa ölmüş, papalık makamı boşalmıştı. Bu emperyalistler için bulunmaz bir fırsattı. Uluslararası emperyalistler, yönetimleri altında bulunan onca kapitalist ülkede, papa yapılacak bir din adamı kalmamış gibi gözlerini Polonya'ya çevirdiler. Papa Polonyalı olmalıydı. Nitekim oldu da. Amaç açıktı. Papa aracılığıyla Polonya Halkının şovenizmle karışık dinsel duyguları gıdıklanacak ve bu yolla halk karşıdevrime ısındırılacaktı.

Hele, Papa, bir komünist ajan tarafından kurşunlanarak gebertilip çarımha gerilen İsa gibi kahramanlaştırılırsa, iş tadından yenmez olurdu. Halk bu yolla komünizmden uzaklaştırılıp, karşıdevrimin kucağına düşürülebilirdi. Plan buydu.

İşte bu amaçla M. Ali Ağca, Vatikan'daki “**Kutsal Meydan**”da konuşurken Papa'yı kurşunladı. Ama öldüremedi. Papa Abdi İpekçi'den şanslı çıktı. İstenen sonuç tam olarak elde edilememişti. Ama elde edilenle yetinmek gerekiyordu. Emperyalistlerin başka çareleri yoktu.

Bu arada M. Ali Ağca da yakalanmıştı. İtalya Türkiye değildi. Orada kolay kolay hapisneden kaçılmazdı. Ağca için bu koşullarda bir tek umut vardı: o da, efendileri daha doğrusu sahipleriydi. Ağca'yı yalnızca onlar kurtarabilirdi artık. Tabii eğer isterlerse... İstemeleri için de Ağca'nın onların her söylediğini o güne kadar olduğu gibi, o günden sonra da aynen yapması gerekiyordu.

Ağca, artık CIA'nın ve uydusu SİSMİ'nin kendisine ezberlettiklerini aynen tekrarlamak zorundaydı. Nitekim okumaya da başladı... Ben dedi, KGB ve Bulgar gizli servisiyle işbirliği içindeyim. Beraber çalışıyoruz. Papa'yı öldürmemi onlar istedi. Ben de para karşılığında onların bu isteğini yerine getirdim.

Bu aşağılık yalanı sermayenin emrindeki iletişim araçları anında tüm dünyaya duyurdu. Sermayenin emrindeki yazarlar kalemlerini sarıldılar. “Komünistler papayı öldürtmek istemişti. Zaten uluslararası terörün merkezi Moskova idi. Uluslararası terörü KGB yönetiyordu.”

Dünya halkları bu türden iğrenç yalanlarla kandırılmak istendi. Bu yalanlar aylarca, hatta yıllarca tekrarlanıp durdu. Fakat bütün çabalara rağmen komplo tutmadı. Gerçekler uzun süre gizlenemedi. İşin, CIA güdümündeki SİSMİ'nin iğrenç bir oyunu olduğu ortaya çıktı. Bir

Alman Yazar bu konuda bir kitap yazarak gerçeği açık bir biçimde ortaya koydu. Bizden Örsan Öymen de bu pis oyunu Milliyet'te yayınlanan yazılarında açık bir biçimde gözler önüne serdi.

Bütün bunlardan sonra, Bay Bilgiç kalkıyor, yukarıdaki satırları karalıyor. Mide bulandırıcı bir yöntemle başvurarak, önce KGB'yi "uluslararası terör"ün içinde gösteriyor. Sonra da Ağca'nın, Çatlı'nın ve benzeri kiralık katillerin "istihbarat örgütleriyle ilişkisi vardır" diyor. Böyle yaparak Ağca'nın, KGB hesabına çalıştığını ve Papa denen sermaye soytarısını, KGB'den aldığı emri yerine getirmek için kurşunladığını söylemeye çalışıyor. Uluslararası sermayenin ve onun casus örgütlerinin ortaya attığı bu adi yalana sarılıyor. Sovyetler Birliği'ni karalayabilmek için bu beş para etmez ve insanlık dışı yöntemlerden medet umuyor.

Ağca, bu pis yalanları söylemeye mecbur, Bay U. Mumcu. CIA'nın, MİT'in, SİSMİ'nin eline düşmüş bir zavallı piyon o. Ağca'nın başka çaresi yok. O nedenden Ağca bu yalanları söylemeye mecbur: Ya siz?.. Sizi bu pis yalanları tekrar tekrar yazmaya, bu aşağılık yöntemlerle Sovyetler Birliği'ne karalar çalmaya mecbur eden ne?..

KÜRT SORUNU

ve

U. MUMCU'NUN İĞRENÇLİKLERİ

Bay U. Mumcu, 4 Ekim 1985 tarihinde şunları yazar:

"Sovyetler, hiç kuşkusuz, Suriye topraklarında üstlenmiş Ermeni ve Kürt teröristlerinin sınırlarımıza saldırdıklarını bilmektedir. Suriye, Ortadoğu'daki bu kabadayılığını Sovyetler'e güvenerek sürdürmektedir.

"Afganistan işgali bir sosyalist devlet için yüz karasıdır. Terörist yetiştiren bir devleti desteklemek de öyle." (a. g. y.)

Afganistan sorununu sonraya bırakalım. Önce Kürt ve Ermeni Sorununu ele alalım.

İlkin şunu belirtelim ki; "Suriye topraklarında üstlenmiş Ermeniler" in, "sınırlarımıza saldırdıkları" iddiası doğru değildir. Bay Bilgiç, burada düpedüz olay uydurmaktadır. Böylece de yine, "Ermeni teröristlerin Moskova'dan emir aldıkları" yolundaki iğrenç yalanı 1970'lerde

ortaya atıp yıllarca savunan Tercüman yazarlarının çizgisine düşmektedir. Dönekler, sermaye uşakları kaçınılmazca aynı saflarda buluşacaklardır.

Bu güne dek Suriye'den, "sınırlarımıza" bir Ermeni saldırısı olmamıştır. Ermeni kuklalar, bilindiği gibi, genellikle kapitalist ülkelerdeki Türk diplomatlarına saldırmaktadır. Hatta bu gerçeği, bir Türk Dışişleri Bakanı (sanırsız İltar Türkmen olacak): **"Ermeniler, ulusal kurtuluş savaşı verdiklerini iddia ediyorlar. Kurtuluş savaşı, kurtarılacak topraklarda verilir. Bunlarsa dış ülkelerdeki diplomatlarımızı hedef seçiyorlar. O yüzden bunların yaptığı kurtuluş savaşı falan olamaz."** diyerek dile getirmişti.

Ama yazarımız Bay U. Mumcu, Sovyetler Birliği ve kardeş Sosyalist Ülkelere karşı (tabii Marksizm-Leninizme karşı da) öylesine azgın bir kin ve nefretle doludur ki, kimsenin inanmayacağı bu ipe sapa gelmez suçlamaları ileri sürmekten kendini kurtaramamaktadır. Tabii böylece de Sosyalizm düşmanı (kastettiğimiz gerçek sosyalizmdir) dönek içyüzünü ele vermiş olmaktadır.

Papa olayında olduğu gibi, Ermenilerin Türk diplomatlarına karşı giriştikleri terör olaylarında da gerçekler artık su yüzüne çıkmıştır. Ermeni kuklaları, başta ABD ve Fransa olmak üzere emperyalist devletlerin oynattıkları ve bu hareketlerle, Sovyetler Birliği ve diğer Sosyalist Ülkelerin hiçbir ilişkisinin bulunmadığı herkes tarafından artık bilinmektedir. Tabii gerçeği görmek isteyen herkes tarafından...

Suriye Ermenileri barındırıyor olabilir. Bu Suriye'yi ilgilendirir. Sovyetleri değil. Suriye bugün, Türkiye gibi bir kapitalist ülkedir. Hafız Esad, sıradan bir şark despotudur. Suriye'nin, Türkiye'yle bilindiği gibi Hatay sorunu vardır. Suriye Hatay'ı kendi toprağı saymaktadır. Bizce Suriye bu isteğinde haklı değildir. Biz devrimciler için Suriye'nin bu talebi ciddiye alınmaz ve tartışılmaz.

İşte bu nedenden dolayı Suriye, Türkiye'ye yönelik her hareketi, o hareketin niteliğine bakmaksızın desteklemektedir.

Ancak Suriye'nin bu tutumu, Sovyetler Birliği'nin Suriye ile ilişki kurmasına engel değildir. Kaldı ki Türkiye'nin bile Suriye ile normal diplomatik ilişkileri vardır. Yani Türkiye'nin Suriye ile olan ilişkilerinde bir anormallik ya da soğukluk yoktur.

Türkiye'de, Marksist-Leninistlere göre bir Ermeni Sorunu yoktur. Çünkü Türkiye'de yaşayan bir Ermeni Ulusu yoktur. Ermeni Ulusu olmayınca, Ermeni Ulusal Sorunu da olamaz. Fakat şu gerçekliği de belirtmeden geçmeyelim: Osmanlı 1915'de bir Ermeni Katliamı yapmıştır. Bu gerçekliği de inkar etmemeliyiz.

Fakat Türkiye'de bir Kürt Ulusal Sorunu vardır. Çünkü Türkiye topraklarının üçte biri üzerinde (17 ilde) yaşamakta olan 10 milyon nüfusa sahip bir Kürt Ulusu vardır. Ve bu ulus, Türkiye'nin sömürgesi durumundadır. Bunu inkar eden kişi, değil sosyalist, demokrat bile olamaz.

PKK Hareketi ise, Ulusal Kurtuluş Savaşı vermeye çalışan bir küçükburjuva harekettir. Marksist bir hareket değildir. Şoven bir harekettir. Ancak, **PKK'nin şovenizmi, bir ezilen ulus şovenizmidir.** Bu nedenden, her ezilen ulus şovenizminde olduğu gibi, PKK'nın şovenizminde de demokratik bir muhteva vardır. Biz Marksist-Leninistler işte bu demokratik muhtevayı, dolayısıyla da PKK Hareketini desteklemek zorundayız. Eğer desteklemezsek,

kendi burjuvazisini ve onun emperyalist çıkarlarını her şeyin üstünde tutan bayağı bir sosyal şoven durumuna düşeriz.

Biz, Türkiye Kürdistan'ında, Marksist-Leninist bir hareket gelişirse elbette onu destekleriz. Ve onunla en yakın işbirliğine gireriz. Ancak böyle bir hareket gelişmediği sürece, PKK'yi (ve benzeri hareketleri) desteklemek bizler için kaçınılmaz bir görevdir.

İşte bu nedenden, PKK Hareketini, emperyalist devletlerin güdümündeki gerici Ermeni Hareketi ile eş tutmak son derece yanlıştır. PKK için, terörist bir örgüttür demek de aynı derecede yanlıştır. PKK'nin vermeye çalıştığı bir ulusal kurtuluş savaşıdır. Antisömürgeci bir savaştır. PKK'nin programında, örgütlenme tarzında, strateji ve taktiklerinde, küçükburjuva yapısından kaynaklanan büyük yanlışlar vardır. Fakat bunlar ayrı konudur.

Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, sosyalist bir talep değil, demokratik bir taleptir. O nedenle bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını kullanmak istemesine karşı çıkmak, insanı değil sosyalist, demokrat olmaktan bile uzaklaştırır. Bay U. Mumcu, işte bu nedenden siz demokrat bile değilsiniz. Demokrat bile olmadığınız halde, kalkıp “sosyalistlik” iddiasında bulunuyorsunuz. Asıl “utanç verici” olan budur.

Bay Bilgiç, antisömürgeci, bir harekete karşı çıkararak içine yuvarlandığı bataklığın derinliğini ve korkunçluğunu görmez. Bütün hırçınlığıyla Sovyetler Birliği'ne saldırmaya devam eder. Hem de ortada mantığa dayalı hiçbir neden yokken. Çünkü Sovyetler Birliği'yle, PKK Hareketi arasında bir ilişki yoktur. Bir bağ yoktur. Bugüne dek, bizim faşist yöneticiler bile vardır diyememişlerdir. Sovyetler Birliği'nin Suriye ile ilişkilerini konu ederek, buradan hareketle Sovyetler'e çamur atmak, iğrenç bir gericiliği açığa vurmaktan başka bir şey değildir.

Peki ne demeliydi Sovyetler Birliği Suriye'ye Bay Bilgiç? Topraklarından PKK'yi at mı demeliydi? Eğer öyle deseydi, Suriye'nin içişlerine karışmış olmaz mıydı? Bir düşün bakalım. Olurdu değil mi?..

Tekrarlayalım: Sovyetler Birliği'nin PKK'yi desteklediğine, PKK ile bağı olduğuna dair bugüne dek hiçbir somut iddia ortaya atılabilmiş değildir. Sovyetler'in PKK ile ilişkisi olsaydı, Sovyetler PKK'yi destekleseydi, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bundan dolayı suçlanamazdı.

AFGANİSTAN SORUNU

ve

U. MUMCU'NUN GERİCİ İÇYÜZÜNÜ

BİR KEZ DAHA SERGİLEMESİ

Bildiğimiz gibi, 1978 başında, Afganistan ordusu, Marksist-Leninist Partinin yönetiminde bir devrim gerçekleştirdi. Ve devrimci parti iktidarı ele aldı.

Fakat uluslararası sermaye de hemen harekete geçti. Afganistan geri bir ülkeydi. İşçi Sınıfı nicelikçe ve nitelikçe son derece cılızdı. Ülkenin geniş kırsal bölgelerinde ise derebeyleşmiş aşiretçilik oldukça güçlüydü. Uluslararası emperyalistler, eskiden beri ilişki içinde buldukları bu feodal güçleri daha sıkı bir biçimde örgütlenerek modern silahlarla donattılar. Sonra da devrime karşı ayaklandılar. Şehir ve kasabalarda çöreklenmiş bulunan Antika Tefeci-Bezirgân sınıfı ile el ele veren bu feodal güçler, uluslararası sermayeden gördükleri askeri ve parasal destekler sayesinde, başlattıkları karşıdevrim hareketini giderek geliştirdiler ve yaygınlaştırdılar. Büyük emperyalist devletler, bu karşıdevrimci güçlere büyük miktarlara varan yardımlar yapmaktadır. Ayrıca başta Suudi Arabistan olmak üzere petrol zengini gerici Arap devletleri de yine büyük miktarlara varan yardımlarda bulunmaktadır. Çünkü gerici Arap şeyhleriyle Afganistan'daki karşıdevrimci güçler aynı sınıfsal karaktere sahiptir. Afganlı gericiler de, Arap şeyhleri de feodal nitelikteki güçlerdir. O nedenle de bu güçler Ortaçağın karanlıklarını özlemektedir. Yani bu güçler milletçi değil, ümmetçidir. Burjuvazinin egemenlik konağının simgesi olan ulusun ve ulusal bilincin bile karşısındadır.

Bu güçler, tıpkı kendileri gibi, gericileşmiş, bir ayağı çukurda, ölüm döşegine uzanmış kapitalizm demek olan, emperyalizm ile kaynaşmışlar ve çıkar ortaklığına girmişlerdir. Tabii bu kaynaşmada (ya da ortaklıkta) emperyalistler efendi, Ortaçağcı feodal güçler ise uşak durumundadırlar.

Uluslararası emperyalizmin (modern gericiliğin), feodal güçlerle (antika gericilikle) el ele vererek saldırdığı ve boğmaya çalıştığı genç Afgan Devrimi, bu alçakça saldırıya bir yıl tek başına dayandı. Ancak gerici güçler gittikçe ağır basmaya başladılar. Bu durumda tutulacak iki yol vardı: Ya oturup gericilerin devrimi boğması beklenecek, ya da uluslararası sosyalist hareketin yardımı istenecekti. Birincisini seçmek gerçek bir devrimci hareketin yapacağı iş olamazdı. Böyle bir yol seçilemezdi. Kaçınılmazca ikincisi seçildi.

Babrak Karmal Hükümeti parti yönetimini ele alır almaz, konulabilecek en doğru ve en devrimci davranışı koydu: Uluslararası Proletarya Hareketinin Kalesinden (Sovyetler Birliği'nden) yardım istedi. Ve 27 Aralık 1979 günü Sovyet Kızıl Ordusu'nun bir bölümü, Afganlı devrimcilerin yardımına koştu. Olay budur...

Bu bir "işgal" değildir. "İşgal" demek, emperyalistlerin yönetimindeki gerici koroya katılmak ve onların yordakçılığını yapmaktır. "İşgal" demek, Reagan'la, K. Evren'le, T. Özal'la, A. Kabaklı'yla, Rauf Tamer'le aynı saflarda buluşmak demektir. Tabii Ziya Ül Hak, İmam Humeyni ve Nakşibendi Tarikatı Şeyhi Mahmut Hoca'yla da.

Afganlı gericiler, devrim düşmanları, yaptıkları işe açıkça "**Cihad**" diyorlar. **Cihad**, din uğruna yapılan savaş demektir. Onların yaptıkları işe verdikleri bu ad bile, ne olduklarını ve neyi amaçladıklarını anlatmaya yeter aslında.

Unutmayalım, **Mahmut Hoca** da yaptığı işe, "cihad" diyor. Son aylarda Türkiye'de illegal bildiriler dağıtan şeriatçı örgütün adı da "İslâmî Cihad"dır. Bu örgüt de "cihad" yapmakta olduğunu söylemektedir. Menemen İsyanının elebaşısı **Derviş Mehmet** de yaptığı işe, giriştiği kanlı eyleme "Cihad" adını veriyordu. 31 Mart'ın lideri **Derviş Vahdeti** de eyleminin adını "cihad" koymuştu.

Afganistan'daki karşıdevrim örgütlerinin en güçlüsünün adı "**Hizbi İslâmî**"dir. Derviş Vahdeti'nin örgütünün adı da bilindiği gibi "**İttihadı Muhammedî**" idi. Bu gerici örgütlerin adları bile görüldüğü gibi birbirinin aynıdır. Bu adlara bakmak bile bu örgütlerin aralarında en

küçük bir farkın bulunmadığını ortaya koymaya yeter. Kaldı ki, başta “Hizbi İslâmî” olmak üzere bütün gerici (karşıdevrimci) “Afgan Direniş Örgütleri”, amaçlarının Şeriat Devleti (Teokratik Devlet) kurmak olduğunu ve bu amaca ulaşmak için savaş yaptıklarını açıkça söylemektedir. Yine hepimizin bildiği gibi bu örgütler, kontrollerinde bulundukları bölgelerde, bugün Şeriat hükümleri uygulamaktadır. Bu örgütlerin başarılı olmalarını istemek, zafer kazanmalarını istemek, Afganistan'da bir din devletinin kurulmasını istemek demektir.

Türkiye'deki, Derviş Vahdeti'den Mahmut Hoca'ya ve “İslâmî Cihad”a kadar tüm ümmetçi (Ortaçağcı) güçlerin de amaçları bu değil midir? Elbette budur. O zaman, Afganlı gericiyi destekliyorsunuz da, Türkiye'deki şeriat özlemcilerini niye desteklemiyorsunuz Bay U. Mumcu? Türkiye'dekilerin suçu ne? Bunlar “üvey evlat” mı? Söyleyin bakalım.

Aslında, Afganlı gericilerin de, Türkiye'deki gericilerin de efendisi aynıdır. Uluslararası emperyalizmdir. Emperyalistler bu antika gerici güçleri, devrimci hareketlere karşı kullanmaktadır.

Brejnev, iki kez şu öneriyi getirdi: “**Afganistan'daki savaşa, dışarıdan müdahale yapılmayacağı** (Afganlı gericilere yardım edilmeyeceği) **garanti edildiği anda Kızıl Ordu Afganistan'dan çekilecektir.**” Ancak emperyalistler Brejnev'in bu teklifini kabule yanaşmadılar. Bu gerçeği herkes gibi Bay U. Mumcu da bilir. Bilmelidir.

Yine buna benzer bir öneriyi Afganistan Hükümeti geçtiğimiz günlerde ortaya attı. Ve son olarak da Sovyet lideri Gorbaçov, aynı öneriyi birkaç gün önce tekrarladı. Belli konularda anlaşma sağlandığı takdirde, Sovyet birliklerinin bir yıl içinde Afganistan'dan çekileceği açıkça ifade edildi. Ancak emperyalistler, bu önerilere de kulaklarını tıkamaktadırlar.

Emperyalistler yardımı kestikleri anda, Afganlı gericilerin yenileceğini çok iyi bilmektedir. O nedenle bu tür önerilere yanaşmamaktadır. Onların isteği Afgan Devrimi'ni boğmaktır. Ama bu amaçlarına asla ulaşamayacaklardır. Uluslararası proletarya hareketi buna izin vermeyecektir. Emperyalist haydutlar pis salyalarını boş yere akıtmış olacaklardır. Tabii o emperyalist haydutların her türden yarıdakçıları da..

Genç Afgan Devrimi yerleşecek, güçlenecek ve dünyanın bir bölgesi daha sömürücülerin tahakkümünden kesince kurtulmuş olacaktır. Bundan kimsenin kuşkusuz olması.

Demek ki, Sovyet Birliklerinin, Afganistan'da bulunuşu bir “işgal” değildir. Aksine devrimci bir görevdir. Afgan Devrimini, Uluslararası sermayenin yönelttiği saldırılardan kurtarmak için girişilen devrimci bir eylemdir. Proletarya Enternasyonalizminin dayattığı bir görevdir.

Ve “utanç verici” olan da Bay U. Mumcu; sosyalizm ile, uluslararası sermayenin yönetimindeki feodal güçler arasındaki bu savaşta sermayeden ve şeriatçılardan yana tavır koymaktır.

POLONYA SORUNU

ve

U. MUMCU'NUN,

YİNE GERİCİLİKLE SAF TUTUŞU

Bay U. Mumcu, başını doğuya çevirince, Reagan'ların finanse ettiği, Ziya Ül Hak'ların kol kanat gerdiği, ümmetçi Afgan karşıdevrimcilerini görür. Ve onları savunur. Başını Batıya çevirince de, yine Reagan'ların güttüğü ve Papa'ların liderlik ettiği, Polonya'daki karşıdevrim hareketini görür. Onlara sarılır, onları destekler. Hem de bu hareketin (Dayanışma Hareketinin) gerici niteliğini göre göre. 28 Haziran 1983'te şöyle yazar bu konuda:

“Polonya'da rejime karşı olanların (“Rejim sosyalizm olduğuna göre, sosyalizme karşı olanların, b.n.) gerçek lideri Papa'dır. Bu gerçek gün geçtikçe anlaşılıyor. Papa II. Jean Paul'un Polonya gezisi, Vatikan'ın Polonya'da dinsel duygulardan çok siyasal olaylara ağırlık verdiğini de kanıtlıyor.”

“Papa,” Bağımsız Dayanışma Sendikasının kapatılmasını “dernek kurma hakkının doğal bir hak olduğu” ve devletin bu “hakkı koruması” gerektiği yolundaki sözleri de Vatikan'ın bu savaşta yerini bir kez daha tartışılmaz biçimde belli etmiştir. (Bu cümle de dilbilgisi yanlışlarıyla doludur. B.n.)

“Papa”nın kapatılan “Bağımsız Dayanışma Sendikası” lideri Walesa ile görüşmüş olması da aynı siyasal gelişmenin bir başka halkasıdır.

“Bu arada Vatikan'ın sözcüsü L'osservatore Romana Gazetesi'nde Walesa'nın “Sahneden çekildiğini” ileri süren bir yazının yayınlanması ve hemen ardından yazıyı yazan sorumlunun görevinden çekilmeye zorlanması, bu siyasal gelişmelerin çok hızlandığını da göstermektedir.

“Gerçek lider Papa'dır, Walesa şimdilik Papa'nın Polonya'daki temsilcisidir.

“Olaylara, bir de bu açıdan bakarsanız, Papa'nın bu göreve Polonya olayları nedeniyle getirildiği sonucuna kolayca ulaşabilirsiniz. Çünkü Polonya Sovyetler'le, Birleşik Amerika arasındaki en büyük siyasal konulardan biridir. Bu yüzden bu gibi olaylarda da çeşitli oyunlar söz konusudur.”

“Vatikan bu savaşta, ağırlığını, “Dayanışma Sendikası”ndan yana koymuştur. Bu da baştan beri planlanan bir stratejinin uygulamaya konulan aşamalarından biridir. Olay bu ölçüde açık ve nettir.” (Papa Eylemde (Yazının başlığı budur.), 28 Haziran 1983, Cumhuriyet)

Gördüğümüz gibi U. Mumcu, Polonya'daki karşıdevrim hareketinin gerçek liderinin Papa olduğunu, Walesa adındaki emperyalist ajanının ise “Papa'nın Polonya'daki temsilcisi”

olduğunu söylemektedir. Hatta daha da ileri giderek gerçeğe yaklaşmakta ve “Papa'nın bu göreve Polonya olayları nedeniyle getirildiği sonucuna kolayca ulaşabilirsiniz”, “bu da baştan beri planlanan bir stratejinin uygulamaya konulan aşamalarından biridir. Olay bu ölçüde açık ve nettir.” diyebilmektedir. Bizim bu konudaki görüşlerimizi anlatan yazımızı okuyan arkadaşlarımız bilirler: Biz de yıllar önce Papa olayını bu şekilde değerlendirmiştik. Yalnız U. Mumcu, konunun diğer önemli bir noktasına girmiyor. Papa'yı bu göreve getiren kimdir? “Baştan beri planlanan bu stratejiyi” düşünen ve “uygulamaya ko”yan kimdir? Hangi nitelikteki güçlerdir? Bu soruların cevapları, açık ve netçe verilmiyor. Gerçi dolaylı biçimde “Amerika”dır bu işleri yapan demek isteniyor. Ama açıkça ve kesince “uluslararası sermaye ve ağababası Amerika’dır. Polonya olaylarını planlayan diyemiyor, U. Mumcu. Eh, “O kadarcık kusur kadı kızında da bulunur” deyip geçelim. U. Mumcu’dan daha fazlasını beklemek safdillik olur. Olayı, bu kadarcık olsun görebilmesi bile, onun için büyük bir başarıdır.

Fakat Bay U. Mumcu, yukarıdaki doğru değerlendirmeyi ortaya koyan satırlarını noktaldıktan sonra yine aniden sapıtır. Sanki yukarıdaki doğru değerlendirmeyi yapan o değilmiş gibi, birden bire uluslararası sermayenin ağzıyla konuşmaya başlar. Yine bildiğimiz eski sermaye yardaçası U. Mumcu olup çıkar. Şöyle der:

“Reagan yönetimi, Polonya'daki Cunta öncülüğündeki Moskova güdümlü yönetimin devrilmesini istemektedir. Bu madalyonun bir yönüdür.” (a. g. y.)

Yukarıdaki satırlar, Tercüman Gazetesi (ve benzeri sermaye gazetelerinin) yazarlarının binlerce kez tekrarladığı satırlardır. Yukarıdaki satırlar Tunca Toskay TRT'sinin haber spikerlerinin binlerce kez okuduğu satırlardır.

Polonya'daki yönetim, “Moskova güdümlü”ymüş. Bu pis bir emperyalist yalanıdır. Biz bu yalanı bugüne dek binlerce kez işittik Bay U. Mumcu. Sermayenin her türden uşakları on yıllardan beri, Avrupa’daki Sosyalist Ülkeleri,” Moskova’nın peykleri” diye tanımlar. Sovyetler’in bu ülkeleri ezdiğini, baskı altında tuttuğunu ileri sürer. Türkeş’ler, Özal’lar, Demirel’ler, K. Evren’ler hep aynı aşağılık yalanı tekrarlayıp dururlar. Bu nedenden siz şimdi yeni bir şey söylemiş olmuyorsunuz Bay U. Mumcu. Sermayenin korosuna katılmış oluyorsunuz yalnızca. Bu son derece “açık ve nettir”.

Okumaya devam ediyoruz U. Mumcu'yu:

“Dayanışma Sendikası, Polonya'da “Kurulu düzene” karşıdır.” (a.g.y.)

U. Mumcu'nun bu cümlesi, teslim edelim ki, doğrudur. “Dayanışma Sendikası” denen uluslararası sermayenin yönetimindeki karşıdevrim örgütü, “Kurulu düzene” yani sosyalist düzene, karşıdır. Çünkü bu örgüt bir karşıdevrim örgütüdür.

U. Mumcu, yukarıdaki cümlesinin hemen ardından şöyle der:

“Sendikanın sürdürdüğü eylemlerle Varşova'daki Marksist-Leninist sistemin niteliği değişmiştir. Kurulu düzenin korunması için başvuru olan yol ve yöntemler ise iş başına, Marksist-Leninist sistemde yeri olmayan bir askeri yönetim getirmiş ve rejimin niteliği büsbütün değişmiştir.” (a. g. y.)

Bay U. Mumcu, yukarıdaki zırvalamasını, çok önemli bir keşifte bulunduğunu sanarak birkaç kez daha tekrarlar. Gösterelim:

“Komünist Parti'nin öncülüğü, yerini, Marksist kuram ile bağdaşmayan bir askeri yönetime bırakmıştır. Polonya'da Marksizm-Leninizm adına bir “askeri Cunta” işbaşındadır. Polonya İşçi Sınıfı ise “Bağımsız Dayanışma Sendikası”nın önderliğinde, (Ve Papa'nın liderliğinde, değil mi Bay U. Mumcu? Papanın liderliğinde bir “İşçi Sınıfı” hareketi (!) Öyle mi? İşte bu tezinize Suudi Arabistan'ın bütün develeri ile Latin Amerika'nın bütün Lamaları gülmekten kırılırlar... Bundan hiç kuşkunuz olmasın Bay U. Mumcu. b.n.) bu askeri yönetime karşı koymaktadır.” (a. g. y.)

U. Mumcu'nun yukarıdaki satırlarda ortaya koyduğu, yerli-yabancı Parababalarından ödünç aldığı, demagojik iddiaları teker teker ele alıp, inceleyelim:

Bay Bilgiç'imiz diyor ki yukarıda: **“Komünist Parti'nin öncülüğü, yerini Marksist kuram ile bağdaşmayan bir askeri yönetime bırakmıştır”**. Polonya'da **“bir askeri Cunta”** iş başındadır. Onun birinci iddiası budur.

Hepimizin bildiği gibi, Polonya Başbakanı Jarujelsky bir generaldir. Yani bir askerdir. Fakat yine hep bildiğimiz gibi, bu kişi, aynı zamanda, Polonya Komünist Partisi'nin de bir yöneticisidir. Hükümette yer alan diğer Bakanlar da Komünist Partisi'nin yöneticilerindedir. Bu açık gerçeği hepimiz gibi Bay U. Mumcu da bilir. Ama yine de aşağılık demagojiler yapmaktan geri durmaz.

Hani “Komünist Partisi” yönetimde değildi? Başka türlü nasıl yönetimde olabilir bir parti? Söyler misiniz Bay U. Mumcu?

Başbakanın asker olması neyi değiştirir? Yine hep biliriz ki sosyalist ülkelerde siyasetle ilgilenmek ve Komünist Partisine üye olmak herkesin en kutsal hakkıdır. Partiye asker de üye olabilir, öğrenci de, işçi de, memur da. Sosyalist ülkelerde siyasete katılma hakkı, bizde (ve bizim gibi kapitalist ülkelerde) olduğu gibi yalnızca bir avuç azınlığın elinde bulunan bir hak değildir. Bütün halkın en kutsal hakkıdır oralarda, siyaset yapma hakkı. Böyle olunca da, halkın her kesiminden gelen kişiler, partide de, hükümette de görev alabilir, yönetici olabilir. Tabii askerler de parti yöneticisi, hükümet yöneticisi olabilir.

Bay U. Mumcu'nun, “kanlı bıçaklı düşman” olduğu, Sovyetler Birliği'nde de bildiğimiz gibi Savunma Bakanları askerlerden olur, genellikle.

Polonya'da Başbakanın üniformalı olması, partinin iktidarına da, “sistemin niteliği”ne de gölge düşürmez.

Marksizm-Leninizmde, parti ya da hükümet yöneticileri asker olamaz diye bir kayıt yoktur. O nedenden Polonya'da bugün Komünist Partisi iktidardadır. Bay U. Mumcu'nun mide bulandırıcı yalanında öne sürdüğü gibi, “askeri cunta” değildir iktidarda olan..

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Polonya'da ne askeri yönetim vardır, ne de “Askeri Cunta”. Polonya'da yönetimde olan Polonya Komünist Partisi'dir..

Burada şu gerçekliği de belirtmeden geçmeyelim: Bay U. Mumcu Polonya'da olmayan “Askeri Cunta”yı hayalhanesinde vara çevirir. Sonra da kendi uydurduğu bu hayali düşmana

karşı savaş açar. Fakat kendi ülkesinde demokrasiyi, insan haklarını kökünden kazıyan 12 Eylülcü Faşist Cuntaya ise “en önemli güvence” diyerek dört elle sarılır. Bu ne yaman çelişkidir böyle, ne öldürücü çelişkidir Bay Bilgiç (!)?

Bay U. Mumcu, yukarıda bir de şu demagojiyi yapmaktaydı:

“Polonya İşçi Sınıfı “Bağımsız Dayanışma Sendikası”nın önderliğinde, bu askeri yönetime karşı koymaktadır.” (a. g. y.)

“Bağımsız Dayanışma Sendikası’nın önderliğinde” mücadele eden güçler, “Polonya İşçi Sınıfı” değildir Bay U. Mumcu. Polonya’daki çeşitli sınıf ve tabakalardan gelen gerici güçlerdir onlar. Bu gericilerin içinde, İşçi Sınıfının geri unsurları da vardır. Ama onların olması “İşçi Sınıfının” bu gerici hareket içinde olması demek değildir. Toplumun her kesiminden devrimci çıktığı gibi gerici de çıkar Bay Mumcu. İşçi Sınıfı içinden de çıkar gerici unsurlar. Bu doğaldır. Fakat sınıf olarak devrimcidir İşçi Sınıfı. Yani İşçi Sınıfı çoğunluğu her zaman son tahlilde devrimden yana tavır koyar. İçinden gerici unsurların çıkması, devrimci sınıf olma özelliğini ortadan kaldırmaz.

Polonya İşçi Sınıfının, en bilinçli, en ileri unsurları Komünist Partisi içindedir. Tabii diğer halk kesimlerinin en bilinçli unsurları da bu parti içindedir. Ve parti toplum çoğunluğu tarafından desteklenmektedir. Bu gerçeklik, geçtiğimiz aylarda yapılan seçimlerde açıkça kanıtlanmıştır. Bildiğimiz gibi, “Dayanışma Sendikası” adlı karşıdevrim örgütü seçimleri boykot çağrısında bulunmuştur. Ama seçimlere seçmenlerin yüzde yetmiş beşi katılmıştır. Demek ki, halk çoğunluğu gericilerin safında değil, Partinin safındadır. Tüm Polonya İşçi Sınıfını, gericiler safında göstermek uluslararası sermayenin pek sevdiği bir demagojidir. Bu iğrenç demagojiye Bay Mumcu da sarılmaktadır.

Bay Bilgiç (!), şöyle sürdürür yazısını:

“Madalyonun öbür yüzünde, Polonya’daki iflasın faturaları sergilenmektedir. Sovyet güdümündeki Marksist-Leninist sistem Polonya’da tam bir başarısızlığa uğramıştır.” (a. g. y.)

U. Mumcu, yine, A. Kabaklı’lardan, Ergun Göze’lerden, ödünç aldığı bu iğrenç demagojiyi (çok hoşuna gitmiş olacak ki) şöyle diyerek bir kez daha tekrarlar. Tabii aynı yazısında:

“Polonya’daki ithal malı sosyalizm” iflas etmiştir. Bunu görmek, bunu anlamak gerekir.”(a. g. y.)

“İflas” eden, “Polonya’daki sosyalizm” değildir Bay U. Mumcu. “İflas” eden senin “ithal malı” (Uluslararası kapitalistlerden ödünç aldığın) mantığındır. Asıl “Bunu görmek, bunu anlamak gerekir”.

Polonya’da yaşanan olaylar ve çekilen sıkıntılar, sosyalizmin uygulanmasından değil, tersine uygulanmamasından kaynaklanmaktadır. Toprağın yüzde sekseni hâlâ özel kişilerin mülkiyetindedir. Bu ülkede Komünist Partisi iktidara geleli 40 yıl olmuştur. Ve toprakta özel mülkiyet ağırlıktadır. Bu gerçeklik, sosyalizmin bu ülkede kırk yıldır eksik uygulandığını, hatalı uygulandığını kanıtlamaktadır.

Sovyetler'de ise 1917 Ekiminde Komünist Partisi iktidara gelmiştir. 1930'larda da toprakta özel mülkiyet son bulmuştur. Sovyet Devrimi'nin (Ekim Devrimi'nin) 13 yılda başardığı bir sosyalist görevi, Polonya Komünist Partisi kırk yılda başaramamıştır. Demek ki Polonya'da uygulanan sosyalizm, "ithal malı sosyalizm" ya da "Sovyet güdümündeki Marksist-Leninist sistem" değildir. Tersine Polonya'da uygulanan sosyalizm, tam anlamıyla Polonya'ya özgü, uyşuk, ağır aksak yürüyen, devrimci görevlerinin tam bilincinde olmayan, bu yüzden de tam üstesinden gelemeyen bir sosyalizmdir. Hastalık buradadır.

Lenin Usta bu konuda şu açık ve kesin uyarıyı yapmıştı on yıllarca önce (1918'lerde). Şöyle seslenmişti devrimcilere:

"Sınıflar varlıklarını sürdürmektedirler ve proletarya iktidara geçtikten yıllarca sonra da, her yerde, varlıklarını sürdüreceklerdir. Bu süre, belki köylülerin bulunmadığı, (ama buna karşılık küçük mülk sahiplerinin bulunduğu) İngiltere'de daha kısa olacaktır. Sınıfları ortadan kaldırmak, yalnızca büyük toprak sahipleri ve kapitalistleri kovmak değildir -Bizde bu, nispeten kolay oldu-, sınıfları ortadan kaldırmak demek, küçük meta üreticilerini de ortadan kaldırmaktır; oysa bunlar kovulamaz; ya da ezilemez: bunlarla birlikte yaşamayı öğrenmek zorundayız. Bunlar, ancak çok uzun, yavaş ve dikkatli örgütsel çalışma yoluyla değiştirilebilir ve yeniden eğitilebilirler (ve öyle yapmak da gerekir). Bu küçük üreticiler, proletaryayı her yandan bir küçükburjuva havası içine hapsederler, proletaryayı etkilerler, onun bilinçlenmesine engel olurlar; bunlar, proletaryanın saflarında durmadan, karakter yoksunluğu gibi, dağınıklık gibi, bireycilik gibi, büyük heyecandan umutsuzluğa geçiş gibi küçükburjuvaziye özgü niteliklerin yer edinmesini sağlarlar. Buna karşı direnebilmek için, proletaryanın örgütlendirici rolünü (ki bu, onun başlıca rolüdür) başarıyla ve zafere kadar yerine getirmesini gerektiği gibi sağlayabilmek için, proletaryanın siyasal partisi saflarında sert bir merkezi yönetim ve disiplin egemen olmalıdır. Proletarya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı, kanlı ve kansız, şiddete başvuran, barışçı, askeri, iktisadi eğitici ve yönetsel, inatçı bir savaştır. Milyonlarca ve on milyonlarca insandaki alışkanlık gücü, en korkunç güçtür. Savaşta çelikleşmiş bir parti olmadan, söz konusu sınıf içinde namuslu olarak ne varsa onun güvenini elde etmiş bir parti olmadan, yığınların havasını izlemesini bilen ve bunu etkileyebilen bir parti olmadan, bu savaşı başarıyla yürütmek olanaksızdır. Merkezileşmiş büyük burjuvaziye yenmek milyonlarca ve milyonlarca küçük mülk sahibini "yenmekten" bin kez daha kolaydır; Oysa bunlar her günkü alışlagelen, gözle görülmeyen, elle tutulmayan ufak-tefek eylemleriyle burjuvazi için tam da gerekli sonuçları, burjuvaziye yeniden iktidara getirecek olan sonuçları gerçekleştirmektedirler. Proletaryanın partisinin demir disiplini (özellikle diktatörlüğü sırasında) azıcık da olsa zayıflatan kimse, gerçekte, proletaryaya karşı, burjuvaziye yardım etmektedir." (Sol Komünizm..., s. 39-41)

Polonya'da, Lenin Usta'nın bu açık öğüdüne, bu vazgeçilmez prensibine uyulmamıştır. Ve varlıklarını hâlâ güçlü bir şekilde sürdüren küçük meta üreticileri, toplumun soluduğu havayı bozmuş, ağırlaştırmıştır. Bu ağır, bozuk hava toplumun sancısız, ağrısız ve sağlıklı bir biçimde sosyalizme geçmesini engellemiştir. Yani parti siyasi görevlerinin üstesinden tam olarak gelememiştir.

Yine Lenin Usta'ya kulak verelim:

"Siyaset sanatı (ve bir komünistin görevlerini doğru olarak anlaması) proletaryanın öncüsünün iktidarı ele geçirebileceği koşulların ve anın, iktidarı alırken ve aldıktan

sonra, İşçi Sınıfının ve proleter olmayan emekçi yığınların yeteri kadar geniş tabakalarının yeterli desteğinden yararlanabileceği, ve iktidara geçince, gittikçe daha geniş emekçi yığınları eğiterek ve kendine çekerek egemenliğini genişletebileceği koşulların ve anın tam ve doğru olarak değerlendirilmesini gerektirir.” (a. g. y., s: 49)

İşte bu görevi layıkıyla başaramamıştır Polonya Komünist Partisi. Kitleleri geniş bir biçimde kendisine çekip eğitememiştir. Halkın hâlâ önemli bir bölümü, Hıristiyanlık gibi “dünyanın en demagojik fikriyatı”na inanabilmektedir. Bunun ötesinde Papa'nın, rahip Glomp'in önderlik ettiği karşıdevrim hareketlerine katılabilmektedir. Bunlar çoğunluk değildir elbette. Ama yine de halkın azımsanmayacak bir bölümüdür.

Bunlar da göstermektedir ki, kitleler gerekli eğitimden geçirilmemiş, aydınlatılmamıştır. Başarılı bir kültür devrimi uygulanmamıştır.

Sonra, başta Papa olmak üzere din adamları, siyasi hareketlerde yer alabilmektedir, bugün bile. Bay U. Mumcu'nun dediği gibi, “lider”lik edebilmektedir gerici hareketlere. Demek Polonya'da yönetimin, kiliseye karşı tutumu yanlıştır. Türkiye'de uygulanmakta olan Kemalist Laiklik bile din kurumuna (Diyanet İşleri Örgütüne) karşı daha katı bir tutum içindedir. Çünkü Türkiye'de hiçbir din adamı siyasi hareketlere katılamaz. Önderlik hiç edemez.

Demek ki Polonya'da Parti ekonomik alanda (alt yapıda) olduğu gibi, siyasi ve kültürel alanda da (üst yapıda da) yapması gereken devrimci çalışmayı yapmamıştır. Yapamamıştır. Her iki alanda da Proletarya Diktatörlüğünü gerektiği biçimde uygulayamamıştır.

Oysa Lenin'in Partisi, daha iktidarı ele aldığı ilk günden: (ibadeti serbest bırakmakla birlikte), “**dini savunmak, dinsel propaganda yapmak yasaktır, dini eleştirmek ise herkesin hakkıdır**” prensibini hayata geçirmiştir. Din adamlarının, siyasi eylem yapmaları bir yana, dinsel propaganda yapmalarını bile yasaklamıştır. Gerçekleştirdiği başarılı Kültür Devrimiyle halk yığınlarının bilimcil bir dünya görüşü edinmelerini sağlamıştır.

Polonya'da, olayların gösterdiği gibi bu görev de başarıyla gerçekleştirilememiştir. Hastalıklar bunlardır. Hastalığın odağı ise partidedir. Parti, devrimci bir parti olarak üzerine düşen görevleri tam anlamıyla yerine getiremezse, kitleleri eğitip bilinçlendiremezse ve çelik disiplini ile yönlendiremezse, devrim yolunda hızla ilerletemezse, ülkede birtakım gerici hareketler (kapitalizmi geri getirmeyi düşleyen hareketler) kaçınılmazca ortaya çıkacaktır. Papa'lar, Walesa'lar, Kuron'lar, Mitnig'ler ve bunlar gibi satılmış sermaye uşakları meydanlarda boy gösterecektir. Bilinçsiz kitleleri kandırarak, gerici hareketleri kışkırtacaklardır. Ve Reagan gibi, Thatcher gibi emperyalist devlet başkanlarının, bu hareketler karşısında salyaları akacaktır. Bunlar son derece normaldir.

Demek ki Bay U. Mumcu, Polonya'da yaşanan olaylar emperyalistlerin ve uşaklarının iddia ettikleri gibi, “Marksizm-Leninizmin iflasını” sergilememektedir. Tersine, Marksizm-Leninizmin evrensel prensiplerinin doğruluğunu ve şaşmazlığını göstermektedir. Kanıtlamaktadır. Proletarya Diktatörlüğü işte bu nedenlerden dolayı zorunludur.

Peki, Polonya'da parti neden böyle geridir? Şundan: Bu parti dövüşe dövüşe çelikleşmemiş, devrim ateşi içinde yeterince yanıp pişmemiş, çalışan ve ezilen kitleleri etrafında ordulaştırarak sömürücüleri alt edip iktidara gelmemiştir. Bu partiyi, Alman Nazi canavarlarını önüne katıp kovalayan Kızıl Ordu (Sovyet Kızıl Ordusu) iktidara getirmiştir. Kızıl Ordunun süngü gücüyle ele geçirip hazır ettiği iktidar koltuğuna oturan bu parti,

devrimci görevlerini tam olarak kavrayamamıştır. O iktidarı ne için kullanılması gerektiğini tam bilememiştir. Bir atasözümüz: **“Babasından mal kalan, ahırdaki direği orada bitmiş sanır,”** der. Hazır iktidar koltuğuna kuruluveren Polonya Komünist Partisi de bu atasözümüzde anlatılan oğul’un durumuna düştü. İktidar koltuğuna otururken her şeyin kendiliğinden yürüyeceğini, yoluna gireceğini sandı. Sosyalizmin kolayca kurulacağını düşledi. Kendisine karşı da, düşmanlarına karşı da katı olamadı. Ve içindeki sağlıksız unsurlardan arınamadı. Gerçek devrimciler kadar ikiyüzlü, sahte devrimciler de partide söz sahibi oldu. Böyle sağlıksız bir parti siyasi görevlerinin üstesinden gelemeydi. Nitekim gelemeydi de. Polonya olaylarına yol açan neden budur. Yani partinin hasta oluşudur. Parti Leninist bir parti haline dönüşmedikçe sağlığına kavuşamaz. Parti sağlığına kavuşamadığı sürece de Polonya’da gerici hareketlerin kökü kazınmaz. Demek Polonya’da işe önce partiden başlamak gerekir. Önce partiyi sağlığına kavuşturmak gerekir.

Macaristan ve Çekoslovakya olaylarının gerisinde yatan nedenler de hep aynıdır. Bildiğimiz gibi bugün Polonya’da yapılmak istenen karşıdevrim, daha önceleri Macaristan ve Çekoslovakya’da da yapılmak istenmiştir. Bu ülkelerdeki parti ve devlet yöneticileri, uluslararası emperyalistlerle işbirliği içine girmişler, sosyalizme ihanet ederek karşıdevrim hazırlıklarına girişmişlerdir. Ancak sosyalist ülkelerin Kızıl Orduları (Kardeş Sosyalist Ülkelerin Kızıl Orduları) buna izin vermemiş ve son anda müdahale ederek bu sosyalist maskeli burjuva ajanlarını iktidardan uzaklaştırmıştır. Tabii parti yönetiminden de uzaklaştırmıştır bu hainleri. (Bu konuda daha geniş bilgi için Kıvılcımlı’nın: **“Çek Meselesi mi Dünya Meselesi mi?”** ve **“Brejneve Mektup”** adlı eserlerine başvurulabilir.)

Bay U. Mumcu, bugün Polonya’da görülen karşıdevrimci hareketleri desteklemekle yetinmez. 1956’da Macaristan’da, 1968’de de Çekoslovakya’da yapılmak istenen fakat başarılı olmayan karşıdevrim hareketlerini de destekler. Başarıya ulaşmadan, Kardeş Sosyalist Ülkelerin Kızıl Orduları tarafından ezilen, o karşıdevrim denemeleri için şöyle diyerek ağıtlar yakar, gözyaşları döker:

“Bu gibi olaylarda, Şili’deki yurtseverlerin direnişlerini, Polonya halkının ulusal bilinçleriyle aynı haklılık içinde görmezsek, Macaristan’da, Çekoslovakya’da ve son olarak Afganistan’daki işgalleri, sosyalizmin yüz kızartıcı suçları olarak kabul etmezsek, bir Vietnam savaşını nasıl lanetleriz? Amerikan emperyalizminin Güney Amerika’daki kirli oyunlarını nasıl sergileyebiliriz; Bağımsızlığı ve sosyalizmi alınımız açık olarak, söyler misiniz nasıl savunabiliriz?..” (28 Haziran 1983, Cumhuriyet)

Görüldüğü gibi Bay U. Mumcu’nun dünyasında, daha doğrusu burjuva ön yargılarla dolu ham kafasında, sınıflar yoktur. Sınıflar arasındaki savaş yoktur. Sınıfların, sınıf çıkarlarını ortaya koyan ideolojileri yoktur. Yani kapitalizm, sosyalizm yoktur. Bu ideolojiler arasındaki mücadele yoktur. Ya ne vardır?.. Sınıflardan arınmış ülkeler vardır. Sınıflarüstü (sınıflardan bağımsız) devletler vardır.

İnsan sınıfların varlığını ve sosyal mücadelelerin, sınıflar arasındaki çıkar savaşlarından başka bir şey olmadığını bilmezse, ya da reddederse böyle zırvalamalardan kendini kurtaramaz elbette. Tebeşirle peyniri birbirinden ayıramaz elbette. Şimdi yukarıdaki olayları (mücadeleleri veya savaşları) bir bir ele alalım ve Marksist-Leninist teorinin ışığında inceleyelim. U. Mumcu’nun andığı ilk olay **“Şili’deki Allende olayı”**dır. Biz de ilkin bu olayı ele alalım:

Yıl 1973. CIA yönetimindeki hain generaller çetesi (Pinochet çetesi) bir faşist darbe yapar. Ve seçimle iş başına gelen Sosyalist Devlet Başkanı Allende (küçükburjuva sosyalizmine inanıyordu) iktidardan uzaklaştırılır. Allende'nin yaptığı liberal reformlara bile (Bakır madenlerinin millileştirilmesi gibi) tahammül edemeyen ABD emperyalistleri, tezgahladıkları kanlı faşist darbeye onu iktidardan alaşağı ederler. Tabii bu arada yüz elli bin Şilili masum insanın da kanına girerler.

Devrimci şiddete karşı olan Allende, hazırlanan (gözünün önünde hazırlanan) bu faşist darbe karşısında hiçbir önlem almaz. “Bir tanka kaç kişi karşı koyabilir?” gibi saçma sözler ederek teslimiyetçi bir tavrı benimser. Silahların gücünü, insanların gücünden daha etkili sanır. Halbuki siyasi mücadelelerde tam tersidir doğru olan. Belirleyici olan insanların daha doğrusu kitlelerin gücüdür.

Küçükburjuva önyargıları ve körlüğü Allende'nin elini ayağını bağlar. O yeminlidir. Devrimci Şiddete asla başvurmuyacaktır. Bu küçükburjuva mantığı ABD emperyalistlerinin çok işine yarar. Faşist darbe planını kerte kerte uygulamaya koyarlar. Bütün hazırlıklar tamamlanır. İş son vuruşu (öldürücü vuruşu) yapmaya gelir. Nitekim onu da yaparlar. Faşist generaller, telefonla ararlar Allende'yi. Ve Başkanlık sarayını boşaltmasını, sonra da ülkeyi terk etmesini isterler. Bu istek Allende'ye dokunur. Kaçıp gitmeyi kendine yediremez. Ömür boyu her şeyin üzerinde tuttuğu yeminini bir anda bozar. Devrimci Şiddetin gerekliliğini bir anda kavrar. Ömür boyu anlayamadığı bu Marksist-Leninist prensibi bir anda anlar. Fakat artık iş işten geçmiştir. Her şey için çok geçtir artık. Allende'nin silaha sarılması bir şeyi değiştirmez gayrı. Faşist generaller onu da öldürüp geçerler.

Bugün aradan 12 yıl geçmiştir. Faşist Pinochet çetesi hâlâ iktidardadır. Şili Halkı ise on iki yıldır faşizmin çok yönlü zulmü altında inlemektedir. Özetlersek Şili'deki bu savaş, sosyalizm ile ölüm çağına girmiş kapitalizm demek olan emperyalizm arasındadır. Ve bu savaşın galibi (bugünkü galibi) emperyalistlerdir.

Bir zamanlar Macaristan ve Çekoslovakya'da yaşanan olaylar ise, yukarıda da belirttiğimiz gibi, karşıdevrim denemeleri idi. Yine bildiğimiz gibi, Uluslararası sermayenin yönettiği bu gerici hareketler, Kardeş Sosyalist Ülkelerin Kızıl Ordularının müdahalesi ile yenilmiş ve ezilmiştir. Bu savaşlarda emperyalistler yenilmiş, proletarya ve onun ideolojisi olan sosyalizm ise zafer kazanmıştır.

Gelelim Vietnam savaşına: 1964 yılı Amerikan emperyalistleri Vietnam'a asker çıkardılar. O zamanlar Kuzey Vietnam kurtulmuş, sosyalizme ulaşmıştı. Güney Vietnam ise uluslararası emperyalizm ile işbirliğine girmiş hainlerin yönetiminde idi. Fakat Güney Vietnam Halkı da, emperyalist ve kapitalist sömürünün boyunduruğundan kurtulmak için baş kaldırmıştı. Yönetimde bulunan yerli satılmışlara karşı yoğun bir savaş başlatmıştı. Uluslararası sermayenin Güney Vietnam'daki yerli uşakları halkın bu yükselen mücadelesi karşısında çaresizliğe düşmüşlerdi. Efendileri olan (sahipleri olan) yabancı emperyalistlerden yardım istediler. ABD emperyalistleri bu çağrı üzerine, Vietnam'a, yükselen devrimci hareketi (Marksist-Leninist hareketi) ezmek için asker çıkardı. Vietnam'da sosyalizm ile emperyalizm arasındaki savaş 1975'e kadar (on bir yıl) sürdü. Emperyalistler modern silahlarına ve yarım milyonluk ordularına rağmen başarılı olamamışlardı. Yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldılar. Ve 1975'de geldikleri gibi defolup gittiler. Sosyalizm zafer kazanmıştı. Bölünmüş olan Vietnam (emperyalistler tarafından bölünmüştü) birleşti. Vietnam Halkı sömürü ve zulümden kurtuldu.

Şimdi dönelim Polonya'ya: Polonya'da da çok açık bir şekilde, sosyalizm ile emperyalizm savaşılmaktadır. Uluslararası emperyalistler Polonyalı gerici unsurlarla el ele vermişler ve bir karşıdevrim hazırlığı içine girmişlerdir. Tekrarlayalım: Bu gericilerin arasında işçilerin de bulunması bizi şaşırtmasın. Bir kere o gerici hareket içinde yer alan işçiler İşçi Sınıfının çoğunluğu değil, azınlıktır. O kişiler kendileri işçi de olsalar, İşçi Sınıfını temsil edemezler. İşçi Sınıfı adına konuşamazlar. Çünkü onlar azınlıkta oldukları gibi, aynı zamanda İşçi Sınıfının sınıf çıkarlarına da ihanet etmiş bulunmaktadırlar. Onlar uluslararası sermayenin peşine takılmışlardır. Sermayenin saflarındadır onlar. Savundukları burjuva ideolojisidir. Verdikleri savaş, kapitalizmi geri getirme savaşdır. Düşmanları Marksizm-Leninizmdir onların. Uluslararası sermayenin baş düşmanı da bildiğimiz gibi Marksizm-Leninizmdir. Kilisenin önderliğinde yürütülen bu karşıdevrim hareketi özetçe, sosyalist düzeni yıkmayı ve kapitalizmi geri getirmeyi amaçlamaktadır.

Bu karşıdevrimci hareketin liderlerinden Lech Walesa ile (bu kişinin babası ABD'de yaşamaktadır. Ve Başkan Reagan'ın amigolarındandır. Reagan, bu satılmışı seçim kampanyalarında kullanmıştır.) **“en yakın dostu ve danışmanı Rahip Jankowsky”, Bunte Dergisi'nin** kendileriyle yaptığı bir röportajda aynen şunları söylemektedirler:

“Çocuklarına rejimin istediği gibi Marksist bir terbiye verdirmek istemeyen ailelerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Çocuklar hükümetin istediği gibi değil, ailelerin istediği gibi yetiştirilmelidir.” (3 Şubat 1986, Tercüman)

Çocuklara “Marksist bir terbiye” verilmemeli imiş. Ya ne verilmeliymiş? Kilise terbiyesi. Dini terbiye. Böyle söylüyor Polonyalı Papaz efendi. Bu kişi, işçi lideri diye uluslararası sermaye tarafından şişirilen Walesa soytarısının en “yakın arkadaşı” ve de “danışmanı” imiş.

Bu adamlar karşıdevrimci olduklarını ve Marksizm-Leninizme karşı kutsal bir savaş içinde bulduklarını hiç gizlemiyorlar. Uluslararası sermaye o yüzden bunlarla sıkı fikirdir. Daha doğrusu bunlar, uluslararası sermaye hesabına çalışmaktadır. Sermayenin çıkarlarını savunmaktadır aslında bunlar. Bu gerçeklik apaçık ortadadır. O nedenle uluslararası sermaye bu gericileri her fırsatta övüyor. “Özgürlük savaşçıları” diye göklere çıkarıyor. Evet bunlar “özgürlük savaşçısı”dır. Ama bunların savunduğu özgürlük, parababalarının sömürü ve vurgun yapabilme özgürlüğüdür. Çalışan halk kitlelerini boyunduruklayabilme özgürlüğüdür. Demek onların savunduğu özgürlük, sermayenin özgürlüğüdür, Polonya halkının değil. Tersine onlar Polonya Halkının tutsaklığını istemekte ve savunmaktadırlar.

Onlar, Şili'deki Pinochet ve ekibiyle, Arjantin'deki Videla, Viyola ve Galtieri'yle, Nikaragua'daki Somozacılarla, Afganistan'daki Şeriatçılarla, Pakistan'daki Ziya Ül Halk ekibiyle ve Türkiye'deki K. Evren'le, T. Özal'la aynı toptan kesmedirler. Ve bunların tümünün verdikleri mücadele aynı mücadeledir. Yani tümünün amaçları birdir. Bunların tümünün de amacı uluslararası sermayenin çıkarlarını “korumak ve kollamak”tır. Bunların tümünün ortak düşmanı ise Marksizm-Leninizmdir. Yani bunların tümü Marksizm-Leninizme karşı savaşılmaktadır.

U. Mumcu gibi zavallılar, kendilerini solcu sanan ve öyle tanıtmaya çabalayan, burunlarının önünü bile görmekten aciz, mantık ve bilim yoksulları; bu gerici it sürüsünün gerçek niyetini, kimin çıkarını savunduğunu ve amacının ne olduğunu, kavrayamaz. Bu it sürüsünün yordakçılığını yapar U. Mumcu gibiler.

U. Mumcu saçmalamalarını şöyle sürdürür:

“Şili İşçi Sınıfının ve Arjantin'deki cezaevlerindeki aydınların gözyaşları, aynı ıslak mendille, Polonya işçilerine uzanmaktadır.” (28 Haziran 1983, Cumhuriyet)

Şili İşçi Sınıfı, sosyalizm uğruna mücadele ediyordu. Arjantin cezaevlerinde yatan, işkencelere uğratılan, toplu mezarlara gömülen, uçaklardan, helikopterlerden Okyanusa atılan aydınlar da sosyalizm yanlısı idi. Polonya'daki Walesa'lar, Jankowsky'ler ise sosyalizm düşmanıdır. Ve kapitalizmi geri getirmeye uğraşmaktadır. Bunlar, Şili İşçi Sınıfıyla, Arjantin'deki ilerici-demokrat ve sosyalist aydınlarla nasıl aynı kefeye konulabilir? Şili İşçi Sınıfıyla, Arjantin'deki aydınlarla Polonyalı Walesa'ları ve Rahipleri aynı kefeye koymak, peynirle tebeşiri karıştırmak değil midir Bay U. Mumcu?

Polonya'daki Walesa'lar, Papa II Jean Paul'ler ve benzerleri, Şili İşçi Sınıfıyla değil, tersine Şili'nin faşist diktatörü Pinochet'yle aynı kefeye konulabilir ancak. Walesa'lar yine Arjantinli aydınlarla değil, Arjantinli faşist diktatörlerle aynı kefeye konulabilir. Çünkü yukarıda da söylediğimiz gibi, bunların tümü (Walesa'lar da, Pinochet'ler de, Videla'lar da) aynı davanın savunucusudur.

Bay U. Mumcu, “ıslak mendil” edebiyatını bir kenara bırakıp, birazcık sosyal bilimlerle ilgilenseydi, Lise öğrencileri kadar olsun sosyalizm üzerine bilgi sahibi olsaydı, böyle bayağı, saçma düşünceler ileri sürmekten kendini kurtarırdı. Her türlü mantıktan uzak bu zırvalamaların, yalnızca sermayenin işine yaradığını anlardı ve en acıklısı da, Ahmet Kabaklı'ların, Rauf Tamer'lerin peşlerine takılıp, onlarla aynı gerici şarkıları söylemezdi.

Bay U. Mumcu, iyi bilir; Macaristan, Çekoslovakya ve Afganistan olayları üzerine yığınla gerici tefrika çıkmıştır Tercüman Gazetesi'nde. Hâlâ da çıkmaktadır. Bay U. Mumcu'nun yukarıdaki satırları da, o tefrikaları oluşturan satırlardan farklı değildir.

Dünün (12 Eylül öncesinin) katiller başı A. Türkeş'e: “İyi ki doğdun güneş, vücudumuzdaki rutubeti ancak sen kurutabilirsin.” diyerek övgüler düzen sermaye uşağı Rauf Tamer, U. Mumcu'nun kafadarı M. Ali Aybar'ı bakın nasıl yürekten savunur:

“Sosyal demokrasinin Türkiye'de bir türlü yerleşemeyeceğini, -yine- bizzat M. Ali Aybar'ın ağzından işitiyoruz.

“Kehanet sayılmaz.

“Aybar, bu takımı çok iyi bilir. Hepsini yakından tanır. Türkiye'de bağımsız geçinen bağımlıları daha yürüyüşlerinden teşhis eder.

“Eğer aynen kabullenip tenezzül buyursaydı, o da yıllarca kalabalığa karışıp meydanlarda güvercin uçuracak, köprüye hayır diyecek, Sovyet Konsolosu'yla birlikte tahta tribünlere oturup 1 Mayıs gösterilerini alkışlayacaktı. Ne kadar kolay...

“Bunları yapmadığı için tu kaka oldu zaten...

“O, yerli bir sosyalisttir.

“Düzen değişikliğini “dışarıdan talimat alarak” değil, tam tersi, “dışarıya rağmen” Türk halkıyla el ele gerçekleştirmekten yanadır.

“Şekilci değil, nakilci hiç değil, akılcıdır.

“Görüyorsunuz Mersin'de, Tarsus'ta yine eski sloganlar atılmış, DSP'nin kurmayları yine güvercinle karşılanmış velhasıl demokratik sol adına yine havanda su dövüleceği anlaşılmıştır.

“Aybar, herhalde bunlara bakıp bakıp öteden beri içini çekmektedir.

“Nitekim bakın işte, Çekoslovakya işgal edilirken, Aybar Rusya'dan “ceberrut ülke” diye bahsedince, Türk solu dışlayıverdi onu...

“Hangi Türk Solu diyeceksiniz.

“Bana ne?

“Neticeye bakın siz. Ta o günden beri aynı Türk soludur muhatabımız... Çekoslovakya işgalini tasvip eden sol hangisi ise o işte... İktidara talip olan o, gazetelerden boy gösteren o, güya demokrasi mücadelesi veren yine o...

“Değişen bir şey yok.

“1968 de Çekoslovakya işgalini alkışlayan zihniyet, 13 yıl sonra da Afganistan işgalini alkışlamıştır.” (6 Ocak 1986, Tercüman)

Gördünüz mü Bay U. Mumcu dostunuzu? Daha doğrusu dostlarınızı? Sizleri ve gerici düşüncelerinizi, kimler savunuyor? Kimlerle düşünce birliği içindeymişsiniz? Utandın mı birazcık olsun? Yağlı suratın kızardı mı? Keşke utansaydın ve kızarsaydı suratın...

Rauf Tamer denen sermaye paçavrası, sizi nasıl canla başla savunuyor gördün işte. Hem de kime karşı savunuyor sizleri?.. Ecevit'lere karşı. Yani sosyal demokratlara karşı. Sizi Ecevit'lerden bile daha yakın buluyor kendine. Haksız sayılmaz kendi açısından. Çünkü düşünce birliği içindesiniz. Bu gerçeklik apaçık ortada işte.

Sovyetlere sövmeyen, Çekoslovakya ve Afganistan'daki gerici hareketlere arka çıkmayan sosyal demokrasiye bile tahammülleri (hoşgörülerini) yok Rauf Tamer'lerin. Ama Sovyetler'e aşâğılık küfürlerle saldıranları; Çekoslovakya'daki ve Afganistan'daki karşıdevrimler için gözyaşı dökenleri, ağıtlar yakanları, keskin sosyalist de geçinseler, bağırklarına basıyor Tercüman yazarları. Böylesi sosyalizme biz karşı değiliz, tersine onların yanındayız diyorlar. Tercüman'cıların düşmanı bizmişiz. Tercüman'cılar sizi dost saymakta ne denli haklılarsa, bizi düşman saymakta da o denli haklıdırlar. Evet biz onların düşmanıyız. Çünkü onlar yerli-yabancı sermayenin hizmetkârlarıdır. Biz ise proletaryanın. Onlar uluslararası parababalarının çıkarlarını savunurlar, biz ise uluslararası proletarya hareketinin çıkarlarını savunuyoruz. Onlar gerici, karşıdevrimcidir, biz ise devrimciyiz.

Uluslararası sermaye, uluslararası devrimci hareketle (sosyalist hareketle) amansız bir savaş içindedir. Bu savaş taa 1848'lerde, İşçi Sınıfının kurtuluş bilimi olan Marksizm doğarken başlamıştır. Bugün de sürmektedir. Yeryüzünden sınıfsal sömürü yok oluncaya kadar; insanlık, insanın insanı vahşi hayvanlar gibi boğazladığı bu hayvanlık konağından kesince kurtulup, insancıl bir konağa ulaşıncaya dek sürecektir. Burjuvazi, can çekişen yaralı bir yırtıcı hayvanın, can havliyle yaptığı saldırılar gibi, son soluğunu verene dek, canavarca

saldırıp duracaktır devrimcilere. Dünyanın her yerindeki devrimcilere. Burjuvazi bugüne dek hiçbir yerde barıştan yana olmamıştır. (Tabii devrimci hareketlere karşı.) Bugünden sonra da barışçıl davranmayacaktır bizlere karşı. Her ülkede, son kurşununu atana dek direnecektir. Sömürü ve vurgun olanaklarından, lüksünden gönül rızasıyla vazgeçmeyecektir. Hatta devrimden çok sonra bile, Çekoslovakya'da, Macaristan'da, Afganistan ve Polonya'da görüldüğü gibi, fırsat bulduğu anda, kapitalizm denen sömürü sistemini geri getirmek için harekete geçecektir. Yani, devrimden çok sonra bile, son soluğunu vermedikçe karşıdevrim umudunu yitirmeyecektir. İşte bu yüzden proletarya diktatörlüğü gereklidir, zorunludur.

Uluslararası sermayenin sosyalizme karşı açtığı savaş nasıl bir bütünsel, uluslararası sosyalist hareketin emperyalist haydutlara karşı verdiği savaş da bir bütündür. Yani dünyamızda kapitalizmle sosyalizm ya da burjuvaziyle proletarya kıyasıya bir savaşa tutuşmuş bulunmaktadır. Şili'de, Arjantin'de, Nikaragua'da, Angola'da, Afganistan ve Polonya'da sürmekte olan olaylar bu savaşın değişik yerlerdeki, değişik biçimlerinden başka bir şey değildir. Bu katı gerçekliği unuttuğumuz an, yolumuzu-yönümüzü şaşırırız.

Bizlerin görevi bulunduğumuz ülkede veya toprakta, kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak ve sosyalizmi kurmaktır. Mücadelemizin amacı budur. Ama bu mücadeleyi verirken, bizim mücadelemizin-kavgamızın, uluslararası Sosyalist Hareketin bir parçası olduğunu da asla aklımızdan çıkarmamız gerekir. Ve her şeyden önce gelen de, Uluslararası Sosyalist Hareketin çıkarlarıdır. Çünkü nihai amaç yeryüzünden kapitalist sömürüyü silmektir. Tüm dünya insanların, aynı ana-babanın çocuklarıymışlar gibi, kardeşçe yaşayacağı, sömürünün, şiddetin, silahların ve sınırların bulunmadığı bir dünya kurmaktır. Bu nihai amacı gözden kaçıran, unutan ya da reddeden, Enternasyonalist olamaz. Enternasyonalizmi reddeden ise gerçek bir sosyalist olamaz. Olsa olsa bir burjuva ya da küçükburjuva Nasyonalisti (milliyetçisi) olabilir böyle bir kişi. O zaman da, bu kişi son tahlilde kendi burjuvazisine hizmetkârlıktan başka bir şey yapmayan zavallı bir şovenist olur. Tıpkı U. Mumcu ve benzerleri gibi...

Yukarıda yaptığımız aktarmada Rauf Tamer paçavrası, Sovyetler'e sövmeyen solcuların “dışarıdan talimat alarak” hareket ettiklerini ileri sürmektedir. Bildiğimiz gibi, onların bu iddiası, yeni değildir. Onlar oldum olası, solcuların dışarıdan (kastettikleri Moskova'dır) emir ve para aldıklarını iddia eder. Onların bu suçlaması; sokak fahişesinin, mahalle kadınlarının namusundan şüphe ile söz edişine benzer. Buna Psikiyatrîde “**Projeksiyon**” (yansıtma) denir. Bir savunma mekanizmasıdır bu. Sokak fahişeleri gibi Rauf Tamer'ler, Ergun Göze'ler ve Kabaklı'lar da böyle davranmaya bir anlamda mecburdurlar. Çünkü, söyledikleri işi yapan, dışarıdan (uluslararası sermayeden) emir ve para alan kendileridir. Bu gerçek apaçık ortadadır. Hiçbiri bunu inkar edemez. NATO'ya, IMF'ye, OECD'ye, Dünya Bankası'na bağlı olan kendileridir. Aynı zamanda ABD, İngiltere, Almanya ve Fransa gibi emperyalist devletlere bağlı olan, onlardan para ve emir alan yine kendileridir. Hem de açık bir biçimde. Türkiye'nin, ekonomisini, siyasetini, eğitimini, kültürünü, felsefesini yöneten hep bu emperyalist örgüt ve devletlerdir.

Peki, bugüne dek bir devrimcinin sosyalist bir ülkeden para ya da emir aldığı kanıtlanabilmiş midir? Hayır.

Gerçek devrimcilerin paraya da “talimata da” gereksinimi yoktur.

Para gücüyle devrim olmaz. O nedenden devrimcilerin paraya gereksinimleri yoktur. Devrim, bilinç gücüyle, inanç gücüyle ve örgüt gücüyle olur. Bunlar da para ile elde edilemez. Bunlar ancak çalışmakla, mücadele etmekle elde edilebilir.

Bir ülkenin özelliklerini, sınıf ilişki ve çelişkilerini, problemlerini en iyi o ülkede yaşayanlar bilir. Bilebilir. O nedenle, bir ülkedeki devrimci hareketin çözmesi gereken problemleri en doğru biçimde, o ülkenin devrimcileri çözebilir. Bu yüzden devrimcilerin “dışarıdan talimat al”maya ihtiyacı yoktur.

Bizim eylemlerimize kılavuzluk eden, Marksizm-Leninizmdir. Marksizm-Leninizm ise evrensel bir teoridir. Yani uluslararası Proletaryanın kurtuluş bilimidir.

BİRİNCİ MİLLİ KURTULUŞ

ve

U. MUMCU'NUN

SOVYETLER'E NAMUSSUZCA İFTİRASI

U. Mumcu, Sovyetler Birliği'ne karşı öyle kudurgan bir kin ve öfke ile doludur ki, en olmayacak konularda bile, Sovyetler'e çamur atmaktan kendini alamaz. Birkaç ay önce bir yazısında şöyle adice yalanlar sıralamaktaydı:

“Atatürk'ün “Tam Bağımsızlık” ilkesi iki yönlüdür. Bağımsızlığın bir yönü, “kapitalist emperyalizme” karşıdır. İkinci yönü de Ankara'daki Sovyet Elçiliği ile içli dışlı olan “Tokat mebusu Nazım Bey olayı” ile ortaya çıkan “Sovyetler'e karşı bağımsızlık”tır.” (Cumhuriyet)

Yukarıdaki satırlarda ortaya konan düşünceler, U. Mumcu'nun kendisine ait değildir. U. Mumcu, o düşünceleri, kendisininmiş gibi öne sürmekle, yalnızca o gerici düşünceleri benimsemiş ve savunmuş olmuyor, aynı zamanda düşünce hırsızlığı da yapmış oluyor. Çünkü başka bir burjuva yazarı tarafından on yıllarca önce ortaya atılmış fikirleri, sanki kendisininmiş gibi gösteriyor. Belgeleyelim:

Yukarıdaki düşünceler, sağcı bir yazar olduğu, bir burjuva yazarı olduğu tartışma götürmeyen **Fatih Rıfki Atay'a** aittir. Bu yazar, **Çankaya** adlı eserinde bu konuda aynen şunları yazar:

“30 Eylül'de Sarıkamış'ı aldık. Ruslar ve Gürcüler anlaşmalı olduklarından ordu Kars'a yürümeği sakıncalı gördü. Fakat Mustafa Kemal ancak Kars ile bir çözüm yoluna gidilebileceği kanısında olduğundan vekiller heyeti 11 Ekim'de harekete devam etmek kararını verdi. Kars'ı aldık. Gümrü Anlaşmasını yaptık. Ermenistan'ın Bolşevikliği de sağlanmış olduğu için Lenin Mustafa Kemal'e dostça ve tutarca bir

telgraf çekti. Menşevik Gürcistan elindeki Ardahan, Artvin, Ahıska ve Batum'u almıştı. Sovyetler'le anlaşma sonunda Batum ve Ahıska Gürcü'lere bırakılmıştır.

“Bu zaferle Ankara'nın itibarı kadar Rus sevgisi de artmıştı. Bir hayli Milletvekili rejimin hâlâ Komünistlikle ayarlanmamasından şikayetçi idiler. “Ne bekliyoruz? Niçin Komünizmle halka yeni bir ruh aşılamıyoruz? Hangi mal, hangi servet kaldı ki korkalım?” diyorlardı.

“Belediye bahçesinde masa masa açıkça propaganda yapılmakta idi. Kalpak üstünde kırmızı renk ve boyunlarda kırmızı kravat moda olmuştu.

“–Sende mi Komünistsin?

“–Rusya'dan başka nerde umut var? Sevres Antlaşmasını okudum. Bizi çorak steplere atmışlar. Burada bile serbest değiliz. Yokluğumuz fermanı çıkmıştır. 20.000.000 Yunanistan kurulma yolunda. Bu halde iken başımdaki çuhanın rengini neden sorarsın?

“Meclis içinde ve dışında Tokat Milletvekili Nazım, Bursa Milletvekili Şeyh Servet ve Afyon Milletvekili Şükrü alabildiklerine çalışmakta idiler. Meclisteki teşkilatlanma Sovyet elçisinin eseri idi. Büyük Elçi Medivani Ankara'ya kadınlı erkekli iki yüz kişi ve telsiz cihazları ile gelmişti. Daha önce Kars'ta bir iki gün yerine bir ay kalıp propagandaya koyulmuştu. Ankara'da Kurşunlu Cami yanında biri geniş birkaç ev tutmuştu. At sırtında kırlarda gezintiye çıkar, şehrin içinden kalabalıkla ve gürültü ile geçirdi. Direktifçi bir hali vardı. El altından Meclisteki partizanlarını çoğaltmış, kırmızı çuhalı kalpak sayısı artmıştı. Yeşil Ordu ve Ethem'i iyice avucu içine aldığı anlaşılmakta, Arif Oruç'un “Yeni Dünya”sı Ankara'da satılmakta idi. Meclistekiler artık işi açığa vurmuşlardı. Bir gün Tokat Milletvekili Nazım Hacıbayram yakınlarında yeni açtıkları klübe bir çok kimseleri çağırdı. Kapıda karşılayıcı Şeyh Servet'ti. “Mecliste bir grup yapalım. Memleketin buna ihtiyacı var. Komünistlik İslâm esaslarına uygundur. Ebubekir komünisttir. Müslüman olduktan sonra bütün varını yoksullarını dağıttı idi” diyordu.

“Anadolu'da teşkilatlarını yapmak için Rusya'dan dört yüz bin altın almak için Mustafa Suphi ile haberleştiler. Moskova ise bu işleri Radek'in kontrolü altında ancak Mustafa Suphi'ye emanet edebilecekti. Mustafa Suphi arkadaşlarıyla Trabzon'a geldi. İç duruma o kadar güveniyordu ki Ankara'ya:

“–Üçüncü Enternasyonalin Türkiye ile işbirliği yapması için çalışacağız. Fakat bu sırada sosyal devrim esaslarını hazırlamak üzere propaganda yapacağız. Eğer menfi davranırsanız yardımdan mahrum olursunuz, diyordu.

“Çerkez Ethem onlarla idi: “Yurdun Kafkاستır, uludur oymağın” diye başlayan bir marşı bile vardı.

“İş çığırından çıkmak üzereydi. Mustafa Suphi ve 17 arkadaşı Yahya Kaptan'la adamları tarafından bir takaya bindirilerek denize atılmışlardır. Meclis komünistleri vatana hıyanet suçu ile İstiklal Mahkemesine verilmişlerdir. Mecliste partizanları üçte bire çıkmışken dokunulmazlığının kaldırılması görüşmesinde yapa yalnız kalmışlardı.” (Fatih Rıfki Atay, Çankaya, s: 259-261)

Gördüğümüz gibi U. Mumcu, yukarıdaki satırlarını Çankaya adlı kitaptan aşmıştır.

Falih Rıfki, bütün gericiliğine, burjuva uşağı oluşuna ve sosyalizm düşmanı olmasına rağmen, U. Mumcu'dan azıcık daha dürüsttür. Çünkü yukarıda, "Bu zaferle Ankara'nın itibarı kadar Rus sevgisi de artmıştı" diyor. Yani Doğu Anadolu'nun, Sovyetler'in bize yaptıkları yardımlar sayesinde kurtarıldığını; bu nedenle de Sovyetler'e karşı hayranlığın arttığını söyler. Hem de açıkça. Demek, hem halkta hem de mecliste Sovyetler'e karşı oluşan dostça duygular, onların Kurtuluş Savaşımıza yaptıkları çok yönlü önemli yardımlardan dolayı imiş.

Sonra o zamanlar Sovyetler de, biz de aynı düşmana karşı, Batılı emperyalistlere karşı savaşıyorduk. Batılı emperyalistler bizi yutmak isterken, aynı zamanda Sovyetler'i de ortadan kaldırmak istiyordu. Aynı düşmana karşı savaşanlar, elbette dost olacaklardır.

Falih Rıfki hiç değilse konunun bu yönüne de değinir. U. Mumcu döneği ise değinmez. O yalnızca, Sovyetler'in, Türkiye Devleti üzerine "siyasal ipotek" koymaya çalıştıkları şeklindeki pis yalanı geveler durur. Böylece de gericiliği ve sağcılığı tartışma götürmeyen bir yazarın (Falih Rıfki'nin) bile gerisine düşer.

Falih Rıfki, yukarıda **Mustafa Suphi** ya da "**15'ler olayı**" diye bilinen olaya da değiniyor. Mustafa Suphi ve arkadaşlarının, Yahya Kaptan adındaki bir kiralık katil (tabii bu kiralık katilin adamları da var) tarafından alçakça hançerlenerek Karadeniz'e atılışlarını anlatıyor. Falih Rıfki, olayı benimseyerek anlatıyor. Yani sahip çıkıyor olaya. Çünkü o ve onun gibi burjuva hizmetkârları için komünistler böyle canavarca katledilmelidir. Devrimcilere hayat hakkı tanınmamalıdır. Zaten 1920'lerden beri hep aynı yöntem uygulanmamış mıdır devrimcilere karşı... Yalnızca 27 Mayıs bir parçacık demokrasi getirmiş, ama o kadarı bile burjuvazinin afakanlarını kaldırmaya yetmiştir. Ve burjuvazi binbir düzenbazlıkla tezgâhladığı iki faşist darbeyle (12 Mart ve 12 Eylül) o demokrasinin kökünü kazımadan rahata kavuşmamıştır. Tabii bu arada beş bin küsur masum insanın da canına kıymıştır.

U. Mumcu, Mustafa Suphi olayına hiç değinmez. Çünkü Mustafa Suphi ve arkadaşlarının, Karadeniz'de canavarca katledilmelerine karşı, Türkiye Solunun duyduğu haklı nefretin ve kinin büyüklüğünü bilir. Yaptığı mide bulandırıcı iftiralarına, bilinçsiz insanları inandırabilmek için yalnızca "Tokat mebusu Nazım Bey olayı"ndan dem vurur. Bu onun bir siyasi ahlâk yoksunu olduğunu gösterir. Her dönek gibi o da siyasi ahlâktan yoksundur.

Falih Rıfki, Mustafa Suphi'nin, "devrim esaslarını hazırlamak üzere propaganda yapacağız. Eğer menfi davranırsanız yardımdan mahrum olursunuz" dediğini iddia ediyor. Bu bayağı bir yalandır. U. Mumcu aynı yalanı şöyle diyerek tekrarlar:

"Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı sırasında silah ve para yardımı gördüğü Sovyetler'e karşı da bağımsızlığı temel amaç yapmış, Sovyetler'in bu yolla devlet üzerine "siyasal ipotek" koymasını da kesin bir tavır ile engellemiştir." (Cumhuriyet)

Yukarıdaki satırlar söylediğimiz gibi yalan ve demagojiden ibarettir. Sovyetler hiçbir zaman Türkiye üzerine "siyasal ipotek koym"ak istememiştir. Kurtuluş Savaşı'nda yaptıkları yardımı da hiçbir koşula bağlamamışlardır. Bu yardımın gerekçesini Lenin Usta şöyle koyar (1921'de, Türkiye'ye Büyükelçi olarak atanan Aralof, hareketinden önce Lenin'in kendisine şunları söylediğini yazar.):

"TÜRKİYE'YE GİTMEDEN ÖNCE LENİN'LE GÖRÜŞME

“Bir gece, Çiçerin beni Dışişleri Komiserliğine çağırdı. Onu çalışır bir halde buldum. Masanın üzerinde bir yığın kağıt ve kitap vardı; Çiçerin bana:

“-Vladmir İlyiç Lenin sizi görmek ve Türkiye işleri üzerine sizinle konuşmak istiyor dedi. Artık siz işleri, yazışmaları, antlaşmaları, Türkiye tarihini öğrenmiş bulunuyorsunuz. 13 Ekim'de Türkiye'nin Güney Kafkasya Cumhuriyetleriyle imzalamış olduğu antlaşmayı, mutlaka dikkatle okuyunuz. Bu antlaşmayı Sergey Konstantinoviç Pastuhov'da bulabilirsiniz. Yarın Vladmir İlyiç'e gideceğiz. Hazır olunuz.

“Vladmir İlyiç'le bu yeni buluşmayı heyecanla bekliyordum. Nihayet bu saat gelip çattı.

“Lenin'in çalışma odasında hiçbir şey değişmemişti. Hatta, iç savaş yıllarında cephedeki durumu Vladmir İlyiç'e anlattığım harita bile aynı idi. Yazı masasının üstü tam bir düzen içindeydi. Kitaplar, gerektiği an alınabilecek bir yerde ve durumda idi. Büyük çiçek buketi yine aynı yerde idi.

“Vladmir İlyiç yerinden kalktı, masanın arkasından çıktı, Çiçerin'le dostça selamlaştı, hal, hatır sordu. Sorgu dolu gözlerle bana baktı, elimi sıktı, cesaretlendirici sıcak bir bakışla ve sempati okunan bir gülümseyişle:

“-Demek böyle, azizim, dedi, savaşı bitirdiniz. Diplomat oldunuz, alâ!.. Kılıcı sapan haline getirdiniz! İyi ve gerekli bir iş. Lütfen oturunuz. 17'inci orduyu hatırlıyorum, hatırlıyorum. Ordunuz fena dövüşmedi. Şimdi size büyük bir iş veriliyor. Türkiye'de yararlı çalışacağınızı umuyorum. Türkler, milli kurtuluşları için savaşıyorlar. Bunun için Merkez Komitesi, askerlik işlerini bilen birisi olarak, sizi oraya gönderiyor. Emperyalistler Türkiye'yi soyup soğana çevirdiler, hâlâ da soyuyorlar. Köylüler ve işçiler buna katlanamadılar ve baş kaldırdılar. Sabır bardağı taşı, gerek Doğu Halkları gerek biz emperyalist kuvvetlere karşı savaşıyoruz. Sovyetler Birliği emperyalistlerle olan işini bitirdi. Onları bozguna uğrattı ve memleketten kovdu. Onların dişlerini söktük. Keskin tırnaklarını vücudumuza geçirmelerine izin vermedik.

“Lenin Türkiye'de olup bitenleri çok iyi biliyordu:

“-Mustafa Kemal Paşa, tabî ki sosyalist değildir, diyordu Lenin. Ama görülüyor ki, iyi bir teşkilatçı... Kabiliyetli bir lider, millî burjuva ihtilalini idare ediyor. İlerici, akıllı bir devlet adamı. Bizim sosyalist inkılâbımızın önemini anlamış olup, Sovyet Rusya'ya karşı olumlu davranıyor. O, istilacılara karşı bir kurtuluş savaşı yapıyor. Emperyalistlerin gururunu kıracağına, padişahı da yarıdakçlarıyla birlikte silip süpüreceğine inanıyorum. Halkın ona inandığını söylüyorlar. Ona, yani Türk Halkına yardım etmemiz gerekiyor. İşte, sizin işiniz budur. Türk Hükümetine, Türk Halkına saygı gösteriniz. Büyüklük taslamayınız. Onların işlerine karışmayınız.. İngiltere onların üzerine Yunanistan'ı saldırttı. İngiltere ile Amerika bizim üzerimize de sürü ile memleket saldırttı... Sizi ciddi işler bekliyor. Yoldaş Frunze bu günlerde Ukrayna Cumhuriyeti adına Ankara'ya gidecektir. Herhalde onunla Türkiye'de karşılaşacaksınız.

“-Kendimiz fakir olduğumuz halde Türkiye'ye maddi yardımda bulunabiliriz. Bunu yapmamız gereklidir. Moral yardımı, yakınlık, dostluk, üç kat değeri olan bir yardımdır. Böylece, Türk Halkı yalnız olmadığını hissetmiş olacaktır. İngiliz işçileri ve öteki

ülkelerin işçileri bize yakınlık gösterdikleri, grev yaptıkları, bizimle savaşan Polonya'ya gönderilmekte olan silahları gemilere yüklemelikleri zaman, bu bizim için büyük bir yardımdı. Bu bize mücadelemizde büyük bir güç katmıştır. Bundan işçilerimiz moralce büyük bir güç kazanmışlardır.

“Lenin, sözlerine devam ederek:

“–Çarlık Rusyası, yüz yıl boyunca Türkiye ile savaşmıştır. Bu tabii, Rusya'nın, Türkiye'nin amansız düşmanı olduğuna dair yapılan propagandalarla, halkın hafızasında derin izler bırakmıştır. Bütün bunlar, Türk köylüsünde, küçük ve orta mal sahiplerinde, tüccarlarda, aydınlarda ve idareci çevrelerde Ruslara karşı dostça olmayan duygular ve güvensizlik uyandırmıştır. Bilirsiniz ki, güvensizlik ağır geçer. Bunun için de sabırlı, dikkatli, sakıncalı bir çalışma gerekmektedir. Bu bizim ödevimizdir. Siz de bir elçi olarak, Sovyetler Birliği'nin, Türkiye'nin işlerine karışmamak politikasının, halklarımız arasında samimi bir dostluğun savunucusu olmak zorundasınız. Türkiye, bir köylü, bir küçükburjuva ülkesidir. İşçisi çok azdır. Bunu dikkate almak gerekmektedir. Bir kez daha tekrar ediyorum, dikkatli ve sabırlı olunuz!. Hükümet temsilcileriyle, halkla konuşmalarınızda her zaman nazik ve güleryüzlü olunuz!.. Allah sizi büyüklük taslamaktan, kendini beğenmişlikten korusun!..

“Lenin, bu sözleri söyleyince gülümsedi ve Allah'ın bu işle hiçbir ilgisi olmadığını ekledi ve sözlerine şöyle devam etti:

“–En önemlisi halka saygı göstermektir. Emperyalistlerin yağmacı, istilacı politikalarına karşılık bizim, hiç bir çıkara dayanmayan dostluk ve memleketin iç yaşamına karışmama durumunuzu açıklayınız! İşte sizin ödeviniz!.. Ne gibi yardımlarda bulunacağımızı da bildirelim; en kuvvetli bir ihtimalle silah yardımında bulunacağız. Gerekirse başka şeyler de veririz.

“- Dil öğreniniz. Basit insanlarla, toplum adamlarıyla sık sık görüşünüz! Çarlık rejiminin elçileri gibi kendinizi, tahta perdelerle, kale duvarları ile emekçi halktan ayırmayınız! Çarlık elçileri, büyük vezirleri memurları satın alıyorlardı. Bu, bizim işimiz değildir. Biz halkla dostluk kurmalıyız.

“Lenin bir aralık:

“–Ailenizle mi, gidiyorsunuz? diye sordu. Bu çok iyi. Çocuklarınıza Türkçe öğretiniz, sizin de öğrenmeniz gerek... Bu çok önemlidir.

“Lenin veda sırasında elimi sıktı, bana iyi yolculuklar diledi.

“Bu, Lenin'le son karşılaşmamdı. Bir daha onu görmek kısmet olmadı.” (S. İ. Aralov, Bir Sovyet Diplomatının Türkiye Hatıraları, s. 37-40)

İşte Lenin'in ülkesinin, Türkiye'ye karşı tavrı budur.

Falih Rıfkı'ların, U. Mumcu'ların, sözleri ise gerici, bayağı yalanlardan başka bir şey değildir. Onlar sermayeye uşaklığa soyundukları için bu tür yalanları görevleri gereği her zaman ileri süreceklerdir.

Mustafa Kemal de bu meseleyi doğru koyar. O da Sovyetler'in tavrının yukarıda Aralov'un naklettiği şekilde olduğunu kabul eder. Şöyle der:

“Görüşebilmek için komünist olunuz veya olmaya mecbursunuz diye kimse bize bir şey söylemediği gibi, sizinle dost olabilmek için komünist olmaya karar verdik dememiştir. Böyle bir esas mevcut değildir.” (3 Ocak 1921, SD, 1, s. 138, Aktaran Fethi Naci, Atatürk'ün Temel Görüşleri, s. 48-49)

Mustafa Kemal, yine aynı konuda 1 Mart 1922'de şunları söyler:

“Tam ve hakiki bağımsızlığımızı açık ve samimi en önce teslim ederek bize barış elini uzatan Rus Şûralar Cumhuriyeti ile kardeşçe bağlarımızın sağlamaştırılması, dış siyasetimizin esasıdır.” (Aktaran: Fethi Naci, a. g. y., s. 46)

Apaçık görüldüğü gibi Sovyetler, Türkiye'nin bağımsızlığına saldırmamışlardır; tersine, “Tam ve hakiki bağımsızlığımızı açık ve samimi en önce teslim ederek bize barış elini uzat”mışlardır. Bu gerçeği Mustafa Kemal söylüyor.

Öyleyse, “Atatürk'ün tam bağımsızlık ilkesi”, U. Mumcu döneminin ileri sürdüğü gibi “İki yönlü” değildir. Tek yönlüdür. Çünkü bağımsızlığımıza saldıran düşmanlar, Amerika da içinde olmak üzere Batılı emperyalist devletlerdir. Bu gerçeği yine Mustafa Kemal, şöyle dile getirir:

“Fakat varlığımıza sataşan (tasallüteden) bütün Batı dünyası, Amerika'da içinde olduğu halde, tabiatıyla büyük bir kuvvet teşkil ediyor.” (Aktaran: Fethi Naci, a. g. y., s. 19)

Gerçekliğin böyle olduğunu, yani Sovyetler'in, Türkiye'ye, Kurtuluş Savaşında Mustafa Kemal'in deyişiyle “açık ve samimi” davrandığını Falih Rıfkı da bilmektedir aslında. Nitekim aynı kitabının daha sonraki sayfalarında şunları itiraf eder:

“... Lenin Rusya'sı da Ankara'ya sokulmaktadır. Başlıca ihtilalcilerden General Frunze bu yıl Ankara'ya geldi. Bu gelişin eski deyişiyle, bir “istikşaf” olduğuna şüphe yoktu. Meclisteki nutuklarının birkaçında ve bazı bildirimlerinde “kapitalizm ve emperyalizm”e karşı savaştığını söyleyen Mustafa Kemal, Moskova için de bilmece idi. (Oysa, hiç de bilmece olmadığını, yukarıda okuduğumuz Aralov'un satırları apaçık bir biçimde ortaya koymaktadır. B.n.)

“Bu ziyaretin hikayelerini sonradan dinlemiştim. Mustafa Kemal General Frunze'yi, kendisine ve davasına ısındırmak için pek sıcak davranmıştır. Geç vakitlere kadar birlikte yemişler, içmişler ve kucaklaşmışlardır. General Frunze Türkiye'den döndüğü vakit Tiflis Gazetecilerine demişti ki:

“- Ankara bizi düşmanca değil, fakat ihtiyatlı kabul etti. Ben her şeyi gördüm. Türkiye tarafından bize bir saldırgan tehlikesi yok. Daha ileri giderek derim ki hiçbir Türk hükümeti Türk milletini böyle bir saldırıya sürükleyemez. Ankara'da müstebit bir hükümet yoktur. Demokrasiye doğru gitmek istidadında bir hükümet var.”

“Sonra Ankara'daki dostlarına hitap ederek diyor ki: “Ankara'yı da kaybetmeniz, istediğiniz kadar çekiliniz, arkanızı Rusya'ya dayayınız ve harbe devam ediniz.”

“Mustafa Kemal'de iç şüpheleri gidermek için şöyle demişti: “Bizde komünizm olamaz. Son zamanlarda kurulan partiler bunu anlayarak dağılmışlardır.”

“Ankara'da komünist yoktur. Fakat tek dostluk gösteren, yardım eden, Doğu illeri meselesini halleden Lenin Rusya'sının herkes dostu idi.” (Çankaya, s. 301-302)

Falih Rıfki'nın da kabul ve itiraf ettiği gibi, Sovyetler 1920'ler Türkiye'sinin tek dostu idi. “Ankara'yı bile kaybetmeniz,” korkmayın, “arkanızı Rusya'ya dayayınız ve harbe devam ediniz” diyordu Sovyetler, Türkiye'ye. Bundan daha açık ve bundan daha samimi dostluk başka nasıl olabilir?

Peki o zaman Mustafa Suphi (15'ler) Olayı'yla, Falih Rıfki'yla, U. Mumcu'nun sözünü ettiği “Tokat Mebusu Nazım Bey” ve arkadaşları olayını nasıl açıklamalıyız? O zamanki Türk Hükümeti neden böyle davranmıştır? Mustafa Suphi'leri neden canavarca bir yöntemle katlettiyip Karadeniz'e atmıştır? Mecliste, “Bolşeviklik” yani sosyalizm iyidir, demekten başka bir eylemleri olmayan Milletvekillerini neden “Vatana hıyanet” suçuyla İstiklal Mahkemesine sevk etmiştir? Şundan:

Bu soruların cevabı, aslında, Falih Rıfki'dan son yaptığımız aktarmada üstü örtülü bir biçimde de olsa görülebilmektedir. O aktarmada da söylendiği gibi, Sovyetler, Türkiye'ye karşı hep açık, net ve samimi davranmıştır. Ama Türkiye (tabii Mustafa Kemal'de dahil), Sovyetler'e karşı aynı derecede açık ve dürüst davranmamıştır. Falih Rıfki: “Mustafa Kemal General Frunze'yi kendisine ve davasına ısıdırmak için pek sıcak davranmıştır. Geç vakitlere kadar birlikte yemişler, içmişler ve kucaklaşmışlardır” diyor yukarıda. Burada, Mustafa Kemal'in, General Frunze'yi “kafaya almaya” (kandırarak kendinden yana çekmeye) çalıştığı görülmekte, en azından sezilmektedir.

Sonra, Mustafa Kemal, General Frunze'ye “iç şüpheleri gidermek için”: “bizde komünizm olmaz”, diyor. Falih Rıfki da, 40 sayfa önce (aynı kitabın 260'ıncı sayfasında) yazdıklarını unutarak, Mustafa Kemal'in bu sözünü, “Ankara'da komünist yoktu.” diyerek doğrulamaya çabalamaktadır.

Oysa aynı Falih Rıfki, aynı kitabının 260'ıncı sayfasında, meclisteki milletvekillerinin bile üçte birinin komünist olduğunu yazmaktaydı. Milletvekilleri, komünizmin ve Sovyetler'in hayranı idi de, halk değil miydi? Halkımızda hayrandı o zamanlar Sovyetler'e ve komünizme. Daha Mustafa Kemal Samsun'a çıkmadan, Anadolu'nun birçok yerinde “**Şûralar**” (yani Sovyetler) kurulmuştu. Bu “Şûralar” vasıtasıyla halkımız kendi kendini yönetmeye başlamıştı. Ve bu “Şûralar”ın ordu ile organik bağları bulunmakta idi. “Şûralar” ülkemizi işgal eden emperyalistlere karşı savaş hazırlığına çoktan girmiş bulunuyorlardı.

Yani hem Anadolu Halkı, hem de meclisteki mebusların üçte biri, Lenin'in ülkesinin ve Bolşevikliğin hayranı idi.

Mustafa Kemal'i durup dururken, General Frunze karşısında, “Bizde komünizm olmaz. Son zamanlarda kurulan partiler bunu anlayarak dağılmışlardır.” demeye iten neden bu idi. Mustafa Kemal bu sözleriyle güya General Frunze'yi kandırmaya çalışıyordu.

Mustafa Kemal'in önderliğindeki hareket, Lenin Usta'nın da pek açık bir biçimde koyduğu gibi, bir “**Milli Burjuva İhtilali**” idi. Ve her burjuva ihtilali gibi de ikiyüzlü idi. Biliyoruz her burjuva devrimi, halka karşı ikiyüzlü davranır. Gerçek amacını halka söylemez, söyleyemez.

Çünkü kendisi de sömürücü bir sınıftır. Kendisi de iktidara gelir gelmez halkı baskı altına alacak, ezecek ve sömürecektir. Bilim diliyle söylersek halkı, “ücretli köleler” durumuna getirecektir. O yüzden devrim sırasında burjuvazi, halk karşısında hep kaypak konuşur. Eşitlik derken, kastettiği sadece burjuvalar arasındaki eşitliktir. Özgürlük derken kastettiği, kendi özgürlüğüdür. Adalet derken, kastettiği sınıfsal sömürüyü meşru sayan adalettir. Yani burjuva adaletidir. (Malum, her sınıfın adalet anlayışı farklıdır. Örneğin, köleci toplumda yüz binlerce insanın köle oluşu, efendilerin adaleti ile çelişmez. Tersine onların adaletinin gereğidir, bazı insanların köle oluşu. Ne bazısı, toplumun büyük çoğunluğunun köle oluşu.)

İşte bu nedenden her burjuva devrimi gibi, 1923 Türk Devrimi de hem halkımıza, hem de Sovyetler Birliği'ne karşı açık ve samimi olmamıştır. Çünkü daha doğarken sonunu görmüşçe korkmuştur sosyalizmden. O yüzden de, Mustafa Suphi'leri, kiralık katil Yahya Kaptan ve adamlarına canavarca katlettirmiştir. Meclisteki mebusların dokunulmazlıklarını kaldırarak İstiklal Mahkemelerinde yargılatmıştır. İstiklal Mahkemeleri bildiğimiz gibi, bugünkü Sıkıyönetim Mahkemeleri ve DGM'nin görevini yapıyordu o zamanlar. O mahkemeler daha sonraları da çalışmalarını sürdürmüşler ve TKP üyelerini yargılamışlardır.

Lenin Usta, Türk Devriminin bu karakterini yukarıda da açıkça gördüğümüz gibi çok iyi bilmektedir. Buna rağmen her türlü yardımın yapılmasını da emretmektedir. Çünkü 1923 Devrimi, hem feodaliteye hem de emperyalist işgalcilere karşı verilen bir Kurtuluş Savaşı idi. Yani ileri bir hareketti ve antiemperyalist bir hareketti. Bu açılardan da desteklenmesi gerekirdi. (Antifeodal ve antiemperyalist karakter taşıdığı için desteklenmesi gerekirdi Türk Devriminin) Marksist-Leninist prensipler, bu tür hareketlerin desteklenmesini gerekli kılıyordu.

Sovyetler işte bu nedenlerden her türlü yardımı yaparak desteklemişlerdir 1923 Türk Devrimini.

Sanıyoruz, U. Mumcu'nun, Sovyetler Birliği'ne karalar çalmaya çalışan adi bir yalancıdan başka bir şey olmadığı artık anlaşmıştır. O nedenle de bu konuyu daha fazla uzatmıyoruz.

U. MUMCU'NUN

LENİN USTA'YA, DÜZENBAZCA SALDIRIŞI

U. Mumcu, 18 Ekim 1984 tarihli yazısında yine şu zırvaları öne sürer:

“Leninizm, Marksizmin Sovyet yorumu ve uygulamasıdır; Titoizm ise Marksizme Yugoslav damgası vuran bir başka yorum ve uygulamadır. Avrupa komünizmi ise bunlardan büsbütün ayrı bir ideolojik yoldur.” (Cumhuriyet)

U. Mumcu manyağı, yukarıda kendi hasta kafasının ürünü olan bir Leninizm tanımı yapmaktadır. “Leninizm, Marksizmin Sovyet yorumu ve uygulamasıdır” diyerek Leninizmin evrenselliğini görmezlikten, bilmezlikten gelmektedir. Leninizm, emperyalizm çağının Marksizmidir. Yani kapitalizmin ölüm, sosyalizmin ise doğum çağının Marksizmidir. Leninizm, Proletarya Devrimleri Çağının Marksizmidir. Bu gerçekliği, U. Mumcu gibi

dönekler, faşizmin çanak yalayıcıları, kabul etmek istemezler. Ama gerçek devrimciler, proletaryanın kurtuluş davası uğruna baş koyan devrimciler adları gibi bilirler bu gerçekliği.

U. Mumcu, yukarıdaki satırlarında bir de **“Titoizm”** diye bir kavram gevelemektedir. Bu onun ve onun gibilerin uydurmasıdır. “Titoizm” diye bir teori yoktur yeryüzünde.

“Avrupa Komünizmi” ise Marksizm değildir. Yaşayan, canlı Marksizm değildir. Yani gerçek Marksizm değildir. Marksizmin sahtesidir. U. Mumcu ve onun gibiler nasıl solcunun sahtesi ise, “Avrupa komünizmi” de Marksizmin sahtesidir. Kitleleri kandırarak burjuvazinin peşine takmak için yaratılan bir safsatadır, “Avrupa komünizmi” denen sözde teori.

Bu ihanet sosyalizminin önde gelen savunucularından **İtalyan Komünist Partisi** (PCI)’nin, **“İktisadi kanadının sorumlusu”** Alfredo Reichlin şöyle diyor, 1985 yaz sonunda yaptıkları **“Unita” Festivali’**nde:

“Kapital ve emek arasındaki karşıtlaşma artık dünyanın merkezini oluşturmazken, acaba hâlâ önemli rol oynayabileceğimizi düşünmek mümkün mü?” (Aktaran: Nilgün Cerrahoğlu, Unita Festivali, 29 Eylül 1985, Cumhuriyet)

Gördüğümüz gibi yukarıdaki satırlarda, emekle sermaye arasında bulunan sınıfsal çelişki, kapitalist üretim yordamının onulmaz çelişkisi, kapitalist sistemi er geç parçalayıp dağıtacak olan çelişki, apaçık bir biçimde inkar ediliyor. Ondan sonra da (tabii son derece haklı olarak) şu soru soruluyor: **“Acaba hâlâ önemli bir rol oynayabileceğimizi düşünmek mümkün mü?”**. Elbette mümkün değil Bay “sorumlu”. Siz ki Marksizmin alfabetini inkar etmişsiniz. Bundan sonra ne “rol” oynayacaksınız?

PCI’nın “ekonomik kanadının sorumlusu” daha sonra şöyle sürdürmüş sözlerini:

“Yoldaşlar, dünya değişiyor ve şimdi artık merkezde “teşebbüs” (enterprise) var.” (a. g. y.)

Bu zıvaları sözde bir komünist partisinin (tabii yüzüne tükürülür böyle bir partinin ancak), “iktisadi kanadının sorumlusu” söylüyor. Bu sözleri, Türkiye’de de söyleyenler var. Ama bunlar, “solcuyuz”, hele “komünistiz” gibi iddialarda hiç bulunmayan kişiler. Tersine sağcılıklarıyla övünen kişiler bunlar. Vehbi Koç’lar, Sakıp Sabancı’lar, T. Özal’lar ve onların “holding profesörleri” dediğimiz hizmetkârlarıyla, Tercüman Gazetesinin yazarlarıdır bu tür iddiaları Türkiye’de öne süren kişiler.

Böylesine antimarksist tezleri, daha doğrusu burjuva ekonomistlerinin ortaya attığı tezleri savunan kişiler, İtalya gibi emperyalist bir metropolde kendisini “komünist” diye yutturabilir belki. Ama Türkiye gibi Uluslararası emperyalizmin ateş çemberi içine düşmüş bir geri ülkede, işsizlik ve pahalılığın insanları, Ortaçağın salgın hastalıkları gibi kırıp geçirdiği bir ülkede, böyle tezler ortaya atan bir kişinin ya da bu tür tezleri savunan bir partinin kimin hizmetinde olduğunu en cahil insanlar bile kavramakta gecikmez. O nedenle bu tür burjuva tezlerini savunan partiler Türkiye gibi, devrime gebe ülkelerde hayat bulamazlar. Ancak, emperyalist anayurtların; sömürgelerden aşırılıp getirilen aşırı kârlarla doyurulmuş rahat insanları arasında tutunabilir bu tür partiler. Çünkü o ülkelerde (emperyalist ülkelerde) sömürge çapulu ile doyurularak satın alınmış, aristokrat bir işçi zümresi yaratılmıştır. Bu zümre proletaryadan çok burjuvaziye yakındır. Bu zümre tarafından İşçi Sınıfının başı bağlanır. Burjuvazinin İşçi Sınıfı içinde ajanlığını yapan bu zümre tarafından İşçi Sınıfı uyu-

tulur. Bu zümrenin görevi burjuva düşüncelerini İşçi Sınıfına aşlamaktır. Bu şekilde İşçi Sınıfını iğdişleştirmektir. İşte, “Avrupa Komünizmi” denen safsata, üzeri kırmızı bir bezle örtülmüş burjuva ideolojisi bu aristokrat işçi zümresinin dünya görüşüdür.

Özbeöz burjuva ideolojisini savunan bu sol yaftalı partilerin, İşçi Sınıfını kandırarak burjuvazinin peşine takmaktan başka yapabilecekleri hiçbir tarihi misyonları kalmamıştır. Bunun dışında da, bu partiler, ANAP'lı Belediye Başkanları gibi “festival”ler düzenleyerek gönül eğlendirmektedir. Nilgün Cerrahoğlu aynı yazısında şöyle diyor:

“Unita bayramı için İtalyan Komünistler 15 günlüğüne bir köy kurdular. Köyü 3 milyon kişi ziyaret etti. Müşteriler parti üyelerinin hizmet ettiği 12 Restorantta yemek yediler, en iyi şarkıları dinlediler, en iyi orkestraların yaptığı müziklerle dans ettiler ve Komünist Parti 750 milyon lira para kazandı.” (a. g. y.)

İtalyan burjuvazisi, İtalyan Komünist Partisi (!) ve İtalyan Komünistleri(!)'ne, hizmetlerinin karşılığını böyle ödüyor işte... Geçelim...

Gelelim U. Mumcu zavallısının saçmalamalarına. Şöyle sürdürür satırlarını U. Mumcu:

“Leninizme, yani “Sovyet Marksizmi”ne karşı olmak “anti-Marksistlik” anlamına gelmez;(..)”.

“Her “anti-Sovyetizm”in “anti-komünizm” sayılacağı yolundaki aldatma, tek yönlü bir koşullandırmadan kaynaklanmıyorsa, tam anlamıyla derin bir bilgisizliği yansıtmaktadır.”(18 Ekim 1984, Cumhuriyet)

Görüldüğü gibi U. Mumcu, Leninizmin dışında, Leninizmden ayrı bir komünizmin ya da Marksizmin olabileceğini iddia etmektedir. Bu iddiasını kabul etmeyenleri de, ya “tek yönlü bir koşullandırmaya” uğratılmış olmakla, ya da “derin bir bilgisizlik” içinde bulunmakla suçlamaktadır.

U. Mumcu satırlarını şöyle sürdürür:

“Lenin, yalnızca “sınıf savaşı” öğretisini benimseyene “Marksist” demez. Lenin'e göre “Marksizmi sınıf savaşı öğretisine indirgemek, onun kolunu, kanadını kırmak” demektir. Sınıf savaşını, ancak “proletarya diktatörlüğü” aşamasına kadar genişleten kişileri Marksist sayan Lenin, “Devlet ve İhtilal” adlı ünlü yapıtında bu görüş benimsemeyenleri “Avrupa sosyal şovenleri ve oportünistleri” olarak damgalar. “Proletarya diktatörlüğü”nü yadsımak, Leninizmi yadsımak demektir. Lenin'in “Marksizmi küçükburjuva reformizminden ayıran” değişmez ölçüsü de budur.” (a. g. y.)

U. Mumcu, Leninizme düşmandır. Leninizmde de en nefret ettiği konu, şiddete dayanan devrim ve Proletarya Diktatörlüğü konusudur. Bu prensiplerin savunulması, U. Mumcu'yu çileden çıkarır. Yukarıda aktarılan satırlarında U. Mumcu, bu prensiplerin sadece Leninizme özgü olduğunu, Marksizmde ise bunların bulunmadığını iddia eder. Ve şiddete dayanan devrimle Proletarya Diktatörlüğünü reddedenlerin Leninist olamayacaklarını ama Marksist olabileceklerini söyler.

Biz, U. Mumcu'nun yukarıdaki iddialarının ne denli saçma olduğunu açık ve kesin bir biçimde bir kez daha kanıtlayalım. Lenin'in aşağıdaki satırlarını dikkatlice okuyalım:

“MARKS 1852'DE SORUNU NASIL KOYUYORDU

“Mehring, 1907'de *Neue Zeit*'ta (XXV, 2, 164), Marks'ın Weydemeyer'e yazdığı 5 Mart 1852 tarihli bir mektuptan parçalar yayınlamıştı. Bu mektupta, başka bir çok dikkate değer gözlem arasında, şu gözlem de var:

“Bana ilişkin olarak, ne modern toplumdaki sınıfların varlığını ne de aralarındaki savaşımı bulmuş olma şerefi benimdir. Benden çok önce, burjuva tarihçiler bu sınıflar savaşımının tarihsel gelişimini betimlemiş ve burjuva iktisatçılar bunun ekonomik anatomisini dile getirmiş bulunuyorlardı. Benim yeni olarak yaptığım şey: 1) *Sınıfların varlığının, üretimin tarihsel gelişme evrelerinden* (historische Entwicklungspasen der Produktion) başka bir şeye bağlı olmadığını; 2) Sınıflar savaşımının zorunlu olarak *proletarya diktatorasına götürdüğünü*; 3) Bu diktatoranın kendisinin de *bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten başka bir şey oluşturmadığını* tanıtlamak oldu...”

“Bu metinde Marks, önce, kendi öğretisini burjuvazinin en bilgili ve en kavrayışlı düşünürlerinin öğretilerinden öz ve temelden ayıran şeyin ne olduğunu, sonra da, kendi devlet öğretisinin özünü hayranlık verici bir özgelikle açıklamayı başarmıştır.

“Marks'ın öğretisinin özü, sınıflar savaşı mıdır. Durmadan söylenen ve durmadan yazılan şey, budur. Ama, bu doğru değildir. Ve, Marksizmin oportünist çarpıtmaları, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir duruma getirmeye yönelik çarpıtmalar, kolayca bu yanlışlıktan kaynaklanırlar. Çünkü sınıflar savaşı ve öğretisi Marks tarafından *değil*, ama Marks'tan *önce* burjuvazi tarafından ortaya konmuştur; ve bu öğreti, genel olarak, burjuvazi için *kabul edilebilir* bir öğretilerdir. *Yalnızca* sınıflar savaşımını kabul eden biri, bundan ötürü bir Marksist değildir; henüz burjuva düşüncesinin, burjuva politikasının çerçevesinden çıkmamış biri olabilir. Marksizmi sınıflar savaşımını öğretilerine indirgemek, onun kolunu kanadını kırpmak, bozmak, onu burjuvazi için kabul edilebilir bir şeye indirgemek demektir. Sınıflar savaşımının kabulünü, *proletarya diktatorasının* kabulüne dek *genişleten* kişi bir Marksisttir ancak. Marksisti bayağı küçük (ve büyük) burjuvadan temelden ayırdeden şey, işte budur. Marksizmin *gerçekten* anlaşılıp kabul edildiğini, işte bu denektaş ile sınamak gerekir. Avrupa tarihi, İşçi Sınıfını bu soruna *pratik olarak* yaşmaya götürünce, bütün oportünist ve bütün reformistlerle birlikte, bütün “Kautskist”lerin de (yani reformizmle Marksizm arasında duraksayanların da) acınası hamkafalar ve küçükburjuva demokratlar olarak, proletarya diktatorasının *yadsıycıları* olarak ortaya çıkmaları, hiç de şaşılacak bir şey değildir. Kautsky'nin, 1918 Ağustos'unda, yani bu yapının ilk baskısından çok zaman sonra yayınlanan *Proletarya Diktatorası broşürü*, Marksizmin, onu ikiyüzlülükle *sözde* kabul eden, ama *özde* alçakça ondan cayan küçükburjuva çarpıtmasına bir örnektir. (Şu broşürüme bakınız: *Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, Petrograd ve Moskova, 1918).

“Çağdaş oportünizm, en büyük temsilcisinin, eski-Marksist Karl Kautsky'nin kişiliğinde, burjuva davranışının Marks tarafından ortaya konmuş olan ayırdedici özelliğine tam bir uygunluk gösterir; çünkü sınıflar savaşımını ancak burjuva ilişkiler sınırı içinde kabul eder. (Burjuva ilişkiler sınırı içinde, “ilke olarak”, sınıflar savaşımını

kabul etmeye razı olmayan bir tek bilgili liberal yoktur!) Oportünizm, sınıflar savaşımını kabulünü, özsel olan şeye dek, kapitalizmden komünizme *geçiş* dönemine dek, burjuvazinin *alaşağı edilmesi* ve büsbütün *ortadan kaldırılması* dönemine dek *genişletmez*. Gerçeklikte, bu dönem, zorunlu olarak, son derece keskin biçimlere bürünmüş ve o zamana dek görülmemiş yeğinlikte bir sınıflar savaşımının damgasını taşır. Öyleyse, bu dönemin devleti, zorunlu olarak, *yeni bir biçimde* (genel olarak proleterler ve mülksüzlerden yana) demokratik ve *yeni bir biçimde* (burjuvaziye karşı) diktatoryal olmak zorundadır.

“Devam edelim. Marks'ın devlet öğretisinin özünü, bir sınıfın diktatorasının, yalnızca genel olarak bütün sınıflı toplumlar için, yalnızca burjuvaziye devirecek olan *proletarya* için değil, ama kapitalizmi “sınıfsız toplum”dan, komünizmden ayıran tüm bir *tarihsel dönemi* de zorunlu olduğunu anlayanlar, yalnız onlar, iyice kavramışlardır. Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidirler, ama özlere birdir: Bütün bu devletler, son çözümlemede, şu ya da bu biçimde, ama zorunlu olarak, *bir burjuvazi diktatorasıdır*. Elbette kapitalizmden komünizme geçiş de, siyasal biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamaz; Ama hepsinin özü, zorunlu olarak bir olacaktır: *Proletarya diktatorası*.” (Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 47-50)

Yukarıdaki satırları okuduktan sonra; “tek yönlü bir koşullandırma”, “derin bir bilgisizlik” ya da U. Mumcu gibi alçakça bir döneklık içinde bulunmayan herkes, proletarya diktatörlüğünün Marksizmin özünü oluşturduğunu ve Leninizmin dışında (Leninizmden ayrı) bir Marksizmin olamayacağını apaçık bir biçimde görür ve anlar. Ama U. Mumcu gibiler göremez. Çünkü döneklık onların namuslarını olduğu gibi (tabii siyasi namuslarını) mantıklarını da alıp götürmüştür.

BURJUVAZİNİN “YARGI ERKİ”

ve

U. MUMCU

U. Mumcu, 2 Şubat tarihli yazısında şöyle der:

“Yargı bağımsızlığı biçim ve özün birlikte düşünülmesi gereken başlıca konulardan biridir. “Türk ulusu adına” karar verme yetkisi ile donatılmış olan yargı erkinin her bakımdan titizlikle ele alınması gerekir. Çünkü yargıya saygısızlık, doğrudan ulusa saygısızlık demektir.

“Yargı bağımsızlığı konusunda biçim ve öze bu bilinç ile bakmak gerekir.” (Cumhuriyet)

Demek, devrimcileri 1925'lerden beri zindanlara dolduran mahkemeler “bağımsız” ve de “Türk ulusu adına karar verme”ktedirler öyle mi? Demek, ülkemizin en değerli yazarlarını,

ozanlarını, bilim adamlarını ve sendikacılarını tutuklayarak zindanlara gönderen, inim inim inilen mahkemeler “bağımsız” ve de “Türk ulusu adına” iş yapıyorlar öyle mi?

Oktaç Akbal'lara, Ali Sirmen'lere, Reha İsvan'lara yıllarca zulmeden mahkemeler “bağımsız”, hem de “Türk ulusu adına” kararlar veriyorlar öyle mi?

Yüz binlerce bilimsel eseri (veya sanat eserini) yasaklayarak okunmasını, izlenmesini engelleyen mahkemeler, “bağımsız” ve de “Türk ulusu adına” kararlar veriyorlar öyle mi?

Öbür tarafta, katiller başı A. Türkeş'i salıveren, din devleti kurmak isteyen MSP'nin lideri N. Erbakan'ı beraat ettiren mahkemeler “bağımsız” ve de “Türk ulusu adına” iş yapıyorlar öyle mi?

Türk Ulusu bu kadar insafsız, bilim düşmanı ve gerici değildir Bay U. Mumcu... Gerici olan da, zalim olan da, senin hizmetkârlık ettiğin sermaye sınıfıdır. “Yargı erki” de o sınıfın elinde ve hizmetindedir. O sınıf adına, onun çıkarlarını korumak için çalışmakta ve kararlar vermektedir.

Türkiye'de egemen güç: Modern ve Antika Parababalarıdır. Yani Antika Tefeci-Bezirgân sermaye ile Modern Finans-Kapitalistlerdir. Türkiye'nin kaderi bugün bu iki gerici gücün elindedir. “Yargı erki” ve o “erki” pratikte temsil eden mahkemeler, işte bu egemen güç adına iş görmektedir. Ve o nedenden de gerici kararlar vermektedir. O nedenden devrimcilere, ilericilere, demokratlara zalimce davranırken, faşistlere (Türkeş'lere), şeriatçılara (Erbakan'lara) sınırsız bir hoşgörü ile davranmaktadır.

U. Mumcu'nun, esrar kabağına dönmüş kafasında sınıflar ve sınıf egemenliği kavramları yoktur. Sömürüp ezen (üst), sömürülen ezilen (alt) sınıflardan oluşan bir toplum ya da ulus yoktur. Onun kafasında “imtiyazsız sınıfsız kaynaşmış bir kitle” (!) vardır. Ve o, buna ulus demektedir. U. Mumcu'nun Ulus anlayışı böyle bir safsata üzerine kuruludur.

U. Mumcu, burjuvazinin hizmetkârlığına soyunarak, bu burjuva teorilerini satmaya çalışacağına; Ceza Yasasındaki 141-142'nci maddeleri namuslu bir aydın gibi okuyup anlamaya çalışsaydı, toplumun ya da ulusun sosyal sınıflardan oluştuğunu ve o sınıflar arasında durdurulması mümkün olmayan bir savaşın bulunduğunu bilirdi. Ama, hep söylediğimiz gibi, U. Mumcu bir dönektir. Bir döneğ olduğu için de artık burjuvazinin hizmetindedir. Onun işi gücü, burjuvazinin yukarıdakilere benzer zehirli dolmalarını halka satmaya çalışmaktır.

O, henüz bir döneğ değilken, namuslu bir aydınken bakın bu konuda neler yazıyordu:

“Nice mahkemelerde suç konusu yapılan kavram işte bu “tam bağımsızlık” kavramıdır. (...) Evet günümüzde suçtur “tam bağımsızlık” kavramı, nice devlet büyüğü için suçtur, günümüzde.” (Önsöz, CIA Kontr-Gerilla ve Türkiye, s. 9)

U. Mumcu bir zamanlar işte böyle yazıyordu. **“Çağımızın tek ve büyük suçlusu”** olarak nitelediği uluslararası emperyalizme karşı **bağımsızlık** istemenin “nice mahkemelerde” suç sayıldığını ileri sürüyordu. Ve o “mahkemeler”in, “nice devlet büyüğü” ile aynı tutum (ya da görüş birliği) içinde olduğunu ileri sürüyordu. Tabii doğruları dile getirmiş oluyordu.

U. Mumcu, yukarıdaki son aktarmada; “mahkemeler”in, “çağımızın tek ve büyük suçlusu emperyalizm”e arka çıktığını, böylece de emperyalizme hizmet ettiğini dile getirmiş oluyordu.

Yine aynı önsözde U. Mumcu, şunları da yazıyordu:

“Sıkıyönetim mahkemeleri, devrimcileri birbirine kenetler. Güç günler, sınav günleridir o günler.” (a. g. y., s: 10)

Demek, “sıkıyönetim mahkemeleri” devrimcilerin düşmanıdır. Devrimcilere saldırmaktadır o “mahkemeler”. Ve devrimciler, “sınav”dan geçmektedir o “mahkemeler”de.

Bir zamanlar yazdığınız bu satırlar, ne denli güzel ve doğruysa Bay Mumcu, bugün yazdığınız, savunduğunuz burjuva teorileri de o denli iğrenç ve yanlışır...

Sekiz yıl önce, Emin Değer'in kitabına yazdığınız önsözdeki düşüncelerle, şimdi savunduğunuz düşünceler arasındaki bu 180 derecelik karşıtlık neyi gösterir ve kanıtlar biliyor musunuz Bay U. Mumcu? Sizin 180 derece sağa çark ettiğinizi ve artık, “çağımızın tek ve büyük suçlusu emperyalizm”in Türkiye'deki yerli ortaklarının hizmetine girdiğinizi...

DÖNEK U. MUMCU'NUN,

DEVRİMCİ U. MUMCU'YA SALDIRISI

U. Mumcu, yukarıdaki bir satırında şöyle diyordu:

“Çünkü yargıya saygısızlık, doğrudan ulusa saygısızlık demektir.” (a. g. y.)

Görüldüğü gibi, U. Mumcu, “yargı”nın gönüllü muhafızıdır artık. “Yargı”ya dil uzatanların hemen karşısında hemen karşısına dikilmekte ve bağırılmaktadır: “Ulusa saygısızlık” edemezsin, diye.

Oysa yine yukarıda gördüğümüz gibi, bir zamanların namuslu U. Mumcu'su o “yargı”yı, “tam bağımsızlık”ın düşmanı olmakla suçluyordu. Ve devrimcilerin düşmanı olmakla suçluyordu. O U. Mumcu namuslu, devrimci U. Mumcu idi. O U. Mumcu bugün yoktur artık. Onun yerini, bugün, “yargı”nın gönüllü muhafızlığına soyunan dönek U. Mumcu almıştır artık. Ve bu dönek U. Mumcu'nun temel görevi, Marksizm-Leninizm, Sovyetler Birliği'yle diğer sosyalist ülkelere ve Türkiye devrimcilerine karşı, aşağılık yöntemlerle mücadele etmektir.

Dönek U. Mumcu, parababalarının, 12 Eylülle birlikte, faşistleşen “yargı erki”ne karşı çıktığımız için bizi “ulusa saygısızlık” etmekle suçluyor. Tabii, suçladıklarının arasında, bir zamanların, aynı “yargı erki”ni “tam bağımsızlık”ın düşmanı diye gösteren, namuslu U. Mumcu'su da bulunmaktadır.

Oysa, Türkiye halkları ve o halkların en bilinçli unsurları olan Türkiye Marksist-Leninistleri, parababalarının sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele etmek zorundadır. Bu mücadele, siyasi bir mücadeledir. Yani iktidar mücadelesidir. Bu mücadele, kaçınılmazca yerli-yabancı parababaları çetesinin siyasi iktidarına karşı yapılan bir mücadeledir.

Parababaları hukukunun işlevi ise, parababalarının sömürü ve vurgun düzenini aynen korumaktır. Yani sömürüye ve zulme dayanan ekonomik ilişkileri aynen korumayı amaçlar o hukuk.

Parababalarının mahkemelerinin görevi de bu hukuku aynen uygulamaktır. Burjuva hukukuna, burjuva mahkemeleri kan ve can kazandırır. Böylece burjuva hukuku maddi bir güç haline dönüşmüş olur. Ve parababaları düzenine karşı mücadele eden devrimcilerin, çalışan ve ezilen kitlelerin karşısına dikilir. Devrimcilerin ve halk yığınlarının acımasız bir düşmanıdır artık, kitap sayfaları arasından çıkıp maddi bir güç haline dönüşmüş olan bu hukuk.

İşte, bu nedenden “yargı erki”, “Türk ulusu adına” değil, bir avuç Parababası adına “karar”lar “ver”ir, Bay U. Mumcu.

O yüzden de devrimciler saygı duymazlar parababalarının “yargı erki”ne Bay U. Mumcu.

U. Mumcu, burjuva “yargı erki” üzerine, yukarıda aktarılan gerici düşünceleri ileri sürmekle, Tercüman yazarlarıyla bir kere daha aynı bataklıkta buluşmuş olmaktadır.

U. Mumcu, Yukarıda, “yargı”nın “bağımsız” olduğunu ve “Türk ulusu adına” karar verdiğini ileri sürüyordu. İşte, Tercüman yazarı Ergun Göze de aynı şeyleri söylemektedir:

“Öyle ya, bakınız Başbakan Özal'a bile, Londra'da ilk sordukları, Barış Derneği, DİSK davası... Sanki bunlar bilmiyorlar mı? Türkiye'de adliyenin müstakil olduğunu, hiçbir gücün onlara tesir edemeyeceğini?...”

“Türk adliyesi müstakildir. Kimse ona tesir edemez.” (21 Şubat 1986, Tercüman)

Görüldüğü gibi, Ergun Göze de “adliyenin müstakil olduğunu” iddia etmektedir. Bu sermaye uşağının, bu işi yaparken neyi amaçladığı bellidir. Bunlar, burjuva “yargı erki”nin veya “adliye”sinin en domuzuna bağımlı olduğunu (Parababalarına bağımlıdır) adları gibi bilirler. Ama böyle konuşmak onların işine gelir. Daha doğrusu onların görevleri gereğidir böyle konuşmak. Çünkü onlar, kalemlerini (kalemleriyle birlikte ruhlarını) sermaye emrine sunmuşlardır. Sermayenin kiralık kalemleridir onlar.

Nasıl burjuva “yargı erki”nin görevi, sömürü düzenine karşı çıkan devrimcileri “yargılayıp” zindana göndermekse; Ergun Göze'lerin görevi de “adliye müstakildir. Kimse onlara tesir edemez.” diye çığlıklar atarak bilinçsiz halk yığınlarını kandırmaya çalışmaktır.

Ergun Göze'lerin, Rauf Tamer'lerin işi budur. Onlara, bu işi yaptıkları için para vermektedir burjuvazi. O nedenle Ergun Göze'ler, böyle yazmaya mecburdur Bay U. Mumcu. Siz de mecbur musunuz?...

Eleştirimizi burada noktalamak istiyoruz. U. Mumcu üzerine daha yüzlerce sayfa eleştiri yapılabilir. Ama bu kadarının yeterli olduğuna inanıyoruz. Çünkü, yukarıdaki satırlarımız, onun, bugünkü siyasi kimliğini ortaya koymaya yetmiştir sanırız.

BİRKAÇ SÖZCÜK DE MARKSİST-LENİNİSTLERE

Belki, bazı devrimci arkadaşlarımızın aklına şöyle bir soru gelebilir: U. Mumcu, ne dediğini bilmeyen bir zavallı küçükburjuva yazar. Böyle bir kişi için bu kadar zaman ve emek harcamaya gerek var mıydı?

Bu soruyu şöyle yanıtlayabiliriz: Bu eleştirinin hedefi yalnızca U. Mumcu değildir. Bir kere, U. Mumcu Cumhuriyet'te tek başına değildir. U. Mumcu'yla aşağı yukarı aynı görüşleri paylaşan (tabii savunan da) yığınla yazar-çizer vardır Cumhuriyet'te. Ergun Balcı, Cengiz Çandar, Ragıp Duran, İsmail Gülgeç bunlardan şu anda aklımıza geliverenlerdir.

Ayrıca, bu kişilerin savunduğu gerici görüşler, kendi orijinal düşünceleri değildir. Bu görüşler, Kıvılcımlı Usta'nın 1970'lerde "**CIA Sosyalizmi**" adını verdiği siyasi eğilime ait görüşlerdir. O nedenden bu eleştirimiz, aynı zamanda "**CIA sosyalizmi**"nin bir eleştirisidir.

"**CIA sosyalizmi**"nin belirleyici özellikleri, bildiğimiz gibi şunlardır:

1-Marksizm-Leninizme düşmanlık. (CIA sosyalizmi, zaman zaman Marksizm-Leninizmi, sözde kabul eder görünmüştür. Ama o zamanlar bile, özde -gerçekte-Marksizm-Leninizme düşmanlık gütmekten geri durmamıştır.)

2-Sovyetler Birliği ve diğer Sosyalist Ükelere düşmanlık.

3-Gerçek devrimcilere (Marksist-Leninistlere) düşmanlık.

U. Mumcu'nun yazılarında, CIA Sosyalizminin bu üç karakteristik özelliği açık bir biçimde görülmektedir. O da, **CIA Sosyalistleri** denen, sol maskeli burjuva uşaklarının oluşturduğu kervana katılmış bulunmaktadır artık.

12 Eylül hukuku, gerçek devrimciliğe (Marksizm-Leninizme) yasaklar getirirken, **CIA Sosyalizmini** serbest bırakmıştır. O yüzden bu görüşün temsilcileri, Cumhuriyet'in dışında, başka yayın organlarında da yazıp çizmektedirler. Kısacası meydan onlarındır şimdi.

Bizim yukarıdaki satırlarımız, onlara çekilen bir sinyaldir. Diyoruz ki onlara: Bugün meydan sizin olabilir; ama gelecek mutlaka bizimdir...

Şubat 1986